COLECȚIA

Tubiri de poveste

MIA MARLOWE

Darul atingerii

Mia Marlowe
Darul atingerii

***Touch of a Scoundrel by* Mia Marlowe**

Copyright © 2012 Diana Groe
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea/Graal Soft

Capitolul 1

Devonwood Park, 1844

Griffin se ruga rareori la biserică. În răstimpul în care ochii tuturor erau închişi, arunca o privire spre sânii tot mai mari ai Sabrinei Ashcroft. Toţi băieţii de 14 ani din comitat erau fascinaţi de protuberanţele care începeau să-i rotunjească pieptul. Când se holba la rotunjimile acelea încântătoare, corpul lui era invadat de senzaţii intense, care îi alungau gândurile de la rugăciune.

Dar vorbea cu Dumnezeu acum, în timp ce îşi îndemna calul spre vârful dealului.

„Fă ca întârzierea să fie îndeajuns”, repetă Griffin. Crupele puternice ale animalului tresăltau şi se flexau sub el, în timp ce îl forţa să urce panta abruptă. Nu spuse „te rog”, nici calului, nici Celui Atotputernic. Era, la urma urmelor, moştenitorul tatălui său, iar Devonwood era o moşie veche şi venerată.

Un pair al regatului pretindea obedienţă din partea supuşilor să-i şi oferea curtoazie cu parcimonie egalilor să-i Griffin îşi iubea tatăl şi se temea de el la fel de mult pe cât îl povăţuia vicarul să-l iubească şi să se teamă de Dumnezeu. În mintea sa, cei doi se întrepătrunseseră atât de strâns, încât bănuia că părintele său, contele, vorbea cu Domnul ca şi când ar fi fost egali.

Însă Griffin simţi că pieptul i se umplea de un imbold imperios şi începu să adauge un „te rog” tăcut la rugăciunea sa repetată.

Opri calul în loc şi cuprinse cu privirea pajiştile unduitoare de pe moşia străveche a familiei sale. Ochii îi fură atraşi de o mişcare înceţoşată. Îşi miji privirea spre călăreţul singuratic care galopa pe aleea flancată de arbori, ce ducea spre castelul stingher care încorona parcul Devonwood. Stomacul i se strânse de nelinişte.

Soarele izbucnea din spatele unui banc de nori dinspre apus, strălucind cu o putere neaşteptată pentru ceasul acela târziu al zilei. Parfumul dulce al fânului proaspăt cosit plutea pe deasupra gardului viu. Ciocârliile îşi înălţau cântecul în văzduh. Era un moment care ar fi trebuit să desfete orice tânăr, dar sentimentul straniu că mai trăise cândva clipa aceea îi stoarse până şi ultimul dram de bucurie.

Palmele îi deveniră umede şi lipicioase, iar inima care îi bubuia îi fu cuprinsă de o carapace tare. Nu trebuia să se întrebe ce veşti îl făceau pe călăreţ să îşi îmboldească animalul să gonească mâncând pământul.

Ştia.

Misiva din dimineaţa aceea fusese atât de limpede, că îndrăznise să încalce regula tatălui său şi îl avertizase ce îi „arătase" darul pe care îl avea. Griffin ezita să îl numească astfel, dar mama lui insistase că înzestrarea de a întrezări viitorul atingând obiecte neînsufleţite era dreptul transmis prin naştere, din familia ei, moştenit la fel de direct ca părul precum pana corbului şi ochii cenuşii ca norii de furtună.

Însă contele nu pleca urechea la astfel de lucruri stranii. Îşi lua fiul la bătaie ori de câte ori acesta recunoştea că a avut o viziune asupra viitorului, chiar dacă evenimentele se desfăşurau întotdeauna întocmai cum spunea Griffin că aveau a se desfăşura.

Griffin nu putea niciodată să anticipeze ce urma să declanşeze ploaia de scântei din capul său. Putea fi atingerea întâmplătoare a unei bucăţi de piele sau a unei bucăţi de lemn sculptat. Era posibil ca viitorul să-i fie adus de şoapta unei ceşti de porţelan. Când îi strânsese mâna tatălui său în semn de rămas-bun în dimineaţa aceea, inelul cu sigiliu al contelui numai că nu ţipase ce urma să vină.

După ce *văzuse ce* îl aştepta pe tatăl său în dimineaţa aceea, Griffin îl implorase să îşi schimbe planurile şi să mai rămână la ţară încă o zi.

— Prostii! spusese tatăl său, apoi îl biciuise pentru „porcăriile acelea ţigăneşti".

Pedeapsa nu amânase plecarea contelui decât cu cincisprezece minute, aşa că Griffin tăiase hamurile tatălui său cu pumnalul de la cingătoare. Ceea ce îl făcuse pe conte să mai întârzie un ceas, făcându-l să-i promită fiului său că urma să se aleagă cu o nouă snopeală într-o săptămână.

— Nu îndrăznesc să o fac acum, spusese contele printre dinţii încleştaţi. Sunt prea furios pe tine şi mă tem că nu m-aş mai opri odată ce aş începe.

Lui Griffin nu-i păsa. Primea bucuros bătaia dacă asta însemna că tatăl său avea să se întoarcă. Singurul lucru care conta era să împiedice viitorul pe care îl *văzuse.*

— Te rog, fă în aşa fel încât să fi trecut îndeajuns timp, şopti el, în timp ce viitorul dădea năvală asupra lui, adus de călăreţul care galopa spre căminul său.

Griffin dădu pinteni calului şi coborî dealul în goană pentru a ieşi în calea călăreţului. După ce trecu peste podul rabatabil şi pătrunse în curtea interioară, văzu că mama lui ieşise să întâmpine călăreţul. O ţinea pe micuţa Louisa pe şold, iar fratele său Teddy stătea agăţat de fustele ei. *Maman* nu se bazase niciodată pe doici sau guvernante când venea vorba despre odraslele ei. Era încă una dintre ciudăţeniile ei care îl făceau pe Griffin să se întrebe uneori de ce tatăl său, convenţional până în măduva oaselor, o alesese.

Până să-şi oprească bidiviul şi să descalece, călăreţul începuse deja să dea glas soliei.

— A fost un accident blestemat şi de neînchipuit, spuse omul, dând din cap agitat. Trăsura contelui s-a izbit cu diligenţa într-o curbă. Îmi pare nespus de rău că trebuie să v-o spun, milady. Birjarul şi lacheul se vor reface, dar Lord Devonwood a fost prins în interiorul echipajului, şi ne-am dat de ceasul morţii încercând să-l scoatem afară. Excelenţa Sa... a murit înainte ca doctorul să apuce să oprească sângerarea.

— Dar diligenţa ar fi trebuit să treacă mult mai devreme.

Cuvintele aveau gust de fiere când se desprinseră de pe buzele lui Griffin.

— A avut întârziere, spuse omul. Au trebuit să înlocuiască o roată chiar lângă Shiring-on-the-Green.

Plămânii lui Griffin se goliră de aer. Dacă nu s-ar fi amestecat… dacă l-ar fi lăsat pe tatăl său să plece atunci când intenţionase…

Văzu negru în faţa ochilor, până când se forţă să tragă aer în piept. Crestăturile de bici de pe spinare îl înţepară din nou.

Pe chipul mamei lui şiroiau lacrimile. Când se clătină uşor, o cuprinse în braţe, echilibrând-o. Dat fiind că mama lor începuse să plângă, micul Teddy începu să urle, iar Louisa îl susţinu cu scâncetele ei.

În acel moment ireal, Griffin observă brusc cât de scundă devenise mama sa. Creştetul îi ajungea exact sub bărbie.

— Ce să fac acum, conaşule Grif… adică Lord Devonwood? întrebă călăreţul, ploconindu-se respectuos.

„Lord Devonwood”. El era conte acum. Întreaga povară a averii şi a tuturor supuşilor să-i apăsa pe umerii săi de copil de paisprezece ani. Între o răsuflare şi următoarea, copilăria lui Griffin dispăru pentru totdeauna.

— Du-te la Shiring-on-the-Green şi trimite trupul tatălui meu acasă pentru înmormântare, spuse el, recunoscător că vocea sa nu alesese momentul acela pentru a ieşi piţigăiată, ca de adolescent. Începu să simtă cum îl săgetează o durere în spatele ochiului drept. Se întâmpla uneori când avea o viziune. Era prima dată când migrena se declanşa atât de târziu. Apoi caută-l la Londra pe omul care se ocupă de afacerile noastre şi spune-i să pregătească socotelile moşiei săptămâna aceasta. Sunt lucruri de care trebuie să ne ocupăm.

Observă că deja adoptase obiceiul tatălui său de a vorbi despre sine la plural.

În timp ce îşi conducea mama înapoi în casă, îşi aminti de lecţia de săptămâna trecută a domnului

Abercrombie. Preceptorul său îi spusese că teologii şi filosofii dezbăteau deseori dacă viitorul era imuabil sau nu.

— Soarta, stelele sau un Dumnezeu milostiv dictează cursul vieţilor noastre? întrebase domnul Abercrombie. Sau ne conducem propriile suflete?

Griffin pledase pentru liberul-arbitru, dar era o dezbatere la care nu avea să mai ia parte niciodată. După ziua de azi, ştia răspunsul.

Viitorul era prestabilit, fie de Dumnezeu, fie de diavol, fie de hazard. Încercase de zeci de ori să împiedice împlinirea viziunilor sale, dar nu reuşise niciodată să schimbe nici măcar o dată rezultatul.

Niciodată.

Ba chiar soarta se folosea de amestecul său. Era ca şi cum ar fi încercat să oprească vântul. Timpul nemilos nu făcea decât să-l împingă înainte, oricât de tare i s-ar fi împotrivit.

Hotărî să nu mai încerce acest lucru niciodată.

Capitolul 2

Londra, 1860

Lord Devonwood se opri lângă hortensie pentru a se uita mai bine la tânăra fermecătoare care şedea pe banca de piatră. „Nu în fiecare zi dai peste o nimfă în grădină, înainte de micul dejun”.

Numele lui complet era Griffin Titus Preston Nash, dar de la moartea tatălui său nimeni nu i se adresase altfel decât folosindu-i titlul sau prescurtarea acestuia, „Devon”. Ba chiar încetase să se mai gândească la sine însuşi folosind alt nume. Însă tânăra din grădina sa era de o graţie ieşită din comun.

Sângele i se încinse, de parcă ar fi fost încă tânărul Griffin, ca şi când nu ar fi fost împovărat de

responsabilităţile unei moşii vaste şi de toate vieţile care depindeau de el pentru fiecare îmbucătură pe care o vârau în gură şi pentru fiecare monedă din buzunare.

Femeile se găteau de obicei ca nişte păuniţe când îi erau prezentate lui Devon, dat fiind că era considerat de doamnele respectabile din înalta societate extrem de „eligibil”. Doamna pe care o avea sub priviri era preocupată de un caiet de schiţe şi habar nu avea de prezenţa lui. Se putea desfăta după placul inimii cu frumuseţea ei lipsită de pretenţii, fără grija că ar putea lua cineva aminte, calculându-şi interesul şi sperând să aibă sorţi de izbândă.

Un holtei care voia să rămână în această fericită ipostază trebuia să fie mereu cu ochii în patru.

Încântătoarea femeie din grădină era o ocazie neaşteptată de-a se lăsa distras de la durerea ce-i zvâcnea în tâmple. Devon aproape că binecuvântă durerea insuportabilă care îl făcuse să se decidă să ia o gură de aer proaspăt în dimineaţa aceea, înainte de a se duce la culcare. Se aşteptase să fie alinat de mirosul dulce de lavandă, de zumzetul adormitor al albinelor din florile de sunătoare şi de susurul fântânii. Bolţile umbrite ale grădinii din spatele casei sale din Londra îi alinau ochii sensibili la lumină. Micul lui eden liniştit îi uşura deseori suferinţa când îşi folosea „darul” în exces.

Alternativă era să se pună pe băut, ceea ce îi îngreuna gândirea, sau să recurgă la opiacee, care i-ar fi anihilat-o cu totul. Devon era hotărât să reziste acestor remedii cât mai mult posibil.

Soarta fusese mărinimoasă de-a lungul nopţii lungi petrecute la masa de jocuri de noroc de la club. Deşi pierdea frecvent bani la bursă, pachetul de cărţi nu îl minţea niciodată. Darul atingerii îi îngăduia să compenseze neajunsurile din catastifele moşiei după un joc de whist sau de pocher.

Devon înaintă pe potecă şi privi spre fată din spatele umbrarului. În loc să admire flora care îi dădea atâtea bătăi de cap grădinarului, se concentra asupra unei statui a lui

Dionis în stare de ebrietate. Cu capul plecat, cu limba rozalie între dinţi, trudea absorbită la desen.

De când se zvonise că regina Victoria se îndeletnicea cu schiţe şi acuarele, toate femeile din Anglia se închipuiau artiste amatoare.

Dar asta nu explica totuşi prezenţa tinerei în grădina lui.

Devon veni în spatele ei, trecând pe lângă trandafiri pentru a o putea privi neobservat dintr-un unghi mai bun.

Un spin îl zgârie pe dosul palmei. Şi-o scutură, ducând-o automat la gură pentru a-şi suge mica rană, în vreme ce ochii îi rămaseră la linia suplă a spatelui femeii. Fustele ei largi îi scoteau în evidenţă talia subţire.

O singură buclă arămie scăpase de sub bonetă şi îi atârna umedă pe ceafă. Pielea ei catifelată părea înrourată şi trandafirie în soarele cald al dimineţii. Fu surprins de impulsul de a depune un sărut în locul acela, dar şi-l reprimă imediat.

Nu că Devon ar fi fost vreun pustnic. Doar că avea grijă să nu îşi facă de lucru cu genul de femeie care arăta de parcă ar fi trebuit să baţi drumul până la biserică în cazul în care ţi-ai fi îngăduit prea multe. Cu gulerul ei închis până la gât şi cu mânecile proaspăt apretate, femeia de dinaintea lui părea a face parte din această tagmă, deşi corsajul strâmt dădea la iveală un piept generos.

Dar ce bărbat nu ar fi preferat să-şi îngăduie diverse lucruri, atunci când o putea face?

Se apropie, astfel încât să poată trage cu ochiul peste umărul ei, pentru a-i vedea desenul. Îl surprinsese pe Dionis perfect, în toate detaliile, chiar şi jetul de apă care ţâşnea din membrul flasc al zeului în bazinul fântânii de piatră. Judecând după redarea precisă de pe pagină, doamna nu era întocmai o amatoare într-ale desenului.

Şi dădea dovadă de o înţelegere mai mult decât precisă a anatomiei masculine.

— Îmi iei lumina, spuse ea fără să ridice privirea.

Devon făcu un pas în lături, astfel încât umbra lui să

nu mai cadă asupra paginii ei. Fu răsplătit cu o perspectivă clară asupra profilului ei delicat. Nasul ei uşor cârn îl încânta. Însemna că, deşi era spectaculos de încântătoare, nu era perfectă.

Perfecţiunea era plictisitoare. Şi deseori exigentă.

— Schiţa nu pare să fi avut de suferit de pe urma intruziunii mele, spuse el. Ai o mână foarte bună la desen, dacă pot spune astfel.

— Poţi. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut, de felină, la auzul complimentului. Nu m-ai stânjenit deloc. Aproape am terminat.

Nu o stânjenise deloc? Se aştepta la o scuză, căci ea era cea care îi încălca proprietatea. Accentul plat şi neobrăzata siguranţă de sine îi spuneau că avea de-a face cu o americancă.

— Eşti din America, nu-i aşa?

Îşi ridică privirea spre el şi îşi dădu ochii mari şi căprui peste cap auzind că spusese un lucru cât se poate de vădit.

— Sută la sută.

O englezoaică ar fi trebuit să fie prezentată oficial înainte de a începe o conversaţie cu cineva complet străin. Americanii erau incredibil de toleranţi cu aşa ceva. Devon se aşeză lângă ea pe bancă.

Era grădina sa, la urma urmelor, iar capul continua să-i zvâcnească, laolaltă cu sângele care îi năvălea prin vene. Nu era cazul să fie ceremonios, mai ales că doamna nu părea deranjată de faptul că nu era deloc protocolar.

— Nu doar accentul te trădează, să ştii.

— Chiar? Îşi îndreptă din nou atenţia asupra paginii, adăugând câteva umbre care puseră în lumină musculatura zeului. Ce altceva te face să presupui că sunt din America?

Englezoaicele pe care le cunoştea el aveau de obicei trăsături mai angulare, ba chiar ascuţite. Pometii acestei doamne erau rotunzi, şi avea nasul acela cârn atât de des prezent la cei de peste Atlantic. Cu ochii îndepărtaţi, buzele cărnoase şi o bărbie delicată, avea un chip absolut fermecător, aproape ca de zână, dar decise că nu ar fi în

avantajul său să i-o spună.

Femeile erau imprevizibile când venea vorba despre opiniile masculine legate de felul în care arătau. Sincer, de ce l-ar întreba sora lui dacă un anumit model de pe materialul unei rochii o făcea să arate rotofeie dacă nu ar vrea cu adevărat un răspuns sincer?

Devon hotărî să se oprească la ceva mai sigur.

— În primul rând, alegerea subiectului îţi trădează naţionalitatea. O domnişoară din Anglia ar desena trandafiri de grădină, nu o statuie nud, explică Devon, studiindu-i lucrarea.

Dacă imaginea spunea ceva, cunoştinţele ei despre specia masculină erau detaliate şi absolut precise. Poate că o judecase greşit din pricina toaletei austere. Era posibil ca această domnişoară din America să fie cât se poate de deschisă la câteva avansuri.

Îl privi ţintă, iar pupilele care i se dilatau îi întunecară ochii, făcându-i să capete culoarea intensă a cafelei. Efectul fu hipnotic.

„Te poţi pierde în adâncurile acestea întunecate”.

— Să alegi să desenezi flori în locul acestei statui magnifice spune multe despre firea insipidă a domnişoarelor din Anglia, zise ea cu convingere.

Devon îşi înăbuşi un râset. Chiar dacă era de acord cu aprecierea ei, cineva trebuia să ia partea englezoaicelor.

— Şi totuşi, trandafirii de grădină sunt foarte apreciaţi pe această insuliţă.

— Fără îndoială, dar, oricât de încântător ar fi, trandafirul nu stimulează emoţiile cu nimic, nu are nicio intensitate a sentimentului. Pur şi simplu nu există niciun potenţial pentru drama necesară artei.

— Nu? Să spunem că florile i-ar fi oferite unei doamne care le-ar refuza şi le-ar arunca pe aleea unei grădini, sugeră el, nu că s-ar fi sinchisit prea mult cu ceva atât de efemer precum sentimentele. Nu ar însemna că sentimentele cuiva sunt la mijloc?

— De acord, dar simpla floră nu se poate totuşi

compara cu posibilităţile oferite de statuia aceea. Vreau să spun, uită-te la el. Flutură o mână zveltă spre Dionis. Pe degetul mijlociu avea o pată de cerneală şi o mică bătătură. Era limpede că folosea peniţa deseori pentru a desena. Dionis e un studiu al contrastelor, sublim şi corupt, puternic fizic şi corupt moral.

Ca să nu mai pomenim că era complet gol.

— Faptul că e gol nu te deranjează?

— Nici măcar nu mi-ar trece prin cap să îl acopăr cu o frunză de smochin, spuse ea, fără a roşi câtuşi de puţin. Frumuseţile formelor umane nu sunt deloc lascive.

Devon zâmbi. O femeie care nu era într-atât de prostuţă încât să se lase tulburată la vederea unui trup gol de bărbat. Ar pune prinsoare că ea nu simţea nici nevoia de a numi un picior de pian „membru”. Era de o excentricitate reconfortantă.

— Ah, dar acest Dionis nu se doreşte a fi om, după cum ştii.

— Nu, dar olimpienii erau pur şi simplu şi neîndoielnic oameni, spuse ea, îndepărtându-şi cârlionţul brun-roşcat care îi ieşise de sub bonetă şi îi căzuse pe frunte. Câteva şuviţe arămii scânteiară printre buclele mai întunecate. Dacă nu mă înşel, această statuie este o reproducere după una antică, de prin secolul I, judecând după atenţia acordată preciziei. Ar fi un sacrilegiu să o modifici. Dacă anticii nu aveau nicio jenă să-şi portretizeze zeităţile astfel, cine suntem noi să ne sfiim?

O reproducere? Devon plătise o căruţă de bani pentru blestemăţia aceea. Durerea care îi zguduia capul se înteţi.

— Ce te face să crezi că nu este originală?

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Marmura a fost avariată pentru a da impresia că e străveche, dar garantez că nu are mai mult de două sute sau trei sute de ani. Nu te posomorî. Este o copie excelentă. Foarte subtilă. Nu e de mirare că ar păcăli pe aproape toată lumea.

Îl păcălise pe el.

— Deci eşti expertă în arta antică?

— Câtuşi de puţin, dar ştiu pe cineva care este, spuse ea vioaie, îndreptându-şi spatele şi ridicând bărbia. Tatăl meu este dr. Montague Farnsworth, unul dintre cei mai cunoscuţi egiptologi din lume, deşi are cunoştinţe vaste şi despre cultura romană şi cea greacă. Dacă ştiu ceva despre aceste subiecte este pentru că am onoarea de a-i fi asistentă în muncă.

Devon nu auzise niciodată de dr. Farnsworth, însă nu era ca şi când ar fi fost interesat de antichităţi.

Cumpărase statuia pentru a satisface capriciul mamei sale de a avea o grădină cu tematică clasică. Contesa sperase să aibă ceva asemănător colecţiei de driade de marmură a lui Lady Hepplewhite.

— O adevărată urnă grecească trezită la viaţă, spusese ea, referindu-se la statuile din grădina lui Lady Hepplewhite.

În sinea lui, Devon bănuia că mama lui nu cercetase niciodată îndeaproape o urnă grecească. Erau deseori acoperite cu siluete aplecate asupra unor îndeletniciri lumeşti, care ar fi stârnit negreşit dispreţul contesei de Devonwood dacă le-ar fi văzut prinzând viaţă în grădina *ei.*

Îşi masă tâmpla dreaptă cu un gest care spera să pară gânditor, încercă să-şi ascundă durerea pe cât posibil.

— Aşadar, ajută-mă să înţeleg. Eşti pasionată de antichităţi, vizitezi Anglia şi ai dat buzna în grădina asta pentru a picta lucrările de artă de aici?

— Prostii! Nu desenez decât ca să treacă timpul. Sunt aici să îl cunosc pe Lord Devonwood, spuse ea. Dar se pare că Excelenţa Sa a hălăduit prin Londra toată noaptea şi nu a pus capul pe pernă încă.

După noaptea de jocuri de noroc, buzunarele lui Devon erau burduşite cu bancnote şi cu cecuri. Atâta timp cât nu juca decât cu cei care îşi puteau permite cu uşurinţă să îşi plătească datoriile, nu avea mustrări de conştiinţă cu privire la avantajul pe care i-l conferea capacitatea sa ieşită din comun.

Rareori era un dar atât de mărinimos. Se gândi că prin durerea care îi sfârteca acum craniul plătea cu vârf şi îndesat pentru privilegiul de a-l folosi.

— A fost în oraş toată noaptea, hmm? Hălăduind prin Londra? Ridică dintr-o sprânceană spre ea, încercând să nu tresară din pricina durerii înteţite pe care i-o cauză acea mişcare neînsemnată. Pare că Lord Devonwood e ticălosul perfect.

— Gând la gând, spuse ea cu un zâmbet conspirativ.

— Dar probabil există un motiv întemeiat pentru ca un lord să rămână în oraş, spuse el, simţind că trebuia să se apere, deşi nu ştia de ce. Această fată, deşi foarte atrăgătoare, nu însemna nimic pentru el. S-ar putea să regreţi prima impresie pe care ţi-ai făcut-o despre el.

— Regretul este o pierdere de timp, spuse ea sigură pe sine.

— Primele impresii sunt de obicei corecte. Dacă Lord Devonwood insistă să se *comporte* ca un ticălos perfect, mai mult ca sigur aşa şi *este.*

El îşi dorea cu ardoare să îşi lipească buzele de gropiţa de pe obrazul ei. Atunci i-ar fi arătat cum fură un ticălos perfect un sărut adevărat. Simplul fapt că se gândi la asta îi alungă durerea de cap, căci sângele îi năvăli într-o cu totul altă parte a corpului.

— Spune-mi, de ce ai venit aici să-l vezi pe Lord Devonwood?

— Nu am obiceiul să discut despre treburile mele personale cu străinii, dar, dacă trebuie să ştii…

Alese momentul acela pentru a întoarce pagina caietului de schiţe şi fără să vrea scăpă creionul.

Gândindu-se ulterior la momentul acela, Devon avea să îşi dea seama că nu ar fi trebuit să-l ridice deloc, dar mama sa încercase să crească un gentilom. Dacă în unele privinţe ale educaţiei fiului său contesa dăduse greş, reuşise binişor în altele. De îndată ce cuprinse lemnul cu degetele, culorile lumii din jurul lui păliră şi fu invadat de o viziune, mai reală decât bătăile inimii.

Răsuflarea ei i se răsfrângea pe buze, încălzindu-se ca sorbitură de brandy. Îşi ridică bărbia să îi întâlnească privirea, iar ochii ei întunecaţi se făcură mari.

Devon nu mai aşteptă o nouă invitaţie. Îi acoperi gura cu a lui, pieziş, pentru a o cuprinde cu totul. Parfumul ei feminin unic îi gâdilă nările. Dulce şi intens, ca o piersică în soare.

Îşi ţinu ochii deschişi când o sărută, dar ea îşi plecă pleoapele. Genele întunecate fluturară ca nişte semiluni catifelate pe obrajii ei.

Scoase un mic sunet în gura lui, un sunet plin de dorinţă care îi reverberă în vintre. O lipi îmbujorată de trupul lui, dorindu-şi să-i poată simţi sânii pe sub corsetul rigid pe pieptul lui lat şi puternic.

Fu îndeajuns să se gândească la protuberanţele acelea catifelate pentru a simţi cum se întăreşte dureros de tare.

Dorinţa clocotea în el, fiecare fibră a trupului său vibrând de viaţa înfrânată. Îşi adânci sărutul, avântându-se să exploreze adâncul fierbinte şi umed al gurii ei. O pătrunse cu forţă cu limba, împungând şi tatonând.

Ea răspunse invaziei lui cu aceeaşi monedă, muşcându-i şi sugându-i buza de jos, cu un sărut precipitat şi flămând. Se arcui lipită de el, apăsându-se pe erecţia lui.

Mâinile lui găsiră nasturii corsajului…

Creionul îi alunecă dintre degete şi legătura cu darul său se întrerupse. Viziunea se evaporă precum ceaţa dimineţii, iar capul începu să-i zvâcnească din nou. Faţa domnişoarei Farnsworth îşi recăpătă conturul.

— Ei bine, se pare că amândoi scăpăm lucrurile din mână, spuse ea, aplecându-se să îl ridice de pe iarba tunsă.

Întinse şi el mâna după creion, sperând pe jumătate să aibă parte de alte câteva secunde de viziune, dar îi prinse mâna în schimb. Avea pielea caldă şi catifelată, iar durerea de cap cedă brusc. Nu era deghizată şi nici nu se domolise. Dispăruse complet. Îi mai ţinu degetele o clipă mai mult decât era necesar, desfătându-se cu senzaţia

neaşteptată de normalitate.

— Dacă nu te deranjează…

Fata îşi trase mâna cu blândeţe, iar durerea neostoită îl izbi din nou.

Viziunea în sine fusese bine-venită.

I-ar fi plăcut să lase acel interludiu să se deruleze până la capăt.

Însă un lucru era clar. La un moment dat, în următoarele douăsprezece ore, răstimpul cel mai îndepărtat al viziunilor sale, el şi domnişoara Farnsworth erau meniţi să se cunoască.

Mult mai bine.

Dumnezeule, era încântătoare. Catifelată, flexibilă şi dornică. Nu-şi mai încăpea în pantaloni din pricina viziunii.

— De ce mă priveşti astfel? întrebă ea, înclinând capul, cu o urmă de panică pe chipul încordat.

Fu scutit de răspuns când auzi o voce strigând în spatele său.

— Oh, aici erai, Devon.

Când se întoarse, fu surprins să îl vadă pe fratele său mai mic, Theodore, îndreptându-se spre el. Mereu îmbrăcat la patru ace, Teddy nu se dezminţea în dimineaţa aceea, pe jumătate scursă. Pălăria sa la modă era aşezată strengăreşte într-o parte, iar cizmele care scârţâiau pe poteca grădinii erau lustruite oglindă. Pe urmele lui venea un gentilom mai în vârstă, cu o jachetă de tweed. Devon se ridică şi ieşi în întâmpinarea fratelui său, întinzându-i mâna în semn de bun venit.

— Nu te aşteptam acasă decât peste o săptămână, Ted. Dacă ai fi telegrafiat, ne-am fi întâlnit în port.

— Planurile se schimbă, frate. Şi, mărturisesc, am fost prea prins pentru a-ţi mai da de veste.

Chipul arătos al lui Theodore era mai tras decât ultima dată când îl văzuse Devon şi era atât de bronzat, că zâmbetul îi părea de-a dreptul orbitor. Era vădit că turul de jumătate de an pe care îl făcuse în principalele oraşe din preajma Mediteranei îi priise. Îi strânse mâna fratelui său,

privind în jur pentru a-i zâmbi femeii. Aceasta se ridicase de pe bancă şi se apropiase de ei cu paşi graţioşi.

— Auzi, frăţioare, nu încerci să-mi furi iubita, nu-i aşa? zise Ted.

— Ce? Nu. „Iubita?" Devon simţi că i se strânge stomacul de furie. Ce vrei să spui?

Teddy trecu pe lângă el, o cuprinse pe domnişoara Farnsworth de mijloc cu braţul şi o trase aproape.

— Emmaline, aş vrea să ţi-l prezint pe zgârie-brânză de frate-meu, Marele şi Puternicul Lord, conte de Devonwood. Spune-i Devon, dacă doreşti. Aşa îi spunem toţi. Apoi Teddy se întoarse spre el cu un zâmbet triumfător. Toată viaţa ai fost primul, frate. Primul la călărit ponei, primul care a mers la şcoală, primul la toate. Dar întotdeauna am intenţionat să fiu primul la ceva. Devon, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Emmaline Farnsworth. Privirea pe care i-o aruncă Teddy fetei era plină de o adoraţie ce semăna cu idolatria. Logodnica mea.

Capitolul 3

Devon simţi că zâmbetul lui era atât de chinuit, încât nu putea fi mai mult de o strâmbătură.

— Theodore, te rog, spuse domnişoara Farnsworth, desfăcându-se cu grijă din îmbrăţişarea lui. Nu roşise deloc în faţa statuii goale, dar acum se îmbujoră până în vârful urechilor auzind declaraţia publică de afecţiune a lui Teddy.

— O, bine, nu a spus încă da, recunoscu Teddy râzând. Dar mi-a promis că se va gândi la propunerea mea. Nu e decât o chestiune de timp până va ceda în faţa farmecului Nash, şi o ştie.

„În mai puţin de douăsprezece ore, dar va ceda unui alt Nash decât cel care trebuie".

Devon făcu o plecăciune deasupra mâinii domnişoarei Farnsworth şi încercă să murmure cuvintele adecvate. Ceva

trebuie să-i fi ieşit, căci, pe deasupra vâjâitului din urechi, auzi conversaţia care continua în jurul său. Nu se putea gândi decât că, la fel de sigur pe cât îi bătea inima în piept, viitoarea logodnică a fratelui său avea să suspine în braţele altcuiva înainte de miezul nopţii.

Într-ale lui.

Teddy îi privea radios pe amândoi.

Devon se simţea precum băligarul de pe cizma unui crescător de porci. Îi era scris să o sărute pe îndelete pe domnişoara Farnsworth şi nu avea cum să împiedice aşa ceva. Apoi îşi aminti că, în viziunea sa, tânăra îi răspunsese negreşit la sărut.

Strânse din dinţi. Ce fel de femeie s-ar juca cu sentimentele fratelui său sărutând pe altcineva?

— Iar acesta, desigur, este tatăl lui Emmaline, dr. Montague Farnsworth, spunea fratele său.

— Încântat, milord. Bărbatul îşi scoase pălăria, lăsând la iveală un păr cărunt şi rar. Privi peste lentilele înguste ale ochelarilor şi îi strânse mâna lui Devon cu moliciunea tipică savanţilor. Iertaţi-mi lipsa de cunoştinţe specifice cu privire la sistemul englezesc. Cred că Devonwood se numără printre vechile nume nobile, nu-i aşa?

— Fratele meu este cel de-al cincisprezecelea conte cu acest nume, spuse Teddy. Aşadar, da, este extrem de vechi.

— Deşi nu atât de vechi ca dinastiile egiptene pe care am onoarea să le studiez, milord.

Omul se umflă în pene ca o vrabie care se înfoaie în bătaia vântului. Dacă stătea să se gândească, dr. Farnsworth chiar îi aducea aminte de o biată păsăruică. Privi spre Emmaline.

Cum de zămislise un personaj atât de şters o fiinţă atât de încântătoare?

— Theodore Wainwright Nash, se auzi o voce feminină melodioasă dinspre uşile franţuzeşti care dădeau în grădină. Cum adică vii acasă şi dai fuga să îţi iei fratele în zeflemea, în loc să o saluţi pe *maman* mai întâi? Deşi mama

lor nu era decât contesă, aşteptă cu o demnitate de împărătească ca mezinul să dea fuga şi să o sărute pe obrazul pudrat cu iscusinţă. Apoi Lady Devonwood traversă grădina, măsurând-o în mod vădit pe domnişoara Farnsworth în timp ce se apropia de ea. Bun venit, draga mea. În timp ce săruta aerul de o parte şi de alta a obrajilor lui Emmaline, aceasta păli. După ce roşise până în vârful urechilor, deveni atât de palidă, că Devon se întrebă dacă nu cumva avea să leşine, prăbuşindu-se dintr-o clipă în alta, dar reuşi să rămână dreaptă. Aşadar, dintre toate femeile din lume, aceasta este fata pe care fiul meu şi-a ales-o drept mireasă.

Fata în cauză schiţă un zâmbet. Fusese atât de directă, atât de sinceră cu Devon înainte de a şti cine era. Brusca schimbare a comportamentului ei îl surprinse. Era ca şi cum ar fi fost o actriţă de pe Drury Lane care intrase în rolul de ingenuă.

— Milady, murmură domnişoara Farnsworth, făcând o reverenţă grăbită.

— La fel de modestă pe cât e de încântătoare, spuse contesa.

Teddy făcu şmechereşte cu ochiul spre Emmaline.

— Din nefericire, trebuie să subliniez că încă nu ştiu dacă m-a ales sau nu.

— Bineînţeles că o va face, dragule, dacă asta doreşti. Contesa îl bătu pe Teddy pe obraz, apoi o fixă pe domnişoara Farnsworth cu o privire oţelită. Ce tânără în toate minţile te-ar refuza?

Gura domnişoarei Farnsworth zvâcni, dar se abţinu să răspundă.

„O decizie înţeleaptă”, conchise Devon. Era singurul care o putea contrazice pe mama sa, nutrind speranţa că avea să reuşească.

— Spune, *maman,* cum ai auzit de… legătura noastră, căci nu găsesc un cuvânt mai bun? întrebă Theodore, alăturându-i-se din nou domnişoarei Farnsworth, după ce îşi făcu loc pe lângă tatăl acesteia. De-abia i-am spus lui

Devon.

— Ar trebui să ştii că e o întrebare fără rost, Teddy. Într-o casă mare ca aceasta, servitorii ştiu totul. Baxter m-a anunţat că ai ajuns acasă şi m-a informat cu privire la *tendresse* pe care i-o arăţi tinerei în aproape aceeaşi suflare. Jur, cred că uneori omul acesta ne poate citi gândurile. Lady Devonwood îşi încrucişă mâinile şi îşi îndreptă atenţia către familia Farnsworth. Dar unde îmi sunt manierele? Sunt sigură că oaspeţii noştri sunt epuizaţi după călătorie. Baxter!

Majordomul omniprezent apăru în uşă aproape instantaneu, semn sigur că pândise dincolo de prag. Nu trădă nici cea mai mică urmă de mâhnire cu privire la faptul că fusese surprins trăgând cu urechea la vorbele familiei pe care o servea, dar cu siguranţă confirmă convingerea contesei că poseda capacitatea de a ghici gândurile oricui.

Baxter reuşea să fie la curent cu ce se întâmpla în stil clasic. Era un copoi de mâna întâi. De obicei pe Devon nu îl deranja, dar acum se întrebă dacă majordomul trăsese cu urechea la conversaţia sa de mai devreme cu domnişoara Farnsworth. Baxter îşi forma propriile păreri despre oameni, dar nu le exprima niciodată, decât dacă era întrebat.

— Condu-i pe doctorul Farnsworth şi pe fermecătoarea sa fiică în apartamentul albastru.

Contesa le aruncă oaspeţilor un zâmbet strălucitor. Devon se întrebă dacă doar el îşi dădea seama că era un zâmbet de pisică, menit să păcălească un şoarece neştiutor înainte de a pune gheara pe el. În ciuda politeţii şi a manierelor de gazdă perfectă, contesa era protectoare ca o leoaică atunci când era vorba despre copiii săi. Devon era sigur că nu era încântată de alegerea lui Teddy.

— Simţiţi-vă ca acasă la reşedinţa Devonwood. Vă rog să ne spuneţi negreşit dacă aveţi nevoie de ceva. Lady Devonwood îşi flutură degetele înspre cei doi Farnsworth, dându-le de înţeles că erau liberi. Dacă aţi avea amabilitatea de a-l urma pe Baxter…

Dr. Farnsworth zăbovi deasupra mâinii înmănuşate a

contesei, revărsând o ploaie de mulţumiri pentru ospitalitatea pe care le-o oferea. În cele din urmă îi îngădui fiicei sale să-l ia de braţ şi să-l însoţească spre uşile franţuzeşti. Domnişoara Farnsworth îi aruncă lui Teddy un zâmbet grăbit peste umăr, înainte de a dispărea în interiorul răcoros al casei.

— Mulţumesc că le oferi adăpost. Nu cunosc pe absolut nimeni în oraş şi nu vreau să aud că merg la hotel Claridge când avem atâta loc aici, spuse Theodore după ce Emmaline şi tatăl său se îndepărtară îndeajuns pentru a nu-l putea auzi. Ştiu că logodna e oarecum o surpriză, dar ai fost drăguţă ca de obicei, *maman.*

— Ne-ai pus în faţa unui *fait accompli,* nu-i aşa? spuse contesa. Ce altceva puteam face în afară de a-i primi cu braţele deschise pe fată şi pe tatăl său în casa noastră?

— Îmi vin în minte destule lucruri, spuse Devon morocănos. Bine, Ted. Care e treaba cu logodna?

— Dragostea, frate. Despre dragoste e vorba.

— Nu fi sentimental. E limpede că fata te învârte pe degete.

— Hmm, mă întreb, spuse contesa, aşezându-se pe banca pe care domnişoara Farnsworth o părăsise de curând. Aruncă o privire sfredelitoare înspre statuia lui Dionis, tresări dezgustată şi se întoarse la fiii săi. Să refuzi să te laşi curtată este un fel ciudat de a duce un bărbat cu zăhărelul.

Devon îşi înăbuşi dorinţa de a înjura. Dat fiind că el îşi manifestase opoziţia cu voce tare, mama lor era liberă să nutrească închipuirea că nu era îngrozită de gândul că Theodore se căsătorea cu o fată fără nume şi fără niciun sfanţ. Chiar dacă savanţii precum dr. Farnsworth se bucurau de tot respectul, rareori aveau alţi bani în afară de stipendiile parcimonioase oferite de universităţi.

— Dimpotrivă, e cea mai bună cale de a întărâta un bărbat. Un „nu” e ca un steag roşu fluturat în faţa unui taur. Acum Teddy e mai hotărât ca niciodată să o aibă. Se întoarse spre fratele său. Ce ştii, de fapt, despre ea?

— Ajunge, Devon. Sincer, Theodore e îndeajuns de matur pentru a alege singur, fără ca noi să ne vârâm nasul în treburile lui intime, zise mama lor cu gingăşie. Spune-mi, Teddy, cum v-aţi întâlnit, porumbeilor?

Devon scrâşni din dinţi. Bineînţeles, nu se chema că îşi vârau nasul dacă întrebarea era pusă pe un ton blajin şi cu capul înclinat.

— La bordul corăbiei, desigur, între Alexandria şi Roma, aşa că recunosc că e posibil ca ambientul să fi precipitat idila. Theodore stătea lângă mama lui şi îi luă o mână. Tatăl lui Emmaline susţinea o serie de prelegeri, după întoarcerea recentă de la săpăturile făcute în Valea Regilor. Fascinante lucruri. A găsit această mică statuie care…

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, spuse Devon. Viziunea în care o săruta pe domnişoara Farnsworth era încă atât de proaspătă în mintea lui, de parcă evenimentul s-ar fi întâmplat deja. Nu ai ţinut niciodată secret faptul că vrei să te căsătoreşti repede, Ted. Eşti dispus să treci cu vederea faptul că nu numai că e din popor, ci şi din America?

— Ceea ce te irită pe tine cel mai tare e cel mai atractiv lucru pentru mine, frate, spuse Teddy, zâmbind strengăreşte. Părerile cuiva despre asemenea chestiuni se pot schimba, nu-i aşa? Te auzi? Parcă ai fi unul din îngâmfaţii aceia pe care îi luai peste picior. În plus, nu eu sunt contele aici. Nu e ca şi când ar trebui să-mi găsesc o mireasă din marea aristocraţie pentru binele casei şi toate celelalte. Această onoare îndoielnică îţi revine ţie. Apoi zâmbetul dispăru de pe chipul lui Theodore şi fu înlocuit cu o expresie sinceră de îngrijorare. Ce te-a apucat?

„Limba domnişoarei Farnsworth în mai puţin de douăsprezece ore”, se gândi Devon cu vehemenţă, strângându-şi pumnii în buzunarele pantalonilor.

Renunţase să mai încerce să îi avertizeze pe alţii cu privire la evenimentele pe care i le arătau viziunile sale. Nimeni nu voia să aibă în preajmă o Cassandra

posomorâtă. Dar dacă îşi folosea autoritatea de cap al familiei pentru a interzice relaţia lui Ted cu femeia aceea, nu avea decât să înteţească hotărârea fratelui său de a o curta.

Contesa îl bătu pe Theodore pe mână.

— Nu vreau să insist, dar Devon are dreptate. Ştiu că se spune că îţi lărgeşti orizonturile atunci când călătoreşti, dar te-ai gândit că e posibil ca sensibilităţile tale să se fi accentuat prea mult, dragule?

Fratele lui strânse din buze.

— Ţi-ai putea alege o fată aici în Anglia, Teddy, continuă ea. Mezina lui Lord Whitmore tocmai şi-a făcut debutul în societate. Sigur ţi-o aminteşti pe Lady Cressida.

— Nu o vreau pe fiica lui Lord Whitmore.

— De ce nu? întrebă contesa, pe un ton la fel de searbăd ca terciul, fără a lăsa să se întrevadă temerea că fiul ei cel mic era pe cale să facă o greşeală îngrozitoare, care nu putea fi remediată fără a stârni un scandal. Am auzit că Lady Cressida a devenit o tânără încântătoare şi a fost dată drept exemplu de toată lumea.

Faptul că numea o debutantă în societate „exemplu” era cel mai mare compliment pe care îl putea face mama lor. Însemna că tânăra în chestiune urma protocolul acceptat fără cea mai mică abatere, fără a-l încălca absolut deloc.

Theodore îşi sărută mama pe obraz, exasperat, murmură ceva legat de prietenii săi cu care trebuia să se vadă la clubul White şi o luă din loc.

Contesa oftă. Devon simţi că greutatea nemulţumirii ei i se aşază pe umeri. De la moartea tatălui său, contase pe sprijinul lui pentru orice. Nu îl mustra niciodată. Nu avea nevoie. Un singur oftat era îndeajuns pentru a-i înduioşa sufletul apăsat de vinovăţie.

— Mă voi ocupa de asta, mamă, spuse el.

Ea îi zâmbi radioasă.

— O, ştiu că o vei face, dragule. Aşa cum faci întotdeauna.

Devon avea grijă de toate, în asemenea mod încât ea să nu ştie ce poveri purta pe umeri. Datorită câştigurilor de cu o seară înainte, moşia era din nou solvabilă, dar asta se putea schimba într-o clipită. Contesa era îndeajuns de demodată pentru a detesta comerţul, dar adevărul era că veniturile aduse de pământurile moşiei de-abia ajungeau pentru a acoperi cheltuielile de întreţinere şi îmbunătăţirile.

Cu siguranţă nu genera suficient pentru a-i oferi mamei sale viaţa cu care era obişnuită. Theodore nu ar fi putut să hoinărească în jurul Mediteranei jumătate de an cu banii de pe arendele moşiei, iar sora lor mai mică, Louisa, nu ar avea nicio zestre de care să pomenească.

Dacă Devon nu ar investi, uneori speculând, cuferele lor ar fi de-a dreptul goale. Ultimul său eşec era deţinerea, laolaltă cu altcineva, a navei comerciale numite *Rebecca Goodspeed.* Din nefericire, nu se mai auzise de ea de când fusese prinsă într-o furtună în apropiere de Capul Bunei Speranţe.

Aşa că Devon era forţat să se zbată pentru a acoperi neajunsurile. Nu reuşise niciodată să-şi folosească darul pentru a întrezări viitorul unei acţiuni sau al mărfurilor, dar, din fericire, cărţile de joc erau o altă chestiune.

Să ai noroc la cărţi era o virtute demnă de un gentilom, pe care nimeni nu o putea pune la îndoială dacă nu voia să-şi dea întâlnire cu el la un duel. Dat fiind că Devon nu palma niciodată cărţile şi se ştia că nu te mai ridicai odată ce el apăsa pe trăgaci, era extrem de îndoielnic că avea să fie supus vreodată la o asemenea provocare.

— Eşti bine, dragule? întrebă mama sa. Eşti cam palid.

Se forţă să zâmbească.

— Sunt bine, minţi el. Trebuie doar să dorm puţin.

— Nu mă mir, ţinând cont la ce ore mergi la culcare. Ţâţâi uşor, apoi schimbă subiectul în stilul ei tipic, repezit. Ştii, tocmai mi-a trecut un gând prin minte. Poate că scepticismul nostru faţă de domnişoara Farnsworth nu e

îndreptăţit. Poate că fata îi vrea binele lui Teddy, la urma urmelor. E posibil să-l fi refuzat deoarece îşi dă seama de diferenţa de poziţie socială dintre ei şi se teme că nu ar putea fi cu adevărat fericiţi din pricina asta.

— Poate, spuse Devon, dar se îndoia.

Apoi contesa se răzgândi, aşa cum făcea de fiecare dată. Părea incapabilă să se oprească ferm asupra unei părţi sau a alteia a unei chestiuni.

— Dar poate că nu înseamnă că fata este un nimeni. Aminteşte-ţi că străbunicul tău s-a căsătorit cu o femeie mai prejos decât el şi a fost peste măsură de fericit.

Cum ar fi putut uita? Femeia cu care se căsătorise străbunicul său provenea dintr-o ramură lipsită de titlu a familiei Preston. Pe lângă sângele din popor, străbunica sa, Delphinia Preston, introdusese blestematul dar al atingerii în familia sa.

— Poate că, după ce o vom cunoaşte mai bine pe domnişoara Farnsworth, vom ajunge să o preţuim la fel ca Teddy. Doar că... Lăsă cuvântul în aer câteva clipe, semnalând o nouă schimbare de direcţie. Aş vrea să facă o alegere mai convenţională.

O fată „exemplară”, cu alte cuvinte. Deasupra lor, cineva trase perdelele grele şi deschise fereastra cu mai multe ochiuri a apartamentului albastru.

Baxter ar face o criză în tăcere. Majordomul făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a nu lăsa soarele să distrugă culorile vii ale covorului turcesc.

Devon ridică o mână pentru a-şi proteja ochii şi privi în sus spre fereastra deschisă în cadrul căreia o văzu pe domnişoara Farnsworth.

Casa era situată pe un mic deal. Când domnişoara Farnsworth se aplecă pe pervaz şi privi spre jungla de cărămidă a coşurilor şi a teraselor londoneze, probabil că vedea tot, până la domul gigantic al catedralei St. Paul. Îşi desfăcu funda de sub bărbie şi îşi scoase boneta, ţinând-o atârnată de panglică, în timp ce scruta oraşul.

Emmaline îşi înclină faţa spre razele soarelui, iar în

părul ei licăriră mai multe nuanţe de arămiu, auriu şi chihlimbar. Un zâmbet de plăcere nedisimulată îi lumină trăsăturile.

Era cel puţin primejdioasă. Crea discordie, negreşit. Scandal, posibil. Orice ar fi fost Emmaline Farnsworth, în niciun caz nu era „exemplară”.

*

Casa lui Lord Devonwood era menită să impresioneze. În timp ce Baxter îi conducea pe Emmaline şi pe tatăl ei pe spectaculoasa scară principală, ea observase vazele Ming şi statuetele cu teme clasice aşezate în numeroasele nişe. După operele de artă ostentative şi privirile fixe şi apăsătoare dinspre portretele membrilor familiei, care le aruncaseră priviri crunte pe fiecare palier, apartamentul albastru era o bine-venită gură de aer proaspăt prin eleganţa sa discretă.

Două dormitoare somptuoase dădeau într-un salon comun. Pereţii erau acoperiţi cu tapet bogat ornamentat, într-o nuanţă liniştitoare de gri, cu accente de un acvamarin strălucitor. Podeaua din lemn tare era acoperită cu un magnific covor asiatic moale, pe care se vedea lupta dintre două păsări Phoenix mitice, stilizate, cuprinse de flăcări albastre.

— O, te rog, nu aprinde lămpile ziua, spuse Emmaline, desprinzându-şi privirea de priveliştea minunată care se vedea pe fereastră. Prefer lumina naturală.

— Cum doriţi, domnişoară, răspunse majordomul, încuviinţând din cap şi ţuguindu-şi buzele. Ne-am permis să vă ducem cuierele în dormitor. Dacă aveţi nevoie de ajutor la despachetat, vă rog să sunaţi şi să chemaţi o servitoare sau un valet. Contesa a poruncit ca servitorii casei să vă stea la dispoziţie pe durata vizitei.

— E nespus de amabil din partea domniei sale, dat fiind că nu am putut să ne luăm propriii servitori cu noi în această călătorie, spuse Farnsworth.

Emmaline îşi ascunse un zâmbet răutăcios. „Propriii servitori, într-adevăr”.

— Dacă doriţi, puteţi să vă alăturaţi familiei la masa de prânz, la unu şi jumătate sau, dacă nu, vi se va trimite o tavă. Cina se serveşte la ora opt fix, spuse Baxter pe un ton glacial. Ţinuta aşteptată este cea de seară.

Emmaline avu impresia distinctă că fuseseră cântăriţi de către majordom şi că lăsau de dorit, dar comportamentul acestuia faţă de ei era ireproşabil. Doar o răceală vizibilă în atitudine. Presupunea că personalul casei Devonwood dispreţuia o parvenită din popor, şi din America pe deasupra, care reuşise să stârnească interesul tânărului stăpân.

De îndată ce majordomul făcu o ultimă plecăciune şi închise uşa în urma sa, Farnsworth se trânti pe unul dintre masivele scaune în stil Tudor aranjate în faţa şemineului. O tablă de şah stătea pe masa lăcuită dintre ei.

— Ei bine, o fi având majordomul un băţ în fund, dar casa asta duhneşte a bogăţii moştenite, spuse el. Am nimerit unde trebuie de data aceasta, Emma, fetiţo.

— Taci, Monty, şuieră ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. Ridică privirea spre portretul unei matroane severe, care atârna deasupra poliţei şemineului. Auzise de găuri de spionat făcute în ochii tablourilor, dar orbitele acelea de oţel păreau a nu fi decât ulei pe pânză. Nu ai auzit ce-a zis contesa? Servitorul ştie tot ce mişcă-n casa asta.

El râse înfundat.

— În cazul acesta, ai face bine să-mi spui „tată” chiar şi în intimitatea apartamentului nostru.

Emmaline pufni şi luă regina de negru. Setul de şah era făcut din onix şi fildeş, iar în orificiile pentru ochi erau montate mici smaralde. Banii pe care i-ar aduce un asemenea set i-ar feri de foame câteva luni. Nu că s-ar fi coborât la un asemenea furt meschin.

„Nu încă”. Puse regina la loc.

— Prea bine, *tată.*

Nu împărtăşea nicio picătură de sânge cu Montague

Farnsworth, dar îi fusese mai mult decât un tată, spre deosebire de bărbatul care o zămislise. Emmaline nu îşi amintea de mama ei decât ca prin ceaţă, o femeie tristă, slabă, cu ochii căprui, a cărei buză de jos părea că tremura întruna. Îşi amintea cât se poate de clar ziua în care Montague Farnsworth o luase de la orfelinat.

— Aceea, îi spusese el directoarei. Cea cu ochii enormi. Va fi o fiică bună.

După câteva semnături, trecuse de la Emma Potts, o biată orfană, la Emmaline Farnsworth, o fată cu un tată şi o casă. Nu îi spusese niciodată de ce o alesese sau de ce s-ar deranja un burlac înrăit să fac loc în viaţa sa unui copil mic, dar Monty îi oferise o copilărie şi o educaţie mult mai bune decât aveau parte majoritatea fetelor. Un dram de învăţătură îi deschisese apetitul spre mai mult. După ce o învăţase să citească, Emmaline devorase toate cărţile care îi ieşiră în cale.

Desigur, după ce mai crescuse, Monty o învăţase să-şi folosească degetele agile pentru a-l ajuta la stratagemele sale. Devenise mâna lui dreaptă în nenumărate înşelătorii şi furtişaguri. La început, fusese amuzant. Acum, după ani în şir petrecuţi pierzându-şi urmele, îşi dorea să îşi poată câştiga traiul din ceva mai legitim, îi datora atâtea lui Monty, încât rareori se certa cu el, dar de data asta nu se putu abţine.

— Nu îmi place treaba asta, continuă ea pe un ton scăzut. Ne scapă de sub control. De ce Dumnezeu i-ai permis lui Theodore Nash să-mi ceară mâna?

— Dacă aş fi spus nu, s-ar fi terminat. Ar fi tulit-o. Aşa, suntem aici, în casa aceasta încântătoare. Nu trebuie să tragem sfori pentru a găsi adăpost la un hotel bun cât durează treaba. Sau să ne furişăm când proprietarul insistă prea mult să plătim ce îi datorăm. În felul ăsta vom putea să urmărim ţinta de aproape şi să punem cursa la momentul potrivit. Monty îşi frecă mâinile. E prada cea mare. O simt.

Emmaline închise ochii strâns. Monty proclama de ani

în şir că fiecare dintre uneltirile sale era „prada cea mare”. Până în clipa aceea, din planurile sale păcătoase nu se aleseseră decât cu mandate de arestare în câteva ţări.

Când era mai tânără, duseseră o viaţă relativ liniştită în New York, unde Monty ţinea o librărie cu cărţi rare. Pe lângă aceasta, falsifica scrisori de Benjamin Franklin şi George Washington pentru a-şi suplimenta venitul. Dar câte falsuri puteau pătrunde pe piaţa de documente vechi înainte să fie descoperite şi să fie forţaţi să fugă peste Atlantic?

După aceea, Monty folosise talentele artistice ale lui Emmaline şi împreună vânduseră pe continent moaşte sfinte false, în relicvării pictate cu ornamente bogate. Dacă toate pretinsele aşchii din Adevărata Cruce care trecuseră prin mâinile lui Monty ar fi fost strânse la un loc, Emmaline bănuia că s-ar fi adunat suficientă lemnărie pentru a construi un mic fort.

Acum Egiptul antic aţâţa imaginaţia tuturor, iar Monty era hotărât să profite din plin. Avea o memorie prodigioasă, o ţinută profesorală şi o limbă ascuţită. Dacă i se acorda suficient timp pentru a se pregăti, putea trece drept expert pe orice temă alegea.

— Tot nu-mi place. Theodore pare să ţină sincer la mine. Emmaline îşi încrucişă braţele la piept. Una e să uşurezi pe cineva de economii. Victima poate fi păcălită doar dacă e lacomă din capul locului; în plus, poţi face mereu mai mulţi bani. Însă e cu totul altceva să frângi inima cuiva.

— Atunci mă voi baza pe faptul că vei fi îndeajuns de deşteaptă încât să nu-l distrugi complet pe flăcău, spuse Monty, privind decoraţiunile din cameră cu o privire vag prădătoare. Dar trebuie să recunoşti că nu a exagerat averea familiei. E limpede că tânărul domn Nash are bani, nu glumă.

— Nu, fratele său este cel care are bani, îl corectă Emmaline. Tot ce are Theodore este la cheremul contelui.

— Ei bine, atunci poate că ai cucerit fratele care nu

trebuia.

Emmaline râse.

— Nu cred.

Contele păruse negreşit atras de ea în grădină, înainte de apariţia lui Theodore. Îi plăcuse duelul lor verbal. Brunet şi chipeş, Lord Devonwood era mai mult decât plăcut la vedere, dar în privirea lui neobişnuită, argintie-cenuşie, se ivea din când în când un licăr fatal.

Nu mai fusese niciodată atât de stânjenită de un bărbat. Nu mai fusese nicicând cotropită de o dorinţă atât de stranie ca atunci când el o ţinuse de mână pentru o clipă. Era ca şi când trupul ei ştia mai mult despre el decât ea şi îi plăcea ce ştia, cu adevărat. Se străduia să nu arate cât de tare o tulbura, dar nu mai avusese o reacţie atât de viscerală la un bărbat până atunci.

Nu era o romantică, cu capul în nori. Nu credea în dragoste, cu atât mai puţin în dragoste la prima vedere. După ce crescuse, Monty o încurajase să-şi folosească atractivitatea pentru a-l ajuta să manipuleze bărbaţii pe care intenţionau să-i escrocheze. Experienţa îi spunea că Lord Devonwood ar fi mult mai puţin maleabil decât fratele său, mult mai greu de controlat.

„Şi mult mai incitant”, recunoscu în sinea ei.

Theodore era mai degrabă ca un căţeluş mare, afectuos şi stângaci, care te urma fără preget.

Lord Devonwood era mai curând un lup, puternic şi imprevizibil. Bănuia că avea o latură sălbatică dacă îşi ieşea din fire. Existase un moment în grădină în care arătase de parcă ar fi vrut să o înghită cu totul.

O parte din ea bănuia că s-ar putea să-i placă dacă ar face-o.

— Cu toate acestea, spunea Monty, când va veni vremea să ne ţinem discursul, ar trebui să îl introducem pe Lord Devonwood în joc, acum că ştim că el are cheia de la vistierie. E genul care ar fi dispus mai degrabă decât fratele său să ne dea bănetul dacă ar crede că investiţia e ideea sa.

Emmaline încuviinţă din cap. Chiar dacă din când în când umbla după cai verzi pe pereţi, instinctele lui Monty legate de oameni nu dădeau greş niciodată.

Vru să mai spună ceva, dar fu întrerupt de o tuse sonoră, care îi zgudui trupul.

Emmaline sări şi dădu fuga în dormitor, se duse la lavoar şi îi turnă un pahar de apă din carafă. Când se întoarse, accesul de tuse se potolea şi bărbatul respira greu, cutremurându-se. Îşi îndesă batista la loc în buzunarul vestei, dar nu înainte ca ea să observe picături de sânge pe pânza albă.

— Poftim, dragă, spuse ea încet, ţinându-i paharul ca să soarbă din el.

După ce bău puţină apă, Monty se lăsă pe scaun şi închise ochii.

Hotărârea o făcu să stea dreaptă. Cumva, Emmaline trebuia să facă în aşa fel încât această uneltire să funcţioneze. Monty încerca să o ascundă, dar tusea se înrăutăţea. Sănătatea i se deteriora aproape zilnic.

Niciunul din ei nu rostise vreodată cuvântul *tuberculoză* cu voce tare, dar nu conta. Amândoi îl gândeau îndeajuns, încât şuieratul îngrozitoarei boli să se învârtă în jurul camerei.

Era un doctor în Germania care se spunea că făcea lucruri uimitoare pentru tuberculoşi. Emma şi Monty aveau nevoie să mai dea o dată lovitura, în stil mare, astfel încât el să se poată retrage în sanatoriul acela alpin, unde şi-ar putea recăpăta sănătatea şi prelungi viaţa.

— Ştii, ai fi o fiică minunată, spuse Monty, bătând-o pe mână. Cuvintele erau un mic joc tandru pe care îl jucau, reamintind de prima lui întâlnire cu ea.

Ea îl sărută grăbită pe frunte şi se strădui să nu-şi lase vocea să tremure de grijă când îi dădu răspunsul aşteptat:

— Iar tu ai fi un tată bun.

Capitolul 4

Emmaline sugeră ca Monty să ceară să i se aducă prânzul în apartament, iar apoi să se odihnească restul după-amiezii. Fu îngrijorată când el încuviinţă fără să protesteze. Însemna că se simţea şi mai rău decât se temea ea.

— Dar vei demara treaba în după-amiaza asta în locul meu dacă se va ivi ocazia, nu-i aşa? întrebă el, în timp ce ea îi aranja pătura sub bărbie.

— Bineînţeles că da, îl asigură ea.

O parte esenţială a escrocheriilor bazate pe încredere era să înserezi aluzii subtile legate de presupusa oportunitate în aşa fel încât să nu pară forţat. Să pui momeală în cursă era mai mult o artă decât o ştiinţă. Emmaline se dădea în vânt după asta.

— Însă cred că Theodore e încă plecat cu prietenii săi, aşa că se prea poate să nu fie posibil să lansez jocul.

— Nu el, spuse Monty şi închise ochii, iar din pieptul care îi tresălta inegal îi ieşi o respiraţie şuierătoare. Contele. Dacă nu cumva şi el se odihneşte în braţele lui Morfeu.

Simţi o împunsătură în pântec gândindu-se la conte.

— Vom vedea.

Contele se odihnea, probabil, având în vedere că nu dormise în patul său noaptea trecută. Bineînţeles, asta nu însemna că Lord Devonwood nu găsise patul altcuiva. În ciuda faptului că aristocraţia avea principii în privinţa anumitor lucruri, dacă era să se ia după membrii micii nobilimi pe care îi întâlnise cât călătorise prin Europa, moralitatea lor personală nu era cu nimic mai presus decât aceea a vreunui om din popor.

Emma închise uşa apartamentului cu grijă şi coborî pe scara masivă, pregătită să exploreze casa Devonwood. Nu

se grăbi, zăbovind în faţa fiecărui portret. Le studie feţele, reperând părul nisipiu al lui Theodore la câţiva dintre strămoşi acestuia, dar culoarea dominantă, cel puţin în tablourile mai recente, părea a fi aceea din părul brunet al lui Lord Devonwood, laolaltă cu neobişnuiţii săi ochi cenuşii.

Observă de asemenea un colier de smaralde care apărea la gâtul câtorva femei diferite din familia Devonwood, transmis de la mamă la fiică. În portretul actualei contese apărea un şirag lung de perle frumos asortate cu un pandantiv de rubin suficient de mare pentru a îneca un cal.

„Bijuterii de familie. Probabil sub cheie, exact sub acest acoperiş”.

Emma nu mai furase niciodată bijuterii şi bănuia că şterpelirea acestora te-ar băga într-un bucluc şi mai mare decât să păcăleşti un fraier să-ţi încredinţeze banii. Dar când se gândea la respiraţia chinuită a lui Monty după acel acces de tuse, ştia că era capabilă să dea o spargere pentru el dacă era necesar.

Spera că avea dreptate când spunea că acesta era jaful cel mare. Se săturase până peste cap să îşi ducă viaţa într-un cufăr şi să fie mereu gata să plece în grabă, în cazul în care una dintre victimele lor îşi dădea seama că fusese trasă pe sfoară mai curând decât se aşteptau.

Cu fiecare anotimp ce trecea, pe chipul lui Monty apăreau noi riduri, pe lângă urmele lăsate de boala tot mai gravă. Viaţa lor de vagabonzi îi imprimase rutele călătoriilor pe chip.

Presupunea că era firesc. Se apropia de şaptezeci de ani. Trecuse de mult vremea de când ar fi trebuit să aibă parte de un cămin stabil, căldură şi pipă, în locul existenţei lor nomade.

Era un lucru apăsător pentru ea. În timp ce rătăcea prin încăperile elegante ale lui Lord Devonwood, se întrebă cum era să ai servitori care să-ţi lustruiască pantofii şi să-ţi coasă ciorapii; să nu trebuiască decât să tragi de sfoara clopoţelului pentru ca tava cu mâncare să apară ca prin

farmec.

Mai mult decât acestea, o atrăgea luxul permanenţei. De când începuseră să călătorească, se gândea cu disperare când aveau să se poată stabili din nou undeva. Să ştie unde avea să doarmă în fiecare seară ar fi un mare dar. Să-şi facă un prieten adevărat, în loc să privească fiecare cunoştinţă întâmplătoare ca pe o potenţială victimă, ar fi o binecuvântare incomparabilă.

Să aibă un soţ şi copii.

Dacă accepta ca Theodore să o curteze, ar putea în cele din urmă să aibă o casă adevărată?

Se îndoia.

Deşi contesa fusese amabilă, Emma detectase o ezitare în spatele zâmbetului ei. Şi nici nu era de mirare.

Aristocraţia nu suporta cu bucurie să fie invadată de nişte coate-goale.

Existau toate şansele ca familia lui Teddy să îl dezmoştenească dacă se căsătorea cu ea. Situaţia lui Monty nu s-ar îmbunătăţi nicio câtime dacă ar trebui să-i asigure traiul şi lui Theodore.

Îşi croi drum printr-o sufragerie şi printr-un salon, apoi printr-un hol lung acoperit cu dale de un albastru intens în stil arab. O fântână susura în mijlocul unei sere de portocali. Aruncă o privire într-un salon ţeapăn şi formal, destinat primirii vizitatorilor. Camerele erau toate decorate într-un stil franţuzesc delicat. Puţinele *objets d'art* autentice erau aranjate cu gust, spaţiul nefiind aglomerat cu nenumărate mărunţişuri.

Dar toate perdelele din încăperi erau trase.

Dacă ar fi fost genul care să se lase purtată de imaginaţie, şi-ar fi imaginat că vreunul dintre vampirii lui Polidori bântuia prin casa Devonwood, furişându-se printre umbre, departe de lumina directă a soarelui. Dar, când deschise ultima uşă de la parter, uită cu totul de vampiri. Încăperea de dincolo o lăsă fără suflare.

Era o bibliotecă ce le întrecea pe toate cele pe care le văzuse vreodată, deşi era slab luminată. La fel ca în restul

casei, cineva trăsese storurile şi lăsase lămpile de gaz să ardă la minimum. Rafturi de cărţi se întindeau din podea în tavan, la şase metri deasupra ei. O pasarelă din fier forjat înconjura încăperea la jumătate acelei înălţimi şi putea fi accesată doar printr-o mică scară în spirală, aflată într-un colţ.

Tavanul fusese pictat în stil rococo, fiecare centimetru pătrat fiind decorat cu flori, nimfe şi driade. Ovalul din centru era ocupat de o frescă în care Cupidon o trezea cu un sărut pe Psyche din somnul ei fermecat. Simpla dulceaţă a acelui moment surprins, atât de plin de promisiuni, o făcu pe Emmaline să simtă că i se strânge pieptul de un dor fără nume.

Înaintă, privind transfigurată spre tavan.

„Cum e oare să fii înconjurat de asemenea opulenţă, de asemenea bogăţii tot timpul?”

Apoi, dintr-un colţ al încăperii, auzi o voce masculină, care îi întrerupse gândurile.

— Domnişoară Farnsworth, ai o experienţă religioasă?

Devon nu mai văzuse acea expresie de uimire, cu gura căscată, decât în picturile cu sfinţi în extaz. Sau, dacă stătea să se gândească, pe chipul unei femei în extazul pasiunii.

Socoti că a doua ipostază era mult mai probabilă în cazul domnişoarei Farnsworth. Era mult prea îndărătnică pentru a se potrivi cu conceptul de sfinţenie.

După prânz, Devon se retrăsese în camera lui pentru a încerca să doarmă şi să alunge durerea de cap, dar, după ce se foise aproape un ceas în pat, se refugiase în cele din urmă în biblioteca slab luminată.

Baxter era îndeajuns de sensibil la stările lui pentru a şti când era cuprins de migrene şi că trebuia să evite lumina puternică. Acum era cuprins de dorinţa ca storurile grele să fi fost ridicate, pentru a o ului şi mai tare pe domnişoara Farnsworth cu grandoarea bibliotecii sale.

— Nu, nu aş putea clasifica acest monument drept religios, milord, spuse ea fără suflare, aruncându-i o privire,

înainte de a se întoarce spre tavan. Sper că nu deranjez.

— Ar conta pentru tine dacă ar fi aşa?

Îşi prinse buza între dinţi pentru o clipă, apoi îi aruncă un zâmbet larg grăbit şi ridică din nou bărbia pentru a admira tavanul.

— Probabil că nu. E un loc mult prea grandios pentru a regreta că-l văd, chiar şi cu riscul de a-mi deranja gazda.

— Şi crezi că regretul e o pierdere de timp. Însă eşti musafira fratelui meu, nu a mea, spuse Devon, continuând să stea tolănit pe fotoliul său preferat, cu perne moi. Dar, dacă tot eşti aici, aş putea să-ţi urez bun venit în sanctuarul meu.

— Răceala urării dumitale îi poate aduce moartea unei doamne.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Ştia că trebuia să se ridice când intra o doamnă în încăpere, dar era discutabil dacă domnişoara Farnsworth era cu adevărat o doamnă. În plus, chiar nu voia să fie singur cu ea. Dacă era îndeajuns de bădăran, era posibil s-o gonească.

— Sugerezi că ar trebui să mă ridic doar pentru mi-ai invadat biblioteca neinvitată?

— Nu, dacă propriile maniere nu dictează asta, faptul că ai sări deodată în picioare nu ar avea nicio însemnătate. Îşi arcui buzele într-o mică grimasă. E evident că ai prea puţin respect faţă de mine.

— După cum e evident că tu ai prea puţin respect faţă de intimitatea mea, spuse el. Mi-ai ocupat grădina mai devreme. Acum simţi nevoia să te furişezi în biblioteca mea. Devine un obicei pentru tine să apari pe neaşteptate.

— Nu mă furişez. Ochii îi scânteiară, şi Devon conchise că bujorii care îi apăreau în obraji când era iritată o prindeau de minune. Şi nici prezenţa mea nu ar trebui să fie neaşteptată. Am fost invitaţi să stăm în casa dumitale, milord. Dacă le impui oaspeţilor să rămână închişi în camera lor, poate că ar fi mai bine să le încui uşile.

— Nu m-a consultat nimeni cu privire la găzduirea

voastră, căci se prea poate să fi sugerat asta. Îi stătea pe limbă să spună că temniţele nu mai aveau căutare, dar se abţinu. Nu prea am avut de ales.

— Mi-e greu să cred că eşti vreodată lipsit de posibilitatea de a alege, Excelenţă.

Se întoarse încet, astfel încât să poată vedea întreaga încăpere în întregime. Avea mişcări graţioase şi privi spre liniile suple şi spre rotunjimile siluetei ei. Şi-ar fi dorit să nu fie atât de atrăgătoare. Poate că atunci nu s-ar lupta cu impulsul de a o trage la piept, de a o lipi de rafturi şi de a-i ridica fustele.

— Sanctuarul dumitale, l-ai numit, spuse ea, întorcându-se să admire conţinutul rafturilor. Eşti sigur că nu tu eşti cel care are o înclinaţie religioasă?

Gândurile lui Devon fugeau mai curând spre latura idolatră momentan. Sărutul din viziunea lui îi reizbucni în minte cu o claritate atât de vibrantă, încât trupul încercă să-l convingă că adorarea siluetei încântătoare a domnişoarei Farnsworth ar fi, într-adevăr, o cale plăcută de a-şi petrece după-amiaza. Durerea de cap se mai domoli. Îşi întrerupsese viziunea înainte de a-i desface corsajul, dar imaginaţia sa ar fi fost încântată să completeze continuarea.

Dacă ea nu i-ar fi sucit capul fratelui său.

Pufni nervos şi încercă să uite de domnişoara Farnsworth din viziunea sa, pe care nu ar fi rezistat să nu o sărute. Senzuală şi maleabilă, domnişoara din fantezia sa nu semăna prea mult cu cea din realitate, care părea mai interesată de teancurile de cărţi decât de el. Ar trebui să fie uşor să le separe pe cele două în mintea sa.

Mai puţin uşor pentru trup, evident. Se foi pe fotoliu, iar zvâcnetul din tâmple reveni.

— Deci nu eşti genul religios, răspunse ea pentru el. Dar nu poţi nega că această încăpere inspiră veneraţie. Da, e o cale la fel de bună de a o descrie ca oricare alta.

— Veneraţie pentru ce? întrebă el cu răsuflarea întretăiată. Dacă ar putea să-şi păstreze enervarea, ar fi

mai uşor să reziste atracţiei pe care o simţea faţă de ea. Nu e niciun motiv. Nu reprezintă decât o colecţie de cărţi, la urma urmelor.

— O, milord. Îi aruncă o privire plină de milă şi clătină din cap. Bogat precum Cresus, dar ignorându-ţi complet bogăţiile. Casa a ajuns să-ţi fie atât de familiară, că nu mai poţi vedea cât de magnific e totul.

Pe Zeus, nimeni nu ar îndrăzni să-i vorbească astfel.

— Obiceiul e totul, se spune. Acesta e stilul de viaţă cu care sunt obişnuit. Nu consider că e un defect de caracter faptul nu sunt copleşit de el zilnic.

Presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscător. Reuşise să-i strivească toate poftele trupeşti pe care i le trezea, dându-i un motiv să continue să fie nervos.

— Nu e vorba doar despre artă şi arhitectură, deşi ar fi îndeajuns pentru a te copleşi, spuse domnişoara Farnsworth. Adevărata comoară vine din toate minţile adunate laolaltă.

— Minţi? Ce vrei să spui?

Se întreba dacă fata era puţin dusă.

— Din cărţi, desigur. Gândurile marilor bărbaţi şi ale marilor femei, sper. Aproape că se aud murmurând pe rafturi. Ochii ei întunecaţi scânteiară de o plăcere nedisimulată. Nu le auzi?

„Minţile de pe rafturi”. Nu se gândise niciodată astfel la biblioteca sa, dar imaginea fantezistă se lega şi într-un fel bizar păru să înmoaie menghina migrenei.

Devon zâmbi, în ciuda hotărârii sale de a rămâne nervos pe ea.

— Acum, că ai pomenit, da, cred că aud, într-adevăr, un murmur vag.

— Deci ai totuşi imaginaţie. Se apropie, scrutând cotoarele încreţite ale colecţiei lui. Mai există speranţă pentru dumneata, milord.

— Sunt recunoscător să o aud. Gura lui Devon tresări de amuzament. Femeile se dădeau de obicei peste cap să-l linguşească. Faptul că ea nu simţea acest impuls era

straniu de reconfortant.

Închise *Moara de pe Floss* pe care încercase să o citească şi puse cartea deoparte. Nu era nicio pierdere. Nu reuşise să se concentreze cum trebuia asupra ei în ultima jumătate de ceas.

— Asta te-a atras la fratele meu? Imaginaţia?

Domnişoara Farnsworth se legănă pe călcâie, cu mâinile prinse la spate, studiind titlurile de pe peretele dinspre apus.

— Nu cred că ar trebui să discut despre relaţia mea cu Theodore, dat fiind că e limpede că o dezaprobi.

— Am spus asta?

— Nu în atâtea cuvinte. Trase de pe raft o primă ediţie de Sir Walter Scott, legată în piele de Córdoba, şi răsfoi introducerea, cercetând absorbită gravurile în lemn ale scenelor din *Ivanhoe.* Ai fost cât se poate de prietenos cu mine când ne-am întâlnit prima dată în grădină, dar atitudinea ta faţă de mine s-a schimbat semnificativ de când şi-a anunţat Theodore intenţiile.

Era mult prea pătrunzătoare pentru a putea sta liniştit, dar cel puţin nu putea vedea ce luptă se dădea în interiorul lui pentru a părea detaşat pe dinafară.

— Poate că sunt mai preocupat de intenţiile tale faţă de fratele meu.

Ea privi pe deasupra cărţii spre el.

— Eu şi Theodore nu ne cunoaştem de multă vreme. Intenţionez să păstrez legătura până când voi afla cât de bine ne potrivim sau nu.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap că s-ar putea ca fratele unui conte şi fiica unui cărturar să nu fie potriviţi unul pentru celălalt din capul locului?

— Doar în virtutea clasei din care facem parte? Theodore jură că îi este indiferent, deşi este clar că pe dumneata te îngrijorează. Aşează volumul de Scott cu atâta grijă de parcă ar fi fost făcut din sticlă. Trebuie să mărturisesc că, dat fiind că eşti fratele lui Theodore, mă gândeam că s-ar putea să fii mai luminat.

— Ce te face să crezi că nu sunt? Orice bărbat de bună-credinţă ar dori să fie considerat luminat.

Devon era un pair al regatului. Cine era această ilustră savantă necunoscută să îl facă să se simtă ca un imbecil?

— Până acum nu ai dat dovadă că ai avea talentul de a gândi altfel decât convenţional. Îşi trecu degetele peste colecţia volumelor de Dickens. Devon aproape că simţi mângâierea pe şira spinării. Deşi îţi admir gustul literar. Spune-mi, te rog, că le-ai citit, într-adevăr.

— Pe majoritatea. Devon se ridică şi se îndreptă spre ea. Poate că vei recunoaşte că ceea ce mă motivează este grija pentru fratele meu.

— Poate. Aceasta ar fi cea mai blândă justificare a atitudinii dumitale faţă de mine.

Domnişoara Farnsworth habar nu avea care era adevărata lui atitudine faţă de ea. În ciuda hotărârii sale de a se împotrivi, fu din nou stârnit de ea. Chiar dacă era dificilă şi imprevizibilă, Devon era atras de ea, în ciuda raţiunii. La fel ca heliotropul din grădina sa care se învârtea după soare, părea incapabil să se desprindă de ea.

— Sunt recunoscătoare că Theodore e mai deschis la minte, spuse ea.

Ted fusese mereu fermecător, atletic şi popular. Fratele lui Devon era în multe feluri, dar nu fusese niciodată un gânditor profund.

— Lăsând la o parte întrebarea dacă tu şi fratele meu vă potriviţi, spuse Devon, poţi să-mi dai un exemplu de gândire deschisă din partea lui Teddy?

Ea îl fixă cu o privire directă, iar el sesiză că îl măsura într-un fel sau altul.

— Prea bine. Iată un exemplu. Când se face o descoperire într-un domeniu academic care tulbură perspectiva asupra unui subiect, unii cărturari încearcă să ignore noile cunoştinţe.

Adoptă un ton pedant. El încercă să se concentreze asupra cuvintelor ei, nu asupra felului în care îi tresăltau

sânii la fiecare răsuflare, dar nu-i reuşi prea bine.

— Înseamnă că trebuie să îşi schimbe, ba uneori chiar să renunţe complet la poziţiile adoptate anterior. Nimănui nu-i place să admită că s-a înşelat.

Nu mai auzise niciodată o femeie vorbind cu atâta autoritate. Părerea lui despre inteligenţa ei se schimbă considerabil în bine. La fel şi aprecierea faţă de sânii ei.

— Dar, prima dată când a văzut statuia lui Tetisheri, Teddy nu era preocupat câtuşi de puţin de faptul că urma să schimbe o serie de noţiuni preconcepute, spuse ea. Nu i-a fost teamă să adopte o nouă direcţie pentru a aduce progrese în cunoaştere.

Devon pufni şi încercă să-şi îndreptă imaginaţia în altă parte, nu la felul în care desfăcea rândul de nasturi ordonaţi de pe corsajul domnişoarei Farnsworth.

— Cunoştinţele lui Theodore despre istoria antică nu ar umple un degetar.

— Dimpotrivă, te-ar putea surprinde. Studiază cu tata încă de când ne-am întâlnit. Nu am mai cunoscut pe nimeni atât de nerăbdător să stăpânească subtilităţile egiptologiei.

Scoase un exemplar din *Titus Andronicus* de pe raftul pe care se afla colecţia Shakespeare, apoi se sprijini de dulapul de cărţi în timp ce răsfoi volumul.

„Probabil caută gravurile însângerate incluse în ediţie”, presupuse Devon.

— De fapt, Teddy a înţeles semnificaţia statuii aproape imediat şi fără să i-o explice tata.

— Fratele meu nu a vădit niciodată nici cel mai mic interes faţă de istoria antică, cu atât mai puţin faţă de statui. Decât dacă nu cumva opera de artă înfăţişa o femeie sumar înveşmântată.

Era evident că Theodore cerceta Egiptul antic în încercarea de a câştiga favorurile domnişoarei Farnsworth. Devon nu îl putea învinovăţi.

— Cu toate acestea, Theodore a recunoscut importanţa statuii, îşi ridică bărbia pentru a-i întâlni privirea. Mă întreb dacă dumneata ai face-o. Poate că ar

trebui să îl rogi pe tata să ţi-o arate.

— Poate că o voi face. Îşi puse o mână pe raftul de cărţi, ţintuind-o pe domnişoara Farnsworth. Ea ţinu exemplarul din *Titus Andronicus* la piept, ca şi când ar fi fost un scut, dar nu încercă să se îndepărteze.

El fu cuprins de o bizară senzaţie de déjà-vu. Îşi dădu seama că stăteau exact aşa cum stătuseră la începutul viziunii sale. Aproape, atât de aproape, încât îi putea simţi parfumul dulce, ca de piersică. Simţi că era tras înspre ea, dar rezistă. Teddy nu l-ar ierta niciodată.

Ea privi spre el, cu ochi enormi.

— Dar dumneata, Excelenţă? Eşti genul care se înclină în faţa convenţiei sau ai acţiona cu îndrăzneală, indiferent dacă lumea aprobă sau nu?

Da, fir-ar să fie, era cât pe ce să acţioneze. Şi lumea sigur nu ar aproba dacă ar săruta-o pe cea care era aproape logodnica fratelui său.

Decât dacă…

Decât dacă o făcea pentru a-şi *salva* fratele de o femeie care era negreşit nepotrivită pentru el. În acest caz, se putea afirma că Devon îi voia binele lui Theodore. Această motivaţie ar arunca o lumină complet diferită asupra acţiunilor sale.

Domnişoara Farnsworth îşi înclină capul uşor. Îi simţi respiraţia caldă şi dulce pe buze.

— Blestemăţie, murmură el şi îi acoperi gura cu a lui.

Capitolul 5

„O, nu!” se gândi Emmaline când contele se aplecă să o sărute. Nu ar fi trebuit să-l îmboldească, dar, sincer, era atât de pompos şi de distant, încât nu putuse rezista să nu-l împungă. Evident, comportamentul ei argumentativ i se păruse atractiv dintr-un motiv sau altul. Acum nu mai avea cum să scape cu delicateţe de atenţiile lui.

Apoi, când îi acoperi gura cu a lui, nu mai fu sigură că voia să scape.

Gura lui se potrivea perfect pe a ei, mişcându-se, căutând. Limba îi găsi locul în care se îmbinau buzele şi, Dumnezeu să o ajute, acestea se deschiseră îndeajuns încât să îi îngăduie să intre. Îi invadă gura, aprinzându-i un foc mocnit în pântec. Simţi un zvâcnet adânc în părţile intime, dar durerea era departe de a fi neplăcută. Genunchii i se înmuiară.

„O, pentru Dumnezeu! Adună-te, Emma! Există ceva mai răsuflat decât să ţi se înmoaie genunchii?”

Oricine ar fi crezut că era o novice fără minte, văzând cum se lăsase moale pe el, dar părea a nu se putea abţine. Sărutul lui era un elixir hipnotic, şi nu era pregătită să nu mai soarbă din el.

Volumul *Titus Andronicus* căzu nebăgat în seamă la podea, îl prinse de ambele revere şi se ţinu ca şi când viaţa i-ar fi depins de asta.

Mâinile lui Lord Devonwood îi găsiră talia, şi el o lipi îmbujorată de trupul lui. Pe sub ţesătura fină a jiletcii şi a cămăşii de batist, muşchii încordaţi ai contelui nu dădeau niciun semn că ar fi dispuşi să-i dea drumul. Dacă s-ar zbate să se elibereze, ar pierde întrecerea.

Dar nu prea *voia* să se elibereze.

Nu era primul ei sărut. Se bucurase de atenţiile amoroase ale unei serii de cavaleri de-a lungul călătoriilor sale, dar sărutările pe care i le furaseră erau neînsemnate, grăbite şi date degrabă uitării. Theodore o sărutase de trei ori, dar ea avusese grijă să ţină situaţia sub control de fiecare dată.

Acum nu putea să se amăgească. Emmaline se afla la mare ananghie. Lord Devonwood nu era un flăcău oarecare, care putea fi alungat cu câteva trucuri de cochetă, chiar dacă ar fi deţinut aşa ceva. Era pentru prima dată când, într-o ipostază amoroasă, nu deţinea controlul.

Judecând după geamătul înfundat pe care îl scoase contele în gura ei, nici el nu era mai breaz.

Avea nevoie de ceva de la ea, iar trupul ei tânjea să i-l ofere. Emma se auzi gemând la rândul ei şi începu să-i răspundă la sărut cu un avânt care o surprinse. Îl muşcă de buza de jos. Îi supse buza.

„Cerule mare! Sărut un bărbat căruia nu îndrăznesc să-i spun pe numele de botez. O, de fapt, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă precis!”

Gândul o făcu să se ruşineze, dar nu îi potoli cu nimic dorinţa.

Lord Devonwood îşi apăsă trupul peste al ei, până când ajunse să împingă cu spatele cotoarele inegale ale cărţilor. Bărbăţia lui întărită o apăsa în pântec. Chiar şi prin straturile fustei şi ale crinolinei, contactul era deopotrivă alarmant şi aţâţător. O căldură umedă îi mustea între coapse.

Emmaline se desprinse din sărut şi îi cuprinse gâtul cu braţele, simţindu-se precum cineva care se îneacă, aşa că încearcă să se agaţe de salvatorul său.

Sau Lord Devonwood era curentul subteran care încerca să o tragă în adâncuri?

Degetele lui lungi găsiră nasturii care îi placau partea din faţă a corsajului. Sfârcurile i se întăriră, trezindu-se la viaţă.

La fel şi raţiunea.

Încerca să o compromită. Intenţiona să o îndepărteze de Theodore. Mai rău, avea să distrugă uneltirea pe care ea o punea la cale cu Monty. Aveau să ajungă în stradă, iar tusea lui Monty urma să se agraveze de la o zi la alta, înainte să apuce să spună iute *Titus Andronicus* de trei ori.

Se apăsă pe pieptul lui, dar el nu o eliberă. Încercă să vorbească sub gura lui, dar, chiar şi pentru ea, sunetele păreau a fi mai curând murmure pasionale decât proteste.

În cele din urmă, făcu singurul lucru care îi trecu prin cap. Ridică genunchiul cât îi îngăduiau fustele şi îl izbi pe Lord Devonwood între picioare.

*

Durerea îi explodă în testicule, urmată de o greaţă care îl lăsă fără vlagă. Îi dădu drumul înjurând şi se aplecă de mijloc, prinzându-se de abdomen. Ea încercă să se îndepărteze, dar o prinse de antebraţ înainte de a putea să scape.

— De ce-ai făcut asta? întrebă el icnind.

— De ce m-ai sărutat? replică ea sec.

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Părea lucrul potrivit în momentul acela.

Dacă dovedea că domnişoara Farnsworth era uşuratică, era posibil ca Theodore să fie furios la început, dar în timp avea să ajungă să îi mulţumească lui Devon pentru că îl salvase de la o greşeală care i-ar fi schimbat viaţa.

Cum ar fi putut să-i treacă prin cap că urma să încerce să-l dezarmeze pentru că îndrăznise să o sărute, dovedindu-i că greşea şi distrugându-i planul cu totul?

Laolaltă cu testiculele.

— Mă doare braţul, milord, spuse ea cu voce tremurătoare. Nu era nici pe departe atât de calmă pe cât pretindea să fie. Bineînţeles, dat fiind că mi-ai făcut avansuri, e evident că nu îţi pasă dacă îţi răneşti fratele. Presupun că nu are prea mare însemnătate dacă mă răneşti astfel.

— Nu am rănit nicio femeie în viaţa mea. Îi dădu drumul, şi, spre lauda ei, nu o luă la goană. Devon se forţă să se ridice, înghiţind pentru a alunga durerea jalnică dintre picioare. În mod surprinzător, durerea de cap dispăruse, dar era dispus să o suporte din nou în schimbul slabei şanse de a mai putea zămisli copii într-o bună zi. Îşi înăbuşi un geamăt. Dă-mi voie să te asigur, domnişoară Farnsworth, că te pun mult mai puţin în pericol decât, evident, mă pui tu pe mine.

— Dar *m-ai sărutat.*

— Şi *ţi-a plăcut.*

Ea deschise gura şi o închise la loc, renunţând să dea

glas replicilor care îi veniră în minte. În cele din urmă ridică dintr-un colţ al gurii.

— Da, presupun că da.

— Ai un mod bizar de a o arăta.

Devon tresări, căci simţi o nouă împunsătură de durere în vintre. Cel puţin era cinstită. O femeie care putea recunoaşte că simţise plăcere fizică era o ciudăţenie într-o ţară în care miresele erau îndemnate să se ţină bine de rama patului în noaptea nunţii şi „să se gândească la Anglia”.

— Îmi cer scuze că te-am pus în încurcătură, spuse ea. Dar m-ai surprins, milord.

— Sentimentul este reciproc.

Puţini bărbaţi îl dezarmaseră în felul acesta. Şi în mod sigur nicio femeie.

— Cu toate acestea, nu ar trebui să ne mirăm că ne-a plăcut sărutul. Tu eşti bărbat, iar eu sunt femeie. E în natura umană să ne bucurăm de asemenea lucruri.

— Într-adevăr.

În mod uimitor, mădularul lui trădător se întări, în ciuda durerii pe care încă o simţea în testicule.

— Însă nu are nicio importanţă. Chiar dacă noi, oamenii, împărtăşim porniri animalice, spre deosebire de vieţuitoarele inferioare, nu trebuie să fim guvernaţi de ele, spuse ea, atentă să rămână îndeajuns de departe de el. Răsufla întretăiat şi rămânea fără aer din când în când. De îndată ce mi-am recăpătat raţiunea, mi-am dat seama că, oricât de mult mi-ar plăcea sărutul nostru, era greşit, în cel mai rău mod posibil. Şi trebuia să îi punem capăt.

— Tot în cel mai rău mod posibil, mormăi el.

Ea îşi încrucişă braţele la piept. Ştia că ea continua să vorbească pentru că i se mişcau buzele şi auzi accentul plat de yankeu, dar nu pricepu nicio boabă.

Era distras de cei doi nasturi din partea de sus a corsajului ei. Erau încă desfăcuţi, şi gâtul ei alb îl atrăgea atât de irezistibil, că vorbele ei se transformară într-un zgomot lipsit de sens. În ciuda situaţiei, tânjea să sărute

pielea aceea fragedă, să o facă să îi strige numele, să o facă să simtă durere, astfel încât să nu i se opună, să nu îi ceară să se oprească. În schimb, să-l roage să *nu* o facă…

— … aşa că nu are niciun sens să îl împovărăm pe Theodore cu asta, spunea ea.

Se concentră din nou asupra cuvintelor ei, apucând să îşi dea seama că nu avea de gând să îi spună fratelui său că o sărutase. Trebuia să admită că aşa era cuviincios. Adevărata poveste nu avea decât să-l facă pe Devon să pară un ticălos pentru că încercase să pună gheara pe viitoarea logodnică a fratelui său.

— De cum am trecut Gibraltarul, nu am auzit de la Theodore decât cât de minunat e fratele său Devon şi că de-abia aştepta să te vadă din nou, spuse ea. L-ar devasta să afle asta.

— De acord, spuse Devon, vârându-şi mâinile în buzunare, pentru a-şi ascunde semierecţia. Desigur, îţi dai seama de ce te-am sărutat, nu?

— Nu cred că motivul acela s-a schimbat prea mult de când primii noştri părinţi au fost alungaţi din rai.

El clătină din cap.

— Singurul motiv pentru care te-am sărutat a fost pentru a testa cât respect ai pentru fratele meu.

Gura ei formă un „o” nerostit. Pielea de pe gât căpătă nuanţa trandafirilor din grădina lui. Apoi roşeaţa urcă grăbită în obraji, zugrăvindu-i cu nişte bujori ispititori.

— Nu părea a fi un test, spuse ea, ducându-şi o mână la buza de jos, umflată de sărut.

Gestul acela simplu îl făcu pe Devon să simtă de parcă avea o stâncă în pantaloni.

Se uită în altă parte.

— Ei bine, aşa a fost.

— Atunci, dat fiind că ţi-am respins avansurile, presupun că am trecut testul, spuse ea după câteva clipe. Nu doresc câtuşi de puţin să îl rănesc pe fratele tău.

— Ceea ce nu înseamnă că îl iubeşti.

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte de a le putea

opri. Nu era un sentimental. Ideea că domnişoara Farnsworth se îndrăgostise de fratele său într-un timp atât de scurt suna ridicol de sentimental chiar şi pentru el. Habar n-avea de ce adusese vorba despre asta.

— Nu, nu înseamnă. Nu am pretins că îl iubesc pe Theodore.

Era dificil să prinzi o persoană dacă nu se complăcea într-o minciună izvorâtă din lăudăroşenie. De orice s-ar fi făcut vinovată, Emmaline Farnsworth părea hotărâtă să spună cu îndrăzneală adevărul.

— Însă dacă îl iubesc sau nu pe fratele dumitale este o chestiune profund personală şi nu un subiect de discuţie pe care ar trebui să-l abordăm noi doi, milord. Făcu o reverenţă grăbită. Dacă nu te deranjează, voi pleca acum. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Fără nimic de citit? strigă el în urma ei. Nu de-asta îi invadase biblioteca? Flutură din mână spre volumul de Shakespeare pe care îl lăsase pe duşumea. Ce spui de *Titus Andronicus?*

— L-am citit, zise ea. Prea violent pentru gustul meu.

— Mi-e greu să cred asta, fiind vorba despre o femeie care a făcut tot posibilul pentru a mă lăsa fără moştenitori.

Ea îi aruncă o grimasă şi dispăru pe uşă. Devon rămase neclintit până când foşnetul fustelor ei pe marmură nu se mai auzi deloc.

Se aştepta ca durerea de cap să revină. Habar n-avea de ce dispăruse miraculos. De obicei, dura o zi întreagă să-şi revină după o migrenă puternică, care se declanşa după ce petrecea noaptea folosindu-şi darul, dar din primul moment în care buzele sale le atinseseră pe ale domnişoarei Farnsworth capul nu-l mai duruse deloc.

Dorea să poată spune acelaşi lucru şi despre testicule.

Aşadar, Emmaline Farnsworth nu era o fătucă uşuratică, aşa cum o crezuse el. Era onestă. Dureros de onestă cu privire la reacţia ei la sărutul lui şi la relaţia ei cu fratele său. Devon nu îi putea găsi nicio vină.

Ar fi trebuit să fie satisfăcut, lăsând la o parte grija

care nu-i dădea pace, spunându-i că mai era ceva în neregulă, în afară de nepotrivirea dintre domnişoara Farnsworth şi fratele său. Însă simţea un haos răvăşitor în vintre. Ceva nu era deloc aşa cum trebuia. Nu putea pune punctul pe i, dar învăţase să-şi urmeze instinctul în asemenea chestiuni.

Avea să îi urmărească pe domnişoara din America şi pe tatăl ei ca un mastif care păzea pământurile moşiei.

Devon dădu să se aplece pentru a lua volumul căzut, dar se opri înainte ca buricele degetelor să atingă tomul. Ultima dată când ridicase ceva care căzuse din mâinile ei, se văzuse sărutând-o.

Dacă în următoarea viziune se vedea făcând dragoste cu ea?

Deşi trupul său se agăţa încântat de acest gând, mintea îl respingea, fiind o trădare faţă de Teddy. Chiar dacă Emmaline l-ar lăsa să se culce cu ea, cum ar putea merita să-şi trădeze fratele?

Devon îşi înghiţi nodul din gât.

Era atât de catifelată şi de dulce, încât o parte reprobabilă a lui credea că ar merita negreşit.

Poate că reuşise să se convingă că o sărutase pentru a-şi salva fratele de ea. Să împartă însă aşternutul cu ea era cu totul altceva.

Ieşi din încăpere, lăsându-l pe Shakespeare pe podea. Baxter avea să îl ridice mai târziu. Devon nu putea risca. Nu voia să ştie.

Dacă îi era menit să o pângărească pe logodnica fratelui său, prefera ca faptul că juca rolul de Iuda să îl ia prin surprindere.

*

— Eşti sigur că e încă la bătrân?

Gentilomul duse halba la buze şi sorbi din berea amară, cu degetul mic întins, graţios ca fetişcană.

Thomas O’Malley îşi înăbuşi un mormăit de dezgust.

Oricât dispreţ ar simţi pentru patronul său, nu se făcea să arate pe faţă lipsă de respect pentru cel care plătea facturile.

Haina pe care o purta bărbatul lucea pe alocuri de tocită ce era. O'Malley presupunea că se îmbrăcase cu grijă, împrumutând haine ponosite de la valetul său pentru a se pierde printre muncitorii care erau clienţii cârciumii. Însă adevăratul lui statut era trădat de fiecare mişcare aristocratică de filfizon.

— Sigur că e încă la Farnsworth. Thomas O'Malley dădu jumătate din halbă pe gât, apoi se şterse la gură cu o mânecă soioasă. Fără farafastâcuri pentru unul ca el. L-am urmărit de la vapor până la casa Devonwood, nu-i aşa? Nu a scos nasul pe uşă de atunci.

— Nu ştiu de ce nu i-ai luat obiectul încă de când erai la bordul corăbiei.

— Cum, când el şi fiica lui călătoreau la clasa întâi pe banii fratelui contelui, iar eu eram înghesuit la clasa a patra? Nu prea aveam cum, al dracului să fiu, spuse O'Malley. Noi ăştia de treabă nu suntem lăsaţi să ne amestecăm cu ăi cu nasul pe sus, ştiţi.

Nasul acvilin al lordului se încreţi niţel, ca şi când ar fi dorit ca astfel de reguli stricte să se fi aplicat peste tot. Înconjuraţi de trupuri nespălate pe sub hainele de lână râncedă, chiar şi O'Malley trebuia să admită că o serie dintre clienţii cârciumii erau chercheliţi bine.

— Al dracului noroc că tipul acela din Cairo a făcut o asemenea greşeală.

— Nu vă temeţi, milord. A plătit pentru asta.

O'Malley se asigurase asta, strangulându-l pe egipteanul slăbănog cu mâinile lui vânjoase. Cum de confundase amărâtul acela un american cu irlandezul pe care îl aştepta îl nedumerea încă pe O'Malley.

Ar fi trebuit să fie o treabă simplă. Nu trebuia decât să călătorească la Cairo, să meargă la un anumit magazin în bazar şi să ia obiectul pentru Excelenţa Sa. Orice ar fi fost deja fusese achitat, numai că nu era genul de obiect pe

care îl puneai într-o ladă pentru a fi transportat în cala roind de şobolani a unei corăbii. Trebuia livrat personal, spusese Excelenţa Sa. Dar, când sosise în Cairo, lucrul acela blestemat dispăruse, fiind dat din greşeală unui ins pe nume Farnsworth. Acum Excelenţa Sa nu mai era dispus să vâre mâna în buzunar după gologanii pregătiţi până ce O'Malley nu corecta greşeala.

— Ssstt, nu vă agitaţi, Excelenţă, spuse O'Malley. Era nedrept să fie învinovăţit pentru ceva care în mod vădit nu fusese greşeala sa, dar cei care aveau banii făceau şi regulile. Vă aduc obiectul cât aţi zice peşte.

Degetele gentilomului cuprinseră încheietura lui O'Malley într-o strânsoare surprinzător de puternică.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce am de făcut.

— Nu, nu, sigur că nu. Degetele lui se chircirăă, din pricina presiunii exercitate asupra încheieturii sale. Oasele se izbiră unul de altul sub pielea aspră, trosnind uşor. Agonia îl făcu să vrea să-şi încleşteze dinţii. Habar n-avea că gentilomul era atât de puternic.

— Cred…

— Nu te plătesc să crezi, spuse lordul repezit. Habar n-ai cu cine ai de-a face. Nu eşti făcut să gândeşti. Te plătesc să mi te supui.

Îi eliberă încheietura şi îşi îndreptă atenţia din nou asupra halbei, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. O'Malley se abţinu cu greu să nu îşi frece mâna rănită.

— Ce vreţi să fac atunci?

— În primul rând, să speri că Farnsworth e la fel de ignorant cu privire la ce are pe cât eşti tu cu privire la ce ai pierdut, spuse bărbatul. Acum, că americanul a intrat sub protecţia contelui de Devonwood, bineînţeles că e mai dificil, dar nu imposibil. Vreau doar să îl urmăreşti pentru moment.

— Să îl urmăresc?

— Să ţii cont când vine şi când pleacă Farnsworth. Să afli la ce evenimente sociale participă Lord Devonwood şi oricine din anturajul său, explică gentilomul cu o căutătură

iritată. Speram să nu mă implic în asta, dar se pare că nu am de ales.

Ochii lordului se întunecaseră şi deveniseră duri ca obsidianul. Pentru prima dată, O'Malley îşi dădu seama că pe sub mătăsurile şi bijuteriile pe care le purta de obicei gentilomul, era un bărbat care impunea respect.

Şi teamă.

O'Malley trase o duşcă.

— Şi când prindem prima şansă de a pune mâna pe obiect…

— Atunci s-ar putea să îţi permit să îţi câştigi onorariul mult prea mare, domnule O'Malley. Lordul se ridică şi se uită în jos la el pe deasupra nasului său nobil. Răceala din ochii săi îi îngheţă sufletul. Dacă până atunci îmi vei dovedi că mai merită să-mi bat capul cu tine, desigur. Roagă-te, spre binele tău, să fie aşa.

Capitolul 6

Emmaline se gândea serios să renunţe la cină în seara aceea. Nu pentru că nu avea rochia potrivită. Rochia ei de tul, crem cu trandafiriu, era extraordinar de frumoasă, iar corsajul i se potrivea mănuşă. Nici măcar majordomul acela scorţos, numit Baxter, nu ar fi putut găsi vreo vină. Rochia costase o căruţă de bani, dar Monty susţinea că merita investiţia. Ar fi putut-o purta la o cină cu un duce fără a fi nelalocul ei.

Desigur, decolteul era ceva mai îndrăzneţ decât şi-ar fi dorit, dar Monty insistase că o femeie putea să distragă de minune atenţia când era necesar, doar arătând că era femeie. Ar fi fost păcat să nu profite de acest fapt.

Nu era vorba că nu voia să îl vadă pe Theodore după dezastrul din bibliotecă. Îi lipsea prezenţa lui fără complicaţii. Începea să aibă nevoie de adoraţia lui neabătută la fel de mult pe cât doreşte un iubitor de opiu

următoarea doză de laudanum. Îi creştea încrederea în sine să vadă un bărbat pe care îl putea face să-i cânte în strună cu atâta uşurinţă.

Nu era vorba nici că renunţase la planul lui Monty. Câştigurile jocului erau serioase, şi nu exista moment mai bun decât prezentul pentru a sădi sământa. Bănuia că era posibil ca Monty să aibă nevoie de ea în timpul mesei, dacă se ivea ocazia de a lansa câteva momeli bine plasate. Ar fi păcat să irosească ţinta pentru că... ei bine, ar face bine să o recunoască.

Îi era teamă.

Trase adânc aer în piept alături de Monty, care o însoţea pe holul lung spre sufrageria impunătoare. *Teamă.* Stomacul i se contorsionă ca un acrobat chinez.

Nu exista nicio îndoială. Rareori trăise senzaţia aceasta care îi răscolea pântecul, dar o recunoştea. Frică.

Pocnetul călcâielor lui Monty pe marmură reverbera între pereţii de-a lungul cărora înaintau spre sufragerie. Sunetul părea să repete „teamĂ”, „teamĂ”, apăsând pe ultima silabă. Emma nu putea scăpa de senzaţia că se îndrepta spre pierzanie.

Cum putea îndura să se afle în aceeaşi încăpere cu ticălosul acela de Lord Devonwood?

Sau poate că ea era ticăloasă. Era greu să ai vreo certitudine morală când trăiai cum trăiau ea şi Monty.

După felul în care reacţionase corpul ei la avansurile contelui, se simţea de două ori mai falsă în rolul de fiică şcolită a profesorului. Cu siguranţă, la fel ca Hester Prynne, pe pieptul ei avea să se ivească un „A” stacojiu şi toată lumea urma să ştie că trupul ei mai că răsturnase barca instabilă a respectabilităţii. Ca să nu mai vorbească despre felul în care pusese în pericol succesul planului lui Monty.

Şi pentru nimic altceva decât un sărut nepotrivit.

Chiar dacă încuviinţase că nu avea să-i pomenească fratelui său despre nefericitul incident din bibliotecă, nu avea de unde să ştie dacă lordul urma să păstreze micul lor secret ruşinos.

Nu îl iubea pe Theodore. Dar, chiar dacă era hotărâtă să o ia la sănătoasa cu o parte din banii săi, îl plăcea tare mult.

Dacă se concentra doar asupra banilor cu care urma să plece, poate că nu avea să fie nevoită să vadă jignirea de pe chipul lui cu trăsături adolescentine. Unele trădări erau mult mai dureroase decât cele provocate de doi escroci profesionişti.

— Iată-te, draga mea.

Teddy îi prinse din urmă pe Emmaline şi pe tatăl ei când intrară în sufrageria elegantă.

Depuse un sărut arzător pe încheieturile ei înmănuşate. Judecând după privirea lui limpede, se putea presupune fără rezerve că fratele său nu vorbise cu el. Îi întoarse mâna şi îi sărută mijlocul palmei.

— Teddy, te rog, murmură ea. Nu în public.

Manifestările deschise de afecţiune o făceau să se simtă oarecum dezgolită, ca şi când reacţiile ei ar fi putut fi interpretate de ceilalţi drept sentimente profunde. Dar fiindcă sentimentele ei faţă de Theodore erau doar de o profunzime superficială, nu îi cădeau bine privirile scrutătoare. Bine că nu fusese nimeni în preajmă să o vadă gemând ca o târfă de doi bani în braţele contelui, în după-amiaza aceea.

„Cu excepţia contelui, desigur”.

Cuprinse încăperea cu privirea. Monty o abandonase şi se sprijinea cu cotul de bufet, străduindu-se să le farmece pe contesă şi pe o tânără pe care Emmaline nu o recunoştea. Pomeţii fini ai lui Lady Devonwood se regăseau pe chipul fetei, dar cârlionţii ei blonzi şi bogaţi, precum şi ochii vii erau diferiţi de original. Evident, era sora mai mică a lui Theodore.

Pe Lord Devonwood nu-l vedea pe nicăieri.

Oare era posibil ca şi el să se teamă să o vadă?

„Puţin probabil”. Dar înainte ca Emma să se hotărască să spere, fata se desprinse de Monty şi de mama ei şi dădu fuga la Theodore cu braţele larg deschise.

— O, Teddy! exclamă fata. Nu te aşteptam acasă până săptămâna viitoare. Ce noroc că am venit mai devreme în oraş. O, nu-mi vine să cred că ai ajuns, în sfârşit, acasă.

El o cuprinse în braţe şi o răsuci de două ori.

— Iar mie nu-mi vine să cred că eşti tu, Louisa. Unde este fetiţa pe care am lăsat-o cu şase luni în urmă?

— Am crescut, spuse ea, cu ochii sclipitori precum clopoţeii în mai şi cu buclele aurii strălucitoare. Lucru pe care aud că încerci să îl faci şi tu acum. Haide. Nu fi sfios, frate. Prezintă-mă miresei tale. Emmaline ştia că ar trebui să îi explice Louisei că nu era, de fapt, logodită cu Theodore, dar îşi înghiţi cuvintele. Era limpede că se bucurau amândoi de revedere şi nu voia să strice momentul. Louisa sărută aerul de o parte şi de cealaltă a obrajilor ei, în maniera franţuzească.

— Mereu am vrut o soră, Emmaline, şopti ea conspirativ. Habar n-ai prin ce am trecut crescând cu doi fraţi. Ne vom distra de minune!

Emma zâmbi timid. Înainte, când ea şi Monty îmbrobodeau o victimă, reuşea să păstreze distanţa. Se consola cu faptul că era imposibil să tragi pe sfoară o persoană onestă. Toate trucurile lor nu funcţionau decât dacă ţinta era lacomă să câştige bani sau îndeajuns de egoistă încât să vrea să aibă ceva ce nu putea avea nimeni altcineva.

Adăugarea unei false logodne la combinaţia de subterfugii era plină de potenţiale complicaţii, dincolo de simpla ei relaţie cu Theodore.

Când se uita în ochii Louisei, nu vedea decât încă o persoană care avea să fie rănită când uneltirea lor urma a fi descoperită.

Apoi Monty se scuză brusc şi se îndreptă spre hol, acoperindu-şi gura cu batista pentru a-şi înăbuşi tusea. Emma îşi îndreptă spatele. Să-ţi fie milă de o victimă era o slăbiciune, un lux pe care doar cei avuţi şi-l puteau permite.

Era dispusă să pună prinsoare că Louisa Nash nu

dusese lipsă de nimic în viaţa ei. Emma şi-ar fi dat braţul stâng să aibă măcar un frate, şi Louisa nu făcea decât să se plângă că avea doi, chiar dacă vorbea în glumă. Puţină suferinţă avea, poate, să îi prindă bine.

— Ai fraţi, domnişoara Farnsworth? întrebă Louisa.

— Nu, spuse ea, scuturând din cap. Dar aş fi fericită să te ajut să netezeşti lucrurile cu ai tăi. Primul pas în lungul joc al escrocheriei era câştigarea încrederii. Zâmbi spre Louisa. Te rog, spune-mi Emmaline.

Ora opt, ceasul sfânt pentru începerea cinei, sosi şi trecu, fără ca Lord Devonwood să catadicsească să apară. În cele din urmă, la 20.30, contesa îi porunci lui Baxter să servească supa, iar grupul se aşeză în jurul mesei lungi pe care străluceau tacâmuri Reed & Barton de argint şi porţelanuri de Limoges.

Louisa îi desfătă cu poveşti din înalta societate şi cu întâmplările oarecum năstruşnice care aveau loc în rândurile marii aristocraţii. Tocmai se întorsese de la o petrecere, ţinută la casa de la ţară a Excelenţei Sale, ducele de Kent, unde nu mai puţin de trei cupluri îşi anunţaseră logodna în următoarele două săptămâni.

— Sincer, spuse Louisa, dându-şi sugestiv ochii peste cap, uitându-te la cum se împerecheau cuplurile, ai fi spus că e timpul să se îmbarce pe arcă.

Suspină teatral.

— Dar tu, draga mea? întrebă Monty. Ţi-a atras atenţia vreun tânăr chipeş?

— Nu încă, domnule profesor. Louisa îi zâmbi, şi în obraji îi apărură gropiţe încântătoare. Dar nu mă grăbesc. E abia primul meu sezon. Vedeţi, până mă voi hotărî asupra unui bărbat, pot flirta cât îmi pofteşte inima cu toţi. Dacă eşti logodită, nu te distrezi atât de bine.

— Louisa, te rog, spuse contesa, strângând afectată din buze. Doctorul Farnsworth va crede că eşti şocant de frivolă.

— Prostii, draga mea doamnă. Monty se aplecă peste masă şi o bătu prieteneşte pe mână pe sora lui Teddy. Este

absolut încântătoare.

— Dar s-ar putea să o influenţeze pe Emmaline cu ideile ei necuviincioase, se plânse Theodore.

— O, aşa e. Uit întruna că dragul de Teddy e logodit, spuse Louisa. Nu-mi acorda atenţie, Emmaline. Sunt sigură că ai parte de o mulţime de bucurii de când te-ai logodit.

Dacă a fi sărutată până uiţi de ţine de fratele lui Theodore trecea drept bucurie, Emmaline se vedea nevoită să încuviinţeze.

— Nu suntem tocmai logodiţi, surioară, spuse el, trăgând cu ochiul spre Emma. O prinse de mână pe sub masă şi o strânse. Dar lucrez la asta.

— Ai grijă, domnişoară Farnsworth, se auzi vocea lui Lord Devonwood din spatele ei. Dacă Teddy pretinde că lucrează, fulgerele vor începe fără îndoială în scurt timp. Ai face bine să te îndepărtezi cu un scaun sau două.

Luă loc în capul mesei lungi fără a-şi cere scuze în vreun fel pentru întârziere. Însă contesa se scuză că începuseră masa fără el.

Devon flutură din mână spre contesă şi îi făcu semn lacheului să îi umple bolul de supă. Servitorii aproape că se izbiră unul de altul străduindu-se să îi umple cupa cu un ales vin auriu Reinish şi să îi aranjeze şervetul pe veşmintele impecabile.

Ceilalţi meseni dăduseră gata friptura de miel şi erau pregătiţi pentru desert. Însă era limpede că aveau să fie nevoiţi să stea pur şi simplu acolo, sorbind din vinul de Burgundia care însoţea antreul cu carne, în timp ce Lord Devonwood mânca fără grabă cele cinci feluri pe care tocmai le terminaseră.

„Cum se străduieşte lumea să-i facă pe plac unui conte, fără ca acesta să ridice nici măcar un deget”, se gândi Emma.

Şi totuşi, acesta avea îndrăzneala să îşi mustre fratele că nu punea osul la treabă. Sufletul întreprinzător al lui Emmaline se învenină văzând că Lord Devonwood se credea mai presus de munca onestă şi nu catadicsea să le

arate nici cel mai mic respect celor care se îndeletniceau cu ea.

— De fapt, milord, Theodore a muncit din greu cât a fost în Egipt, spuse ea aruncând pe furiş o privire în direcţia lui Devon.

Contele era negreşit înveşmântat pe măsura rangului său, purtând o jiletcă aurie superbă şi o lavalieră elegant legată, apretată perfect. Dar, chiar şi fără accesoriile aferente titlului său, omul ca atare era îndeajuns pentru a o face să simtă că avea în pântec o ceată de spiriduşi beţi, care se ţineau cu greu pe tulpinile margaretelor din grădină.

— Este adevărat, spuse Teddy râzând. La săpăturile de lângă Teba, am făcut o băşică.

— O băşică! Ce stângăcie, Theodore.

Contesa se încruntă spre el.

— Îmi pare rău, *maman.* Dar nu îţi poţi imagina ce distractiv a fost să răscolesc pământul, sperând că voi da peste ceva uimitor.

Contele se opri cu lingura de supă în aer.

— Şi ai dat peste ceva uimitor?

Ted îi prinse mâna Emmei şi o duse repede la buze, sărutând-o.

— Nu până să urc la bordul corăbiei *British Star,* unde am întâlnit-o pe Emmaline.

— Bine spus, Teddy. O vei câştiga în curând.

Louisa aprobă radioasă galanteria fratelui său.

Obrajii Emmei se încinseră, şi îşi retrase mâna din strânsoarea lui Theodore. Nu se simţea uimitoare. Se simţea mai jos de talpa pantofului. Chiar dacă Theodore o copleşea cu complimente, se surprinsese retrăind sărutul acela nenorocit pe care i-l dăduse fratele lui în bibliotecă de mai multe ori decât numărul dinastiilor egiptene.

Dat fiind că îi venise Egiptul în minte, era timpul să se şi folosească de el.

— De fapt, cred că Theodore se referă la statuia lui Tetisheri şi la munca de cercetare pe care a făcut-o în

legătură cu aceasta.

— Nu, nu e aşa. Îi aruncă un zâmbet plin de speranţă. Vorbeam despre tine, şi o ştii.

— Theodore, te rog, murmură ea. Era îndeajuns de rău că părea hotărât să o curteze. Dar era de neconceput să facă totul sub ochii familiei. Caracterul public al umilinţei la care avea să fie supus urma a fi cu atât mai dureros.

— Nu fi modestă, domnişoară Farnsworth. Nu-ţi stă bine. Lord Devonwood îi făcu semn lacheului să ia supa, refuză peştele şi acceptă carnea. Înfipse furculiţa într-o bucată de carne de miel asezonată cu mentă. Eu şi aleasa ta am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine în bibliotecă în după-amiaza asta, Ted, şi trebuie să fiu de acord cu opinia ta. Domnişoara Farnsworth m-a uluit, într-adevăr.

Vârî carnea în gură, zâmbind cu subînţeles. Acum, spiriduşii beţi din pântecul ei ameninţau să evadeze, luând-o la goană panicaţi. Oare avea să o dea în vileag, arătând că era o uşuratică, între friptură şi *crème brûlée?*

— Excelenţa Sa a avut amabilitatea de a-mi arăta biblioteca. Am fost absolut cucerită.

— Absolut cucerită, repetă el, ţintuind-o cu privirea.

Cuvintele ardeau încărcate de dorinţă.

Dacă nu l-ar fi oprit când o făcuse, ar fi fost perfect capabil să o aibă acolo, pe străvechea duşumea de marmură a bibliotecii, aclamaţi de umbrele lui Sir Walter Scott, Dickens şi Shakespeare.

— Da, continuă Lord Devonwood, am fost foarte impresionat de gustul ei…

Amintirea prospeţimii cu aromă de citrice a gurii lui reveni chinuitoare. Emmaline privi ţintă spre farfuria goală. Părea a fi singurul lucru sigur, dar liniştea apăsătoare atârna deasupra mesei ca un şirag de bule gata să se spargă. Fu forţată să privească de-a lungul mesei lungi spre conte.

— … în literatură, încheie el în cele din urmă. Întreab-o ce părere are despre *Titus Andronicus* la un moment dat.

Trebuise el să-i reamintească de felul în care volumul

lui Shakespeare alunecase dintre ei cu câteva momente înainte ca genunchiul ei să se lipească de părţile lui intime. Îşi desprinse privirea de la el, sigură că obrajii care o ardeau îi trădau gândurile deloc feciorelnice.

Monty îi prinse privirea şi ridică întrebător dintr-o sprânceană, dar Emmaline clătină aproape imperceptibil din cap. Ar fi trebuit să îl avertizeze cu privire la această potenţială complicaţie, dar nu găsea curajul de a-i spune că se sărutase cu contele sau, mai rău, că îi plăcuse de parcă ar fi fost o stricată.

— Da, într-adevăr, Teddy, spuse contele. Domnişoara Farnsworth a ta e absolut uluitoare.

— Vezi. Theodore se întoarse spre ea cu un zâmbet sentimental pe chip. Ţi-am spus că şi familia mea te va îndrăgi.

— Care e treaba cu statuia pomenită de domnişoara Farnsworth, Theodore? întrebă contesa, semnalând schimbarea bruscă a subiectului. Nu ştiam să fii interesat de artă, dragule.

— Ei bine, nu e tocmai artă, spuse Theodore. E un artefact. Va revoluţiona studiul anticilor şi felul în care îi înţelegem, dacă îi vom putea convinge pe alţii de importanţa piesei. Mă întreb dacă te-ar deranja să o arăţi familiei mele, doctore Farnsworth.

— Câtuşi de puţin, băiete. Monty se ridică şi se înclină spre contesă. Vă rog să mă scuzaţi o clipă, milady.

Emma îşi tamponă buzele cu şervetul pentru a-şi ascunde zâmbetul. Nu ar fi putut planifica treaba mai bine de atât. Spera ca Monty să se abţină să urce două trepte deodată în graba de a se întoarce repede cu statuia.

Un şarlatan isteţ putea manevra conversaţia în folosul său, dar răbdarea era întotdeauna cea mai bună armă. Cârligul pătrundea mai adânc, fără a stârni suspiciuni, dacă victima cerea mai mult din proprie iniţiativă.

— Rămâi pe loc, Farnsworth, spuse Lord Devonwood. Nu am luat desertul încă. De-abia am început să ne revenim din uluirea pricinuită de fiica ta. Nu sunt sigur că

putem îndura să fim daţi peste cap şi mai tare. Oricât de minunată ar fi această statuie, va trebui să aştepte până după ce ne vom digera delicioasa *crème brûlée.*

Capitolul 7

Devon ştia că era grosolan, dar părea că nu se putea abţine. Vina o făcea pe Emmaline Farnsworth să capete culoarea unei piersici coapte de câte ori privea spre el. Umerii ei goi şi sânii superbi în rochia aceea crem ameninţau să-i destrame controlul, astfel că singura cale de a ţine frâiele în această situaţie era să îşi exerseze stăpânirea asupra celorlalţi.

Altfel risca să cedeze, dând de veste lumii şi fratelui său că o sărutase. Mai mult de atât, o făcuse să geamă. Desigur, ea făcuse o încercare serioasă de a-l schilodi pe viaţă după acel moment delicios, dar, un răstimp necuvenit, fusese la fel de copleşită de dorinţă ca el.

Ar fi trebuit să îl lase pe tatăl ei să aducă lucrul care îl entuziasma atâta pe Teddy. Poate că l-ar fi distras de la spaţiul ispititor dintre sânii celei care era aproape logodnica fratelui său.

Lui Devon nu îi erau străine farmecele femeilor. Nu era deloc surprinzător că îi plăcuse să o sărute, dar îl uimea că nu se putea opri să nu se gândească la asta. Sanctuarul cald al gurii ei, dulceaţa limbii ei, felul în care i-o supsese pe a lui – nu reuşea să scape de senzaţiile misterioase şi plăcute pe care le deştepta în el.

Apoi mai era faptul că sărutul ei îi alungase durerea aceea monstruoasă de cap. Nimic nu mai avusese un asemenea efect.

Goli paharul de vin şi fu de-ajuns să îi arunce o privire lacheului, că acesta i-l umplu din nou, fără a fi nevoie să i se spună. Poate că, dacă se îmbăta pulbere, reuşea să înăbuşe chemarea ademenitoare a siluetei periculoase a

domnişoarei Farnsworth.

Veni desertul, dar budinca dulce nu era nici pe departe la fel de delicioasă ca amintirea buzelor ei. Însă Devon o alungă, luând zgomotos până şi ultima bucăţică de crème brûlée de pe porţelanul delicat. Apoi linse lingura. Mama sa clătină din cap spre el, dar nu spuse nimic.

Ce putea spune? Era conte. O ţară care tolera regii nebuni nu avea probleme în a accepta excentricităţile nobililor. Dacă voia să stea în cap în mijlocul mesei, nimeni nu avea să-i spună că nu era cuviincios.

— Ei bine, haide să vedem minunea aceasta de care eşti atât de înamorat, Ted. Devon se ridică de pe scaun fără a se asigura mai întâi că ceilalţi meseni îşi terminaseră desertul. Înaintă de-a lungul mesei şi îi oferi braţul lui Emmaline. În timp ce tatăl ei aduce obiectul, îi voi arăta domnişoarei Farnsworth sera de portocali. Ne vedem în salon în scurt timp.

Uneori era foarte bine să fii lord cu titlu nobiliar.

Fata se ridică şi îl luă de braţ. Ce altceva putea să facă?

Cel puţin nu stătea în cap.

Fără a se osteni să vadă cum se împerecheaseră mesenii pentru a se îndrepta spre salon, o conduse pe domnişoara Farnsworth spre uşă, apoi pe hol, apucând-o spre sera de portocali.

— În majoritatea ţărilor civilizate, se obişnuieşte să rămâi la masă până termină toată lumea de mâncat, spuse ea după ce nu mai putură fi auziţi de ceilalţi. A fost cam nepoliticos, nu crezi?

— Nu s-a mai plâns nimeni.

— Cum ar îndrăzni? Mama dumitale simte că se cade să îţi ceară scuze chiar şi când cel care greşeşte eşti tu. Sora dumitale ar fi recunoscătoare ca un căţeluş dacă ai observa-o măcar din când în când, iar Theodore venerează aerul pe care îl respiri. Fie nu îţi dai seama, fie nu te interesează că te porţi grosolan şi nimeni nu are curajul să ţi-o spună.

„O, aşa e. Yankeii nu tolerează regii, nebuni sau nu, nu-i aşa?”

— Nimeni în afară de tine, domnişoară Farnsworth.

Vocea ei era plăcută, scăzută şi melodioasă, de parcă nici nu l-ar fi mustrat. Dacă ceilalţi ar fi putut auzi, nu ar bănui niciodată că îl jupuia de viu din vorbe.

— De ce îţi supui familia la chinuri? întrebă ea, apăsându-l cu degetele pe braţ pentru a-şi sublinia cuvintele. Ai fost un căpcăun nesuferit toată seara.

— Ce amabil din partea ta că ai observat. Nu îşi amintea nici în ruptul capului când fusese luat la rost ultima dată. Era straniu de reconfortant, aproape la fel de plăcut ca apăsarea uşoară a degetelor ei pe mâneca lui. În calitate de conte, era un bărbat fără limite. Până şi preceptorii săi încetaseră să îl mai mustre după ce preluase titlul. În afară de crimă, Devon putea scăpa nepedepsit pentru orice. Mă străduiam să te enervez pe tine, în mare măsură.

— Ai reuşit, dar nu sunt singura care ţi-a observat impoliteţea, spuse Emmaline. Doar pentru că nu te pune nimeni la punct nu înseamnă că familia ta nu suferă din pricina a ceea ce faci.

Habar nu avea ea ce făcea el pentru a asigura bunăstarea familiei sale.

— Crede-mă, îmi petrec întreaga zi asigurându-mă că familia mea *nu* suferă.

— Crezi că Theodore nu a văzut cum m-ai răpit din încăpere?

Devon ridică din umeri.

— Teddy e nerăbdător ca eu să îmi dau consimţământul în ceea ce te priveşte. Presupun că e încântat că am catadicsit să îţi acord puţină atenţie.

Ea pufni.

— Nu aş fi murit dacă nu *catadicseai* să o faci. Te rog să nu te speteşti din pricina mea, milord.

— Nu mă spetesc deloc.

— O, aşa e. Deteşti munca de orice fel.

Devon nu avea nicio problemă cu munca. De fapt,

muncea continuu să îşi menţină moşia pe linia de plutire, dar nu se cădea ca acest lucru să fie perceput drept trudă. Deşi înalta societate era aspră când venea vorba despre nobilii scăpătaţi, stabilea limite foarte stricte legat de felul în care era acceptabil să faci avere. Devon ar fi fost fericit să le spună celor din înalta societate să se ducă învârtindu-se, dar ştia că părerea bună a acelei lumi conta pentru mama lui. Fără succesul continuu al nenumăratelor sale investiţii şi fără câştigurile ocazionale de la mesele de jocuri de noroc, putea să fie forţat să solicite Camerei Lorzilor să divizeze moşia moştenită, vânzând o parte din întinsa lui proprietate.

Cu doar un an în urmă, prietenul său, Lord Northrop, se dusese în genunchi în faţa acelei auguste autorităţi implorând să îi fie îngăduit să se despartă de o parte din pământul său pentru a-şi susţine moşia pe ducă. Marchizul se săturase să se ocupe de nesfârşitele stricăciuni pricinuite de apa care se infiltra prin tavanul stricat, de tapiseriile mucegăite din conacul său de la ţară şi de plângerile neîncetate ale arendaşilor cu privire la întreţinerea caselor în care locuiau.

Desigur, faptul că Northrop se deda în exces la jocuri de noroc şi cheltuia peste măsură cu metresa lui pretenţioasă ar fi putut fi principalul lui necaz, dar nu se putea nega că era al dracului de costisitor să ţii pasul cu stilul de viaţă pretins de la un nobil cu moşie.

Niciun conte de Devonwood nu renunţase la vreun metru de moşie.

Era hotărât să nu devină primul.

— De fapt, domnişoară Farnsworth, s-ar putea să vrei să te abţii să mă dojeneşti, pentru că în câteva momente îţi voi urma sfatul.

Asta o făcu să rămână cu jumătate de pas în urmă, dar apoi îşi recăpătară cadenţa.

— Cum aşa?

— Mi-ai atras atenţia în după-amiaza asta că locuinţa mea abundă în frumuseţi cu care am ajuns să mă

obişnuiesc. Dat fiind că presupun că eşti genul care exultă când se dovedeşte că ai avut dreptate, m-am gândit că s-ar putea să îţi facă plăcere să mă însoţeşti în timp ce redescopăr frumuseţile serei mele de portocali.

Deschise uşa care ducea spre grădina închisă, şi mirosul proaspăt de portocali, gardenii şi leandru îi invadă nările. Încăperea care dădea spre sud era înconjurată de ferestre în stil palladian, şi, în timpul vieţii tatălui său, acoperişul de ardezie fusese înlocuit cu panouri de sticlă pentru a prelungi sezonul de creştere. Acum dădea la iveală bolta întunecată a cerului şi stelele licărind nedesluşit deasupra lor, de-abia vizibile în lumina lămpilor de gaz de pe pereţi.

— Desigur, sera de portocali de la Devonwood Park este mult mai mare. Trebuia să fie în ordine pentru a fi de folos moşiei sale dezorganizate de la ţară. Dar această încăpere ca o micuţă cutie de bijuterii este cu adevărat încântătoare, nu-i aşa? spuse el, cu o apreciere reînnoită faţă de ceva ce aproape uitase că deţinea. Un lucru frumos…

— Este o bucurie inepuizabilă, completă ea, nepăsându-i că întrerupea un pair al regatului. Se desprinse de braţul lui înaintând pe sub bolta de verdeaţă cu miros dulce, se opri lângă fântână şi îi zâmbi peste umărul gol. Deci ai citit câte ceva din biblioteca ta. Şi eu îl ador pe Keats.

Destul de surprinzător, nu îl deranjă că îl întrerupsese. „Trebuie să fie noutatea faptului că a îndrăznit cineva să o facă”.

— Pe lângă poezie, îmi place puţin şi botanica. Recunosc majoritatea plantelor de aici, spuse ea. Dar ce este planta aceea târâtoare din colţ, care se întinde de-a lungul cărămizilor de acolo?

— *Ficus pumila.* Denumirea ştiinţifică ieşi la suprafaţă. Era unul dintre miriadele de date pe care le înmagazinase în timpul interminabilelor studii cu preceptorii înainte de a merge la Oxford. Încă un detaliu de care nu se aşteptase

vreodată să aibă nevoie după primirea titlului. Acum, din pricina felului în care ea îşi arcuia sprâncenele surprinsă, era bucuros că putea să îşi amintească informaţia. E un fel de smochin căţărător.

De fapt, chiar cuprinsese una dintre arcadele ferestrelor în stil palladian.

— Într-adevăr, pare să invadeze spaţiul. Face fructe?

— Nu, poate fi polenizat doar de o anumită specie de viespe asiatică.

— Aşadar, nu creşte nimic fără riscul câtorva înţepături, spuse ea.

Mama lui nu ar primi prea bine introducerea în casa lor a unor gângănii cu şase picioare, nici măcar în interesul horticulturii.

— Cine ar vrea aşa ceva?

Ea se încruntă spre el.

— Cineva căruia îi plac smochinele. Mă îndoiesc că ţi-a trecut prin minte că tot ce creşte are la bază o durere de un fel sau altul. Chiar nu îngădui să fii stânjenit deloc, aşa-i?

— Te contrazic. Am suferit o înţepătură serioasă în bibliotecă, exact în după-amiaza asta.

Ea avu buna-cuviinţă de a părea mâhnită.

— Că veni vorba… Sper că nu te-am rănit… grav.

Îmbujorarea aceea ispititoare se răspândi din nou pe pielea ei aflată la vedere, ca un arţar care erupe în flacăra toamnei.

Dumnezeule, îi plăcea la nebunie când îşi schimba culoarea.

— Îmi pare foarte rău, milord.

Era cât pe ce să o întrebe dacă nu ar vrea să îl sărute acolo ca să-i treacă, dar decise că nu era nici pe departe aşa beat încât să îşi poată permite să fie atât de deşănţat. Însă gândul gurii ei pe el îi făcu mădularul să se umfle şi îi trimise prin corp o durere plăcută.

— Nu te mai gândi la asta. Dacă un genunchi între picioare era preţul pe care trebuia să îl plătească pentru a o putea săruta pe îndelete, credea că fusese un chilipir,

privind retrospectiv. Mai ales că, dintr-un motiv necunoscut, sărutul îi alungase complet migrena. Cu toate astea, vreau să ştii că în mod normal nu forţez mâna femeilor care nu-mi doresc atenţia.

— Atunci de ce m-ai sărutat?

„M-am văzut sărutându-te într-o viziune şi nu m-am putut opune destinului”.

Nu, nu îi putea dezvălui abilitatea lui de a vedea viitorul. Ultima persoană căreia îi mărturisise harul său ivit din atingerea lucrurilor fusese un profesor de la universitate pe care încercase să îl avertizeze să nu mănânce un măr prea repede. În viziunea lui, omul murea strângându-se de gât şi zbătându-se pe podea. Profesorul începuse să se informeze cum ar putea să închidă, în tăcere, un nobil la casa de nebuni. Doar faptul că viziunea lui Devon ajunse să se confirme, ca de obicei, în douăsprezece ore, îl ajutase să-şi păstreze libertatea.

— Cine ştie de ce un bărbat simte că sărutul său va fi bine primit de o femeie? Să faci curte e un dans, un ritual, dacă vrei. Semnalele se dau şi se primesc, spuse Devon. În mod vădit, le-am interpretat greşit pe ale tale.

— Mă bucur să aud că spui asta. Cu siguranţă nu ţi-am încurajat în mod intenţionat avansurile.

Îşi duse mâna la obraz. Îndepărtă o şuviţă care îi scăpase din coc, dându-şi-o după ureche, fără a băga de seamă că lui i se păru absolut adorabil gestul acela.

— Vreau să te asigur, milord, spuse ea cu fermitate, că nu am obiceiul de a săruta bărbaţi al căror nume de botez nici măcar nu îl cunosc.

Privi ţintă spre smochinul căţărător, ca şi când nu ar fi fost în stare să îi întâlnească privirea.

— Griffin mă cheamă, spuse el deodată. Nu-şi mai amintea de când nu îl mai auzise. Mă numesc Griffin Titus Preston Nash.

— Griffin. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet. O creatură mitologică. Ar fi trebuit să ghicesc.

Grifonul avea cap şi aripi de vultur şi corp de leu. Din

pricina blestematului său har al atingerii şi a viitorului care îi dădea târcoale neinvitat în orice moment, deseori se simţea nu tocmai uman.

— Presupun că ţi se pare potrivit să port un nume de monstru, spuse el.

— O, nu de monstru. Grifonul este o creatură maiestuoasă, protectorul şi străjerul lucrurilor pe care le preţuieşte.

Se aplecă să adulmece o camelie care înflorea.

El o culese şi i-o oferi. Dacă avea habar ce se întâmpla cu decolteul ei când se apleca în faţă în felul acela… Reuşi să-i zărească pentru o clipă pielea ceva mai închisă a areolelor din jurul sfârcurilor.

Dacă ar şti, nu ar face-o.

Sau poate că da, dacă ar încerca să-i trimită un semnal pe furiş…

— Cu un asemenea nume, nu ar trebui să mă mir că te-ai autointitulat paznicul fratelui tău. Duse camelia la nas, închise ochii şi inhală. Pe chipul ei se ivi un zâmbet, ca răsăritul care încoronează muntele Snowdon. Ştii, se împerechează pe viaţă.

— Cine?

— Grifonii. Am citit cândva un tratat medieval despre ei. Felul în care îl privea pe deasupra petalelor cerate ale florii îi aminti de cum se uitase pe deasupra volumului *Titus Andronicus.* Oftă. Sunt creaturi elegante şi nobile. Dacă unul din ei moare, perechea sa nu va căuta un alt partener, ci îl va plânge până când se va alătura adevăratei sale iubiri, după moarte.

— Grifonii fac parte din mitologie, nu uita.

— Ştiu, dar este un gând fermecător oricum, spuse ea. Fidelitatea este ceva care trebuie preţuit.

La fel şi loialitatea faţă de frate, dar, cu toate acestea, Devon simţea o atracţie irezistibilă spre domnişoara Farnsworth.

— Nu sunt vreo cochetă, Lord Devonwood, nici vreo debutantă care îşi caută soţ. Am petrecut mai mult timp din

viaţă în amfiteatre şi la săpături arheologice decât în sălile de bal. Vorbesc italiană şi franceză, dar habar nu am cum să folosesc limbajul evantaiului. Nu mă pricep la un astfel de joc. Nu m-am gândit că există feluri prin care o femeie ar putea încuraja un bărbat fără să vrea, continuă ea. Ca să nu mai fac vreo greşeală pe viitor, ai vrea să-mi spui de ce ai crezut că voiam să te sărut în această după-amiază?

— Ei bine, mai întâi e modul tău direct de a fi, spuse el. Francheţea ta invită bărbaţii să-şi comunice direct dorinţele.

— Nu pare prea corect. Răsuci tulpina cameliei între degete, făcând inflorescenţa să reverse un parfum proaspăt între ei. Vrei să spui că o femeie trebuie să-şi aleagă cuvintele şi să discute doar subiecte sigure, cum ar fi vremea, ca nu cumva să nu pară că încurajează avansurile unui bărbat?

— Nu eu fac regulile.

— Şi nici nu ţii cont de ele, pun prinsoare, spuse ea cu un zâmbet atotcunoscător.

— M-ai prins aici.

Devon îşi plecă uşor capul cu un gest autoironie, pe care o anumită vicontesă văduvă îl găsise absolut fermecător. Era posibil să fi scăpat de la ananghie. Domnişoara Farnsworth se retrase, nepărând câtuşi de puţin fermecată.

— Prea bine. Mă voi rezuma la observaţii meteorologice în prezenţa dumitale. Îşi îndreptă spatele, chiar dacă nu o ajută prea mult, dat fiind că nu era prea înaltă, şi ridică privirea spre el. Primăvara e deja fierbinte. Dar, cum nu sunt obişnuită cu vremea din Anglia, poate că m-ai putea lumina. Crezi că va fi o vară toridă?

— Ah, domnişoară Farnsworth, ai greşit din nou. Sera de portocali era îndeajuns de umedă pentru a sugera un eden tropical, în mintea lui licări imaginea lui Emmaline Farnsworth, în toată splendoarea goliciunii ei cu tonuri de piersică, îmbujorându-se cum n-o făcuse Eva niciodată. Tot ce era această femeie stârnea masculul din el până la

durere. Când pomeneşti cuvântul „fierbinte”, gândurile unui bărbat zboară imediat spre aşternuturi umede de sudoare şi trupuri fără veşminte care se rostogolesc pe ele.

Ochii ei întunecaţi se făcură brusc mari.

— Nu prea sunt nişte gânduri demne de un gentilom, negreşit.

— Aşa gândesc toţi bărbaţii. Fie că sapă şanţuri sau sunt duci.

Crede-mă pe cuvânt.

— Aşadar, o femeie nu poate să spună ce gândeşte despre nimic fără a se expune pericolului de a fi înţeleasă greşit?

— Mă doare să o recunosc, dar, dincolo de aparenţele civilizaţiei, toţi bărbaţii sunt nişte câini. Devon ridică din umeri. E în natura animalului.

— Prea bine. Voi îmbrăţişa tăcerea când mă voi afla în compania dumitale. Buzele ei cărnoase se strânseră.

— Nu sunt sigur că aceasta este cea mai bună alegere. Liniştea se cere umplută şi nu neapărat cu vorbe. Se apropie de ea, dar de data asta ea nu se retrase. Mirosul ei de piersică îl ispitea, amestecându-se cu parfumul serei de portocali. Cu toţii suntem înconjuraţi de un oarecare spaţiu neocupat. Dacă un bărbat invadează spaţiul unei femei, iar ea nu se oferă să îl corecteze, nu poate fi învinovăţit pentru că simte un consimţământ tacit.

— Adică tot ceea ce nu este interzis în mod expres se presupune că e acceptat?

Încă nu făcuse niciun pas înapoi, încă nu se retrăsese.

El îşi sprijini o mână de trunchiul palmierului, deasupra umărului ei, şi se aplecă spre ea.

— Da.

— Înţeleg. Îşi ronţăi buza de jos câteva clipite, îndeajuns încât să-l facă să îşi dorească să o sugă. Aşadar, crezi că, pentru că nu fug de tine ca un iepure speriat, vreau să mă săruţi din nou.

— Mi-a trecut prin cap, da.

— Să nu-ţi mai treacă. După cum observai, sunt o

persoană foarte directă, spuse ea, îndreptându-şi privirea undeva între bărbia şi sternul lui, ridicând doar ocazional ochii, sfioasă. Stai liniştit. Dacă aş vrea un sărut de la dumneata, l-aş iniţia chiar eu.

— Mă îndoiesc, spuse el râzând. Ce iepuraş îngrozit eşti. Uită-te la tine. Ai înţepenit ca un urecheat amuşinat de un copoi. Nu mă poţi privi nici măcar în ochi de confuză ce eşti, cu atât mai puţin să mă săruţi.

— Nu fi atât de sigur.

Îl privea încruntată, iar în ochii ei întunecaţi scânteia acum iritarea.

— Rareori mă înşel în această privinţă.

— De data aceasta te înşeli. Consideră-mă a fi o excepţie de la regulă.

Se întinse, îi cuprinse obrajii şi îl sărută direct pe gură.

Capitolul 8

Emma intenţionase să îi dea un sărut sonor, ca un fel de exclamaţie care să-i confirme cuvintele. Dar gura lui era atât de ispititoare, atât de fermă şi de caldă, că se trezi zăbovind, ca într-o propoziţie neterminată, suspendată în aer în căutarea unei concluzii raţionale.

Braţele lui o cuprinseră, lipindu-se prea bine de trupul ei încât să nu trădeze cât de greşit era sărutul. O ademenise, ca pe un miel în gura lupului.

Iar ea i-o îngăduise.

„Tot ceea ce nu este interzis în mod expres se presupune că e acceptat”.

Nu i-o interzisese. Mai rău, nu şi-o interzisese ei însăşi.

Mirosul lui masculin, în care se distingeau bergamota şi santalul, se combina cu parfumul serei de portocali. Era un asalt discret asupra simţurilor ei, dar insistent şi neabătut, precum picătura de apă care în cele din urmă

găureşte piatra.

Gura lui se mişca sigură asupra gurii ei, tentând-o să prelungească dulcele abandon al momentului. Chiar dacă ştia că acel sărut, acel bărbat, acel moment erau greşite, nu se putea desprinde de torentul de senzaţii. Buzele lui deasupra buzelor ei deşteptară o furtună în ea. Era ca un fulger scânteind pe cerul de vară, detunând cu o energie dezlănţuită, în care se ascundea un potenţial dezastru.

„O, Doamne, nu încă un gând necuviincios despre vreme”.

Îi reaminti de comentariul lui despre aşternuturi umede şi trupuri goale. Laolaltă cu sărutul lui, imaginea mentală o făcu să îşi simtă trupul dureros şi sângele clocotind.

Să simtă dorinţă.

Era gata să se zvârcolească pe acele aşternuturi umede de sudoare.

Emmaline fusese mereu o persoană discretă. Gândul de a fi atât de aproape de o altă fiinţă umană, fără a avea unde să fugă, i se părea înspăimântător. Mecanica împreunării nu îi era străină.

Ştia ce se întâmpla între un bărbat şi o femeie, ştia ce se aştepta de la ea dacă avea să devină vreodată soţie, dar, până să îl sărute pe Griffin Titus Preston Nash, Lord Devonwood, nu înţelesese niciodată cum ar putea *vrea* o femeie să împărtăşească o asemenea intimitate.

Cum ar fi să se afle în braţele acestui bărbat, umedă şi dornică? Cu sufletul şi cu trupul dezgolite.

Ar fi incitant, nebunesc şi minunat în acelaşi timp. Era vlăguită de dorinţă.

Simţi o gheară în pântec în timp ce limba lui îi cutreiera gura, catifelată şi umedă, sugerându-i cum li s-ar putea împreună trupurile în alte feluri. Cealaltă împreunare, cea păcătoasă care îi ocupa mintea, nu ar fi blândă ca sărutul lui. Nu ar fi dulce.

Ar poseda-o. Ar domina-o. S-ar împerechea; ar fi o copulaţie; şi-ar trage-o, s-ar fu…

„Nu”. Auzise cuvintele acelea vulgare de destule ori. Tovarăşii tatălui ei, care se ocupau de escrocherii, nu erau cunoscuţi pentru vorbirea lor delicată, decât dacă le era de folos în şarlataniile pe care le puneau la cale. Dar ea nu rostise niciodată vorbele acelea. Nici măcar nu se gândise la ele.

Până acum.

Acum nu se mai putea gândi la altceva. Golul dureros din ea tânjea să fie umplut. Îşi imagină cum ar fi să stea întinsă cu Devon pe aşternuturile acelea îmbibate de sudoare.

„Înăuntru. Afară. Tare. Dureros, chiar”.

Trupul ei nu părea să fie deranjat de această seducţie mentală.

De fapt, încuraja această turnură a gândurilor înnoind umezeala şi accelerând zvâcnetul de nerăbdare care îi pulsa între coapse.

Devon îi dădu drumul gurii şi începu să îi sărute gâtul, croindu-şi drum spre decolteul ei. Sfârcurile i se întăriră dureros, palpitând în aşteptarea atingerii lui. Dacă răsuflarea lui sacadată era un indiciu, o dorea la fel de mult pe cât tânjea ea după el.

Dorinţa lui reverberă într-un loc adânc şi ascuns din fiinţa ei, făcându-i pieptul să i se strângă. Îşi trecu mâna prin părul lui brunet, desfătându-se cu senzaţia de control feminin proaspăt descoperită, în timp ce el îi dezmierda absorbit partea vizibilă a sânilor.

„Control”, o sfătuia Monty mereu. „Controlul victimei. Controlul informaţiei. Controlul tuturor aspectelor situaţiei face diferenţa dintre succesul şi eşecul lungului joc bazat pe câştigul încrederii”.

Era principala lui regulă. Iluzia ei ameţitoare de control asupra contelui exact asta era. O iluzie. Se juca cu forţe pe care nu le cunoştea.

Şi, cu fiecare moment pe care îl petrecea în această diversiune încântătoare şi murdară cu fratele lui Theodore, punea şi mai rău în pericol şansele lui Monty în jocul cel

mare. Dacă nesăbuinţa ei îi făcea să ajungă în stradă, ce avea să se aleagă atunci de Monty?

Mâna lui Devon se strecură în corsajul ei, cuprinzându-i un sân. Dorinţa o săgetă din sfârc până în pântec, ca un fulger flămând.

— Griffin, scânci ea. Te rog.

— Desigur, o să-ţi dau ce vrei. Orice, murmură el în spaţiul gol din decolteul ei.

Îi ridică sânul, expunând un sfârc deasupra corsajului crem cu trandafiriu, trecându-şi limba peste el.

„O, Dumnezeule!”

Cum să se oprească? Să pună capăt acestui chin delicios?

Nu credea că avea puterea.

El îi luă sfârcul întărit în gură, şi ea avu impresia că urma să se scurgă pe duşumeaua serei.

Sperând să-şi recapete cumpătul, încercă să-şi amintească de chipul lui Theodore. Deşi în ultimele trei luni îşi petrecuse aproape toate clipele de trezie cu el, trăsăturile lui erau înceţoşate sau cel mult simple umbre faţă de ale lui Griffin, care erau mult mai bine conturate.

Cu un efort suprem, îl invocă pe Monty. Nu îl putea dezamăgi în felul acesta. El avea nevoie ca ea să îşi păstreze capul limpede, să gândească strategic şi să nu se lase absorbită de un flirt deşănţat.

— Griffin, spuse ea din nou, abia dându-şi seama că i se mişcau buzele.

— Hmm? O sărută până ajunse iar la gură, continuând să o tachineze cu degetele.

Îşi apăsă mâna peste sân pentru a-i opri implorarea tăcută.

Buzele lui Lord Devonwood nu erau decât la o lăţime de deget. Chipul lui părea diferit.

Senzual. Vulnerabil. Ca şi când şi-ar fi lepădat titlul şi ar fi devenit doar un bărbat aţâţat ca oricare altul, hotărât să-şi facă loc sub fustele ei.

Dar, oricine ar fi părut el a fi, nu se schimba cu nimic

cine era ea. Sau ce trebuia să facă.

— Opreşte-te, imploră ea.

O sărută din nou, şi vintrele ei continuară să se topească.

Habar n-avea că putea să tânjească în asemenea măsură.

— Te rog, gemu ea în gura lui.

El se opri şi privi în jos spre ea, continuând să-i răsucească sfârcul între degete. Fiecare fibră din fiinţa ei se concentra asupra jocului lui ademenitor. Cine ar fi crezut că dorinţele acelui boţ de carne aveau să o devoreze în felul acela?

— Eşti cât se poate de sigură că asta vrei? întrebă el.

— Nu, recunoscu ea, dar trebuie.

Însă el tot nu îi dădu drumul, nu slăbi apăsarea blândă asupra sfârcului ei. Ea îşi strecură mâna între pielea expusă şi degetele lui al naibii de talentate, pentru a se apăra de atingerea lui.

— Te implor. Îşi dori ca el să ştie ce efort făcuse pentru a şopti acele cuvinte.

Devon se îndreptă şi privi în jos spre ea, iar în ochii lui de plumb încins scânteia ceva asemănător furiei. Pufni, tresărind de frustrare, îndepărtându-se cu jumătate de pas de ea.

— Ei bine, e un progres faţă de un genunchi între picioare, spuse el cu un zâmbet sardonic. Însă doar unul mărunt de tot. Poate că data viitoare ar trebui să îţi dau un clopoţel. Ca un pugilist care s-a săturat, poţi suna pentru a semnala finalul rundei.

Ea îşi îndesă sânul catifelat la loc în corsaj, muşcându-şi buza de jos, împotriva protestului dezlănţuit al trupului ei. Era limpede că nu primise îndeajuns.

— Ar presupune că eşti dispus să lupţi corect, şi ştim amândoi că nu aşa stau lucrurile, îl acuză ea.

— Cum aşa? Oricare ar fi regulile, nu par a ni se aplică nouă, spuse el, cu vocea încă răguşită de dorinţă. Şi, dacă ar exista vreunele, le-ai stabilit chiar tu pentru acest mic

interludiu când m-ai sărutat, aşa că ai dreptul să te plângi. Nu pari a ţine atât de mult la corectitudine. Voi stabili eu regulile data viitoare.

Cum putea recunoaşte că propriul ei trup se răzvrătise împotriva ei, făcând-o să încalce toate regulile la care ţinea?

— Nu va mai exista o dată viitoare.

— Nu aş fi aşa sigur, mormăi ei printre dinţi. Am rămas singuri exact de trei ori şi ai ajuns în braţele mele în două dintre ocazii. Măcar spune-mi că nu te mai gândeşti la fratele meu.

— Ştii că nu am acceptat ca Theodore să mă curteze şi… Rămase cu gura căscată. De aceea te-ai asigurat ca asta să se întâmple din nou. Nu-ţi pasă deloc dacă mă săruţi. Singurul tău interes e să vezi că eu şi Teddy o apucăm pe căi diferite.

— Da, ăă, nu. Nu de aceea te-am sărutat. Hristoase, mă faci să sun ca un monstru care o siluieşte pe aleasa fratelui său doar de dragul de a-l controla. Şi, ca să fim înţeleşi, *tu* m-ai sărutat *pe mine* de data asta! Păşi de colo-colo în micul spaţiu, iar nervozitatea emana din el ca electricitatea statică. Nu vreau decât ce e mai bine pentru el. Dacă tu te vei dovedi a fi binele lui, domnişoară Farnsworth, aşa să fie. Orice ai crede, ţin la Teddy.

— La fel şi eu. Emmaline îşi împreună braţele dinainte, sub forma frunzei de smochin. Tremurau, şi nu voia ca el să vadă. Contele era un bărbat puternic. Fără îndoială, nu ar fi mişcat de slăbiciune. Nu ar face decât să-l încurajeze să insiste să o convingă să facă alte lucruri nepermise. Trebuia să se ţină tare. Nu vreau să îl rănesc. Dacă eu şi Theodore o vom apuca pe drumuri diferite, nu vreau să fie din pricina unui scandal între mine şi tine.

El se opri pe loc.

— Nici eu nu vreau asta.

Ea se simţi încurajată de afecţiunea lor comună faţă de Teddy.

Cu siguranţă, Devon nu dorea să îl rănească,

spunându-i neplăcutul adevăr cum că se părea că nu erau în stare să se desprindă unul de celălalt dacă rămâneau singuri mai mult de câteva minute.

— Trebuie doar să ne asigurăm că nu se va mai ivi o nouă ocazie de a ne purta prosteşte.

— Nu mi s-a părut că ne-am purtat prosteşte, spuse el.

Ea închise ochii. Nu, prosteşte era un cuvânt nepotrivit. Fusese minunat… incitant… straniu de firesc. Dar bineînţeles că nu avea cum să fie astfel, nu-i aşa? Acesta era glasul trupului, nu al capului. Cu siguranţă nu al inimii.

— Vreau să spun că trebuie să încercăm să nu mai rămânem singuri.

— Va fi mai uşor de zis decât de făcut.

— Nu dacă ne străduim amândoi. Inima îi bătea în urechi, în piept şi mai jos, unde blestematul acela de puls dureros continua să zvâcnească. Nu ştiu ce altceva să facem. Cu toată sinceritatea, Lord Devonwood, nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

El ridică surprins dintr-o sprânceană. După pasiunea pe care o împărtăşiseră, aproape că nu îi mai venea să îl învinovăţească pentru că nu o credea virgină.

— O, cred că am trecut de etapa în care îmi spui Lord Devonwood, nu crezi? O fixă cu o privire pătrunzătoare. Măcar nu se îndoia de inocenţa ei cu voce tare. Ar fi putut să îl sărute din nou. Mi-a plăcut când mi-ai spus Griffin, zise el.

— Da, ei bine… îi plăcuse să îl numească astfel. I se potrivea mult mai bine decât Devon. Dar folosirea numele de botez ar sugera genul de intimitate despre care am convenit că nu este în interesul lui Theodore.

— Cum rămâne cu interesul *nostru?*

Cuvântul acela singur fu îndeajuns pentru a o face să întrezărească o cale pentru a ieşi din încurcătură. Cinică, dar logică.

— Al nostru? Nu există niciun „al nostru”, niciun „noi”.

Ai fost destul de supărat de posibilitatea unei relaţii între mine şi fratele tău – şi, neavând titlu, el nici nu este lord cu adevărat. Din câte înţeleg sistemul vostru, e la fel de plebeu ca mine. Dar tu, tu nu eşti un bărbat care să ignore astfel de lucruri, milord. Eşti… întruparea unei moşii, pentru Dumnezeu. Nu ai îngădui încheierea unei alianţe cu o americancă din popor. Ştim amândoi că niciodată nu va putea fi nimic altceva între noi în afară de o legătură secretă. Ridică bărbia. Nu voi deveni amanta nimănui, chiar dacă nu fac parte din aristocraţie.

De ce ar face-o, când Theodore se oferea să-i ceară mâna? Eforturile acestuia de a o curta aduceau speranţe reînnoite, acum că ea privea cu alţi ochi interesul lui. Îşi simţea pieptul tresăltând deopotrivă de afecţiune pentru Teddy şi ură faţă de sine. Era adevărat, nu o făcuse să i se înmoaie genunchii aşa cum reuşea fratele lui prin simpla prezenţă, dar Theodore nu încercase niciodată să o seducă.

O *respecta.*

Mai mult decât se respecta ea, evident.

Ce fusese în capul ei când îl sărutase pe Lord Devonwood? Dacă era sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască – nimic. Îşi urmase pur şi simplu instinctul, ceea ce nu era cea mai bună cale. Nu îi povestise Monty despre micile şi straniile rozătoare scandinave numite lemingi care se aruncau în mare fără niciun motiv clar? Îl sărutase pe fratele lui Theodore dintr-un impuls autodistructiv similar.

Nu se aşteptase ca el să o sărute la rândul său cu o asemenea nechibzuinţă devastatoare.

Emmaline îşi drese glasul.

— Acum, milord, te rog să le transmiţi regretele mele celor din salon – cred că e momentul să mă retrag pentru restul serii.

Făcu o reverenţă grăbită şi se pregăti să treacă pe lângă el. Dar el o prinse de cot.

— Nu, nu e. Nu scapi aşa uşor. Dacă trebuie să dau ochi cu Teddy având încă în nări parfumul tău, trebuie să fii şi tu acolo, spuse el aspru. Consideră că e o condiţie pentru

a nu merge la fratele meu imediat să-i mărturisesc necuviinţele noastre.

— L-ai răni în felul acesta?

— Mai bine o zgârietură acum decât o lovitură în moalele capului mai târziu.

Îi întinse braţul, privind-o încruntat şi provocator.

Ea îşi miji ochii spre el. Îi plăcea să meargă pe buza prăpastiei şi nu avea să fie fericit decât dacă ea i se alătura.

— Prea bine, milord. Îşi aşeză degetele care îi tremurau pe antebraţul lui, îngrozită de căldura care radia prin materialul hainei. Dar să nu mă mai rogi să vizitez vreo altă parte a casei, singură cu tine. Nu îmi pasă cât de publică va fi invitaţia. Nu îmi pasă dacă refuzul meu te va stânjeni, voi refuza oricum.

— Am reţinut, spuse el, acoperindu-i degetele cu ale lui pentru câteva momente arzătoare. Apoi îşi retrase mâna şi o conduse afară din seră cu pas sigur. Iar dacă aştepţi o asemenea invitaţie, te sfătuiesc să nu stai cu sufletul la gură.

*

Tensiunea senzuală dintre ei era atât de puternică, încât Devon o simţea vibrând în aerul din jurul lor. Dorinţa sălbatică era încă acolo, clocotind sub paşii lor egali şi sub ţinuta perfect cuviincioasă. Merseră în tăcere spre salon, dar el îi auzea respiraţia întretăiată în răstimpuri. Îl făcu să respire şi el la fel.

Nu îndrăznea să rămână singură cu el. Îi era teamă de el, pentru Dumnezeu.

Confirma ceea ce bănuise întotdeauna.

Era un monstru.

Îşi dăduse seama de multă vreme că neobişnuitul lui dar al atingerii îi conferea o anumită „stranietate”, care putea fi simţită chiar dacă nu se ştia nimic despre abilitatea lui. Se îndoia că cineva putea numi un motiv clar pentru

care oamenii nu se simţeau în largul lor în preajma lui. Nimeni nu putea spune hotărât: „De *aceea* este diferit Lord Devonwood de noi toţi”. Era pur şi simplu ceva care le ridica oamenilor părul de pe ceafă fără vreo cauză aparentă, lăsând o vagă stânjeneală în stomac şi făcându-i să se îndepărteze tiptil.

Chiar şi prietenii săi cei mai apropiaţi, pe care îi putea număra pe degetele de la o mână, spuneau cu blândeţe că era „un om greu de cunoscut”.

Vocea lui Theodore răzbătu până la ei prin uşa deschisă a salonului, cu un ton entuziasmat. Teddy era mereu pasionat de câte ceva – pictura franceză şi compozitorii germani, ultimele progrese din medicină, o nouă hartă din sudul Pacificului. Cunoştinţele sale despre subiecte esoterice erau vaste ca oceanul, dar superficiale ca o băltoacă. Nu zăbovea niciodată îndeajuns asupra vreunui lucru încât să se plictisească. Lungul său şir de fixaţii se putea întinde din Londra până la stâncile din Dover.

Această fază egipteană era doar cea mai recentă.

Poate că femeia de la braţul lui Devon era şi ea un capriciu trecător. Poate că îşi făcea griji degeaba.

Era posibil ca Emmaline Farnsworth să nu-i reţină atenţia fratelui său mai mult decât proiectul acela de lărgire a canalului despre care Teddy crezuse că urma să le aducă o avere. Până să-şi piardă Theodore interesul, Devon făcuse deja o mare investiţie bazându-se pe entuziasmul fratelui său. Familia ar fi suferit o pierdere devastatoare dacă Devon nu ar fi ghicit corect că sistemul de căi ferate urma să eclipseze canalele în privinţa transportului bunurilor. Din fericire, îşi transferase investiţiile în acţiuni la căile ferate înainte ca piaţa să se întoarcă împotriva companiei care se ocupa de canal.

De când se ştia, Devon făcuse curăţenie după Teddy, asigurându-se că nu suferea din pricina superficialităţii sale. Asta era de aşteptat din partea unui frate mai mare, mai ales după moartea tatălui lor. Era cu şase ani mai mare

decât Ted. Diferenţa dintre ei era îndeajuns de mare încât la cei paisprezece ani ai săi Devon să-i fi părut lui Teddy a fi deja un bărbat matur când îşi îngropaseră tatăl, iar Devon preluase titlul de conte.

Sau poate că de fapt părea mult mai mare din cauza apăsării vinovăţiei resimţite în legătură cu moartea tatălui lor.

Devon aruncă o privire spre femeia de la braţul său. Emmaline Farnsworth nu era decât un alt capriciu de-al lui Theodore, la fel ca proiectul cu canalul. Cu cât avea să o îndepărteze mai repede din portofoliul familiei, cu atât mai bine.

— Vă spun, statuia lui Tetisheri va revoluţiona felul în care vedem Egiptul, le predica Theodore mamei şi surorii sale, când Devon intră în salon cu domnişoara Farnsworth la braţ. Este o schimbare colosală în domeniul cunoştinţelor pe această temă.

Pe măsuţa joasă pe care de obicei se servea ceaiul se afla un obiect de aproape treizeci de centimetri. Era înfăşurat într-o bucată de mătase neagră, ca şi când ar fi fost o nouă operă de artă gata să fie dezvăluită în faţa unui public plin de adoraţie.

— Ah, Devon, iată-te. Ted flutură o mână spre obiectul acoperit. Vrei să faci onorurile?

Devon presupunea că ar trebui să fie recunoscător că fratele său era atât de absorbit de noul său amuzament încât nu catadicsi să observe că aleasa sa era palidă ca pergamentul. Nu putea îngădui ca Teddy să simtă că era ceva în neregulă. Fără să se gândească, Devon făcu un pas în faţă, întinse mâna şi apucă mătasea neagră.

Totul se înceţoşă deodată, ca şi când un văl i-ar fi acoperit privirea.

Înainta spre o masă fantomatică, pe care se afla un coş înalt de răchită. Un miros stătut şi apăsător umplea încăperea cu un iz dezgustător.

Îşi strecură mâna prin deschizătura îngustă a coşului, dar o trase iute înapoi când auzi sâsâitul. Încolăcită pe

fundul coşului se afla o cobră neagră, ai cărei solzi luceau precum abanosul lustruit. Şarpele îşi ridică creştetul triunghiular şi scoase limba bifurcată, săgetând aerul. Ochii săi lipsiţi de pleoape îl fixară pe Devon.

Moartea îşi privea flămândă următoarea pradă.

Devon lăsă mătasea să cadă, iar viziunea se topi, ca aburul care se evaporă dintr-o oglindă. Revenise în salon, alături de familia lui şi de cei doi Farnsworth, însă coşul de răchită şi reptila nu se vedeau nicăieri. Mama şi sora sa scoteau „oo”-uri şi „ah”-uri văzând opera de artă pe care o dăduse la iveală, dar el nu voi nici măcar să privească spre statuia lui Tetisheri.

Duhoarea răului care o înconjura era prea puternică.

Capitolul 9

Devon clipi iute, întrebându-se dacă viziunea fugitivă durase îndeajuns încât să o vadă cineva. În afară de Emmaline, care se îndreptase spre şemineu şi părea fascinată de vârfurile propriilor pantofi, atenţia celorlalţi era îndreptată aproape exclusiv spre statuia lui Tetisheri. Doar mama lui, singura membră a familiei sale care era ocazional cuprinsă de darul atingerii, îi aruncă o privire întrebătoare.

I se *trimisese* o viziune ciudată. De obicei, când întrezărea viitorul, lucrurile erau mult mai clare. Ba chiar le-ar fi clasificat drept înfiorător de detaliate. Dat fiind că nu-şi putea imagina nicio situaţie în care să i se ceară să baga mâna într-un coş în care se afla un şarpe, viziunea îi dădea senzaţia iluzorie a unei alegorii. Era doar o impresie, nu o reprezentare exactă a ceea ce urma să vină.

Gândul că probabil nu urma să se confrunte cu o cobră în următoarele douăsprezece ore nu îl alina câtuşi de puţin. De fapt, dată fiind natura confuză a viziunii, se îndoia că regula de douăsprezece ore se aplică. Pericolul de care

fusese avertizat era probabil mai îndelungat. Izul mucegăit de criptă îi zăbovea în nări.

— Ce vă spuneam? întrebă Ted entuziasmat. Nu e uimitoare statuia?

Devon se forţă să se uite la lucrul acela blestemat. La prima vedere, părea un obiect de artă egipteană tipic. Sculptura de granit era aşezată pe un postament de bazalt, culoarea închisă a pietrei punând în evidenţă coloritul mai deschis al şistului. Lucrarea reprezenta o tânără femeie aşezată pe un tron, purtând o perucă împletită şi o coroană cu şerpi. Avea braţele încrucişate peste sânii goi, iar în pumnii încleştaţi ţinea toiagul şi îmblăciul, care erau semnele regalităţii.

Devon nu era pasionat de vestigii egiptene, dar vizitase British Museum suficient de des pentru a cunoaşte câteva dintre convenţiile artei culturii antice. Nu văzu nimic ieşit din comun la acel obiect, până când îi observă trăsăturile îndeaproape.

Devon pufni surprins.

— E la fel de europeană ca un înger al lui Botticelli.

— Întocmai! Teddy îl pocni pe spate. Fratele meu nu se lasă păcălit, hmm? V-am spus că îşi va da imediat seama.

Devon se încruntă spre el.

— Nu văd decât că trebuie să fie un fals de un fel sau altul. Fata asta nu este mai egipteană decât Louisa a noastră.

— Mărturisesc că aşa m-am gândit şi eu, milord, spuse doctorul Farnsworth. La început. Dar apoi m-am apucat să studiez hieroglifele de la bază. Sunt absolut autentice.

— Pe ce bază?

— În acest demers, mărturisesc că m-am sprijinit pe umerii giganţilor. Sunt peste şaizeci de ani de la descoperirea pietrei din Rosetta care a dezlegat pentru întâia oară această limbă străveche, şi m-am bazat în mare măsură pe o traducere engleză a lucrării lui Antoine-Jean

Letronne. Doctorul Farnsworth zâmbi spre Theodore. Însă aş putea să adaug că ajutorul fratelui dumneavoastră la traducere a fost esenţial?

— O, nu aş spune asta, interveni Teddy, cu un zâmbet autoironic. Doctorul Farnsworth face treaba. Eu nu fac decât să iau notiţe în majoritatea timpului.

— Prostii, băiete. Farnsworth îl bătu pe fratele lui Devon pe spate. Eşti nepreţuit.

Devon privi cu ochi mijiţi buclele şi animalele abstracte de pe baza statuii.

— Ce spune inscripţia?

— Traducerea hieroglifelor nu este o ştiinţă exactă, înţelegeţi. Totuşi, suntem încrezători că am ajuns la o aproximare corectă a originalului pentru partea din faţă a bazei. Continuăm să lucrăm la restul. Dr. Farnsworth îşi aranjă ochelari pe vârful nasului, apoi îşi trecu degetul peste semnele de pe partea din faţă. „Tetisheri, îndrăgită de Isis şi de Anubis. Faraon al Regatelor de Sus şi de Jos ale Nilului”.

— Credeam că „faraon” este denumirea pentru conducătorii de parte bărbătească, spuse Devon cu o încruntătură plină de scepticism.

— În mod normal, da, însă există un precedent pentru o femeie faraon în Egipt. Vă amintiţi de Cleopatra. A domnit fără ajutorul unui soţ. Dacă sunteţi amabil să vă îndreptaţi atenţia spre această porţiune a lucrării… Farnsworth arătă spre bărbia statuii. Este o porţiune aspră acolo în granit, dacă doriţi să o pipăiţi.

Devon clătină din cap. Fusese îndeajuns de rău să atingă mătasea care acoperea blestemăţia.

— În orice caz, sugerează că statuia a avut la un moment dat o barbă falsă – o stratagemă comună pentru femeile care conduceau Dublul Regat, explică dr. Farnsworth.

— Dar de ce arată atât de… neegipteană? întrebă Louisa, aplecându-se pentru a cerceta statuia cu atenţie. Dacă îi dăm o bonetă şi o umbreluţă de soare, Tetisheri a

dumneavoastră ar fi perfect în largul ei la o plimbare în Hyde Park.

— Şi ar întoarce ceva capete, nu glumă, spuse Ted. Dar întrebarea mai interesantă este cum a ajuns în Egipt. Avem o teorie în această privinţă. Doctore Farnsworth, aţi vrea să faceţi onorurile?

— Poţi să explici şi tu, spuse bătrânul, fluturând generos din mână. Îl privi radios pe Theodore, cu satisfacţia profesorului care se bucură de realizările protejatului său. Dă-i drumul, băiete.

— Ştim că Egiptul era cucerit din când în când de alte grupuri de populaţii. De exemplu, cam în era celei de-a treisprezecea dinastii, hicsoşii au venit din Siria cu carele lor şi au cucerit Nilul de Jos şi delta sa bogată. Ted vorbi încrezător, dar Devon observă că îşi vârâse mâinile în buzunare pentru a nu gesticula agitat. Era un vechi truc pe care îl învăţase de la preceptorul lor. Egiptenii nu mai văzuseră cai până atunci; prin urmare, carele asiatice i-au impresionat teribil.

— Nu mai văzuseră cai? întrebă Louisa chicotind. Vă puteţi imagina?

— Nu râde, spuse Theodore. Pariez că tu nu ai văzut niciodată o cămilă.

Louisa se strâmbă la el.

— Dar măcar ştiu că există, mormăi ea.

— În orice caz, spuse Ted, hotărât să continue în ciuda întreruperilor surorii sale, egiptenii trebuie să fi luat caii drept un fel de demoni, căci curtea regală de la Teba a părăsit Nilul şi a trăit în exil ani în şir, în vreme ce invadatorii hicsoşi le-au ocupat patria.

— Mă bucur să văd că te-ai decis să te apuci serios de studiul istoriei, Ted, spuse Devon, impresionat că fratele său diletant părea să fi învăţat cu adevărat ceva.

Observă că Emmaline se aşezase pe unul din fotoliile care încadrau şemineul, aşezându-se cât mai departe posibil de grup, fără a părăsi încăperea. Privea ţintă în vatra stinsă, fără nici cea mai mică urmă de interes faţă de

expunerea lui Teddy. Ei bine, presupunea că mai auzise povestea aceea.

Sau poate că era mai tulburată de sărutul acela din seră decât credea el. Devon încercă să-şi îndepărteze din minte moliciunea catifelată a buzelor ei şi să se concentreze asupra noului interes academic al fratelui său.

Fu o bătălie anevoioasă.

— Ce legătură are invazia hicsoşilor cu această statuie? întrebă Devon.

— Stabileşte un precedent pentru ceea ce credem că dovedeşte această statuie, spuse Theodore. Statuia lui Tetisheri arată că la un moment dat, în trecutul îndepărtat, un grup *european* a traversat Egiptul, la fel ca sirienii. Mai mult… Se opri pentru a da greutate următoarelor cuvinte: Au rămas la conducere.

Dr. Farnsworth bătu încet din palme.

— Bravo, Theodore. Vreau să-mi fii alături când voi prezenta o lucrare despre Tetisheri în faţa Societăţii Anticarilor. De fapt, cred că ar trebui să primeşti aceeaşi recunoaştere ca mine pentru descoperire.

— Că veni vorba, unde ai găsit-o, mai exact? întrebă Devon.

— Aici este problema, spuse dr. Farnsworth. Într-o zi, mă plimbam cu Emmaline printr-un bazar din Cairo. Dacă nu aţi fost niciodată acolo, vă pot spune că aţi ratat o experienţă pe cinste. E îndeajuns mirosul condimentelor pentru a te zăpăci şi…

— Tată, spuse Emmaline din exilul ei autoimpus, fără a privi spre el. Baţi câmpii.

— Ah, da, ei bine, un bărbat cu turban de acolo ne-a oprit în timp ce treceam pe lângă dugheana sa, declarând că are ceva pentru noi. E o replică des folosită când vrei să convingi pe cineva să cumpere, dar a dispărut în spatele unei perdele şi s-a întors cu statuia învelită în pânză. Era foarte entuziasmat şi sigur că urma să o luăm. Dr. Farnsworth se aplecă spre mama lui Devon, într-un gest de confidenţialitate. Foarte insistent, vă spun. Nici măcar nu a

vrut să accepte bani, dacă vă vine să credeţi. A spus că mă aştepta şi ştia că eu eram cel care trebuia să ducă statuia unde îi era locul.

— Vai, pare foarte misterios, spuse contesa, fluturându-şi evantaiul curioasă.

— Misterios şi, din anumite puncte de vedere, regretabil, spuse dr. Farnsworth suspinând din rărunchi. Dat fiind că statuia nu a fost descoperită într-o săpătură documentată, provenienţa sa este dificilă. Mai mult, impune o serie de întrebări chinuitoare.

— Cum ar fi? întrebă Devon.

— Artefactele de acest fel ajung în mod obişnuit din deşert în bazar. Probabil este o statuie funerară a lui Tetisheri, spuse Theodore. Întrebarea este unde e restul. Unde e mormântul ei? Cineva trebuie să ştie unde se află. Dacă l-am putea găsi, am descoperi atâta istorie pierdută.

— Şi presupun că nu ai nicio idee de unde să începi căutarea aceasta, spuse Devon.

Dacă ar avea, posibila recompensă ar fi enormă. În 1799, când forţele lui Napoleon au confiscat piatra din Rosetta, cărturarii au acordat o mare importanţă şansei de a descifra hieroglifele. Cele mai vechi frânturi cunoscute de cultură egipteană au fost excavate şi expediate pe continent de către forţele franceze, laolaltă cu rapoarte debordante despre splendoarea descoperirilor din morminte şi poveşti despre vastele bogăţii îngropate în pământ.

Dar deşertul egiptean era un car cu fân nespus de mare, iar mormântul unei femei faraon, despre care nu se ştiuse până atunci, care părea bizar de europeană, era un ac extrem de mic.

— De fapt, spuse dr. Farnsworth, s-ar putea să facem nişte progrese pe frontul acela. După cum am spus, nu am tradus decât o parte din bază. Celelalte s-ar putea să ne ofere indiciile de care avem nevoie pentru a organiza o expediţie.

Devon studie zâmbetul enigmatic al statuii. Tetisheri

părea să păzească o glumă secretă.

— În afară de statuia aceasta, s-a mai găsit vreo menţiune despre regina aceasta necunoscută pe vreun vestigiu antic?

Farnsworth clipi surprins spre el.

— Din nefericire, nu, deşi aveţi dreptate, milord, presupunând că ar trebui să fie. Mă înclin în faţa înţelegerii de care daţi dovadă cu privire la astfel de cunoştinţe esoterice. Încruntătura rapidă care îi apăru între sprâncenele stufoase părea să indice opusul. Tetisheri *ar trebui* să apară pe alte stele, alături de alţi regi care au precedat-o şi au urmat-o, dar faptul că nu fost descoperită nu e relevant. Nu este neobişnuit ca numele să fie eliminate de pe astfel de liste în cazul în care regii nu mai erau agreaţi de cei care îi urmau.

— Istoria este întotdeauna scrisă de cuceritori, ştiţi, spuse Teddy.

— Fără îndoială, curtea de la Teba şi-a recăpătat puterea ulterior, şi s-ar putea ca acesta să fie motivul pentru care a fost eliminată de pe alte monumente, adăugă dr. Farnsworth. Chiar şi aşa, se pare că avem un mister autentic în faţa ochilor. Unul care impune să fie dezlegat de o expediţie.

— Organizarea unei expediţii este extrem de speculativă, spuse Devon.

— Dar ar fi o misiune de căutare a cunoaşterii, contracară Theodore. Chiar dacă am da greş, nu am pierde nimic altceva în afară de timp.

— Şi nişte bani, spuse Devon. Deşi potenţială răsplată a unui asemenea risc ar putea însemna mari bogăţii, şansele de reuşită sunt slabe. Chiar şi având o mână de lucru ieftină, o săpătură arheologică ar fi un coşmar logistic. Călătoria, echipamentul, mituirea oficialilor locali pentru obţinerea permiselor necesare, mâncare pentru muncitori… ai putea să te afunzi în datorii mai repede decât se revarsă Nilul în fiecare an.

— De aceea nici măcar nu-mi trece prin cap să caut

investitori până când nu vom avea ceva mai concret pentru a putea continua, spuse dr. Farnsworth, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i cu batista. Faţa lui era surprinzător de palidă pentru cineva care susţinea că fusese în deşertul egiptean. Să fac altfel ar echivalent cu, ei bine... o escrocherie.

Bătrânul se scutură cu un aer convingător de dezgust. Devon se întrebă cum de rămăsese tenul lui Farnsworth atât de pal când pretindea că petrecuse o grămadă de timp în soarele din deşert. Asta îi trezi suspiciunea faţă de profesor şi faţă de „descoperirea** sa extrem de îndoielnică.

— Vom continua să lucrăm la asta, deşi aş vrea să ai un ajutor mai bun decât mine. Theodore se pocni peste coapsă, căci îi venise o idee. Poate că este cineva de la Societatea Anticarilor care se pricepe la hieroglife şi ne-ar putea ajuta cu restul traducerii.

— O sugestie demnă de a fi luată în seamă, spuse dr. Farnsworth, dar regret să subliniez că cercetările de felul acesta sunt marcate de gelozie şi de gâlceavă printre cei interesaţi la rândul lor. Chiar şi printre cei mai învăţaţi, nu e exclus ca partea cea mai urâtă a firii umane să îşi scoată capul. Nu, Theodore, ar fi bine să păstrăm secretul despre statuie şi despre descoperirile noastre legate de aceasta până când ne vom simţi îndeajuns de încrezători pentru a le publica.

— O lună ar fi de-ajuns? întrebă mama lui Devon. Până atunci vom pleca din oraş, întorcându-ne la Devonwood Park pe perioada verii, şi am putea primi o mulţime de oaspeţi pentru a vă vedea statuia şi a vă asculta lucrarea.

Dr. Farnsworth aruncă o privire grăbită spre fiica sa, dar Emmaline părea a fi în continuare fermecată de şemineul cel rece.

— Da, milady, spuse el. S-ar putea ca până atunci să avem ce ne trebuie.

— Ce drăguţ. Atunci este stabilit. Lady Devonwood îşi

împreună degetele cu inele, încântată de gândul că urma a găzdui o mare reuniune. Mă voi apuca de lista de oaspeţi mâine şi…

Dr. Farnsworth izbucni într-un acces puternic de tuse. Emmaline se ridică de pe locul ei şi se grăbi să vină alături de el.

— Tată, eşti bine?

Farnsworth încuviinţă din cap, nefiind în stare să vorbească între accesele de tuse.

Emmaline le ură grăbită noapte bună şi îl conduse pe uşă afară. Bătrânul mormăi nişte proteste neconvingătoare, dar se lăsă condus, susţinut de braţul fiicei, care îl cuprinsese de mijloc.

Theodore dădu fuga să le ofere ajutorul, plin de solicitudine, ca un câine de vânătoare.

După ce fu martorul acelui acces de tuse, Devon îşi dădu seama că paloarea pielii doctorului Farnsworth era pricinuită probabil de boală şi nu contrazicea povestea sa despre statuia lui Tetisheri. Clătină din cap, gândindu-se că îl bănuise pe profesor de tertipuri. Era în mare pericol de a deveni un sceptic.

— Să-mi spui dacă te pot ajuta cu lista de oaspeţi, *maman,* zise Louisa, scuzându-se cu un căscat. Sunt câţiva domni fermecători pe care aş vrea să-i văd la Devonwood Park.

— Nu-ţi bate capul cu asta. De la petrecere nu vor lipsi cavalerii tăi, spuse mama lor. La urma urmelor, este responsabilitatea fratelui tău să se asigure că te vei căsători cu cine trebuie. Unde altundeva să faci o alegere mai bună dacă nu la o petrecere acasă?

— Cine a spus ceva despre ales? întrebă Louisa. Dacă Belzebut ar fi avut o fiică, nici ea nu ar fi reuşit să le arunce un zâmbet mai drăcesc. Nu vreau să mă mărit cu unul din ei. Vreau doar să mă joc cu toţi.

Îşi sărută mama pe obraz şi ieşi în grabă din încăpere, cu fusta largă săltând obraznic.

Devon se încruntă spre ea. Viaţa lui de familie, în mod

normal liniştită, devenea din ce în ce mai haotică de la un moment la altul. Era atras în mod neaşteptat de femeia pe care o voia fratele său. Teddy se transforma într-un căţeluş complet lipsit de voinţă. Iar sora lor mai mică era pe cale să devină o cochetă de toată frumuseţea.

— Noapte bună, *maman,* spuse Devon, sărutând-o respectuos pe obraz.

— Să nu crezi că scapi aşa uşor, tinere. Ţi-am văzut faţa după ce ai ridicat bucăţica aceea de mătase neagră. Ai avut o viziune, îl prinse de mână şi îl trase pe canapea, lângă ea. Ia spune-mi, ce ai văzut?

— Nimic, spuse el, trecându-şi mâna peste chip. Nu voia să-i spună mamei sale despre sentimentul bizar de pierzanie pe care i-l lăsase imaginea cobrei. Nu a fost nimic. Doar o viziune fugitivă. Fără un mesaj real. După ce mi-am dat seama că mătasea îmi *transmitea,* i-am dat drumul.

Era oarecum adevărat. Ultima lui viziune nu semăna cu nimic din ce trăise. Era ca şi când ar fi încercat să vadă printr-o sticlă opacă sau să interpreteze rămăşiţele vagi ale unui vis. Era sigur că şarpele nu era real.

Dar avea convingerea că pericolul era.

— Nicio viziune. Nicio durere de cap. Sincer. Trebuia să o distragă de la acest subiect. Nu putea să iasă nimic bun dacă îşi împărtăşea ce îi fusese *transmis.* Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Atunci, spune-mi, ce Dumnezeu ai făcut atâta vreme cu logodnica fratelui tău în seră?

Noul subiect de conversaţie al mamei sale nu era cu nimic mai bun decât precedentul.

— Nu am făcut nimic cu ea şi nu e logodnica lui. „Încă”. Nu ştim aproape nimic despre ea. Speram să remediez asta.

— Hmm. Lady Devonwood se lăsă pe spate şi îi aruncă o privire iscoditoare. Văzuse aceeaşi privire în ochii ei ultima dată când se gândise să cumpere un nou armăsar pentru herghelia lor de la ţară. Calul dăduse deja de

pământ cu câţiva călăreţi. Trebuia să cântărească dacă animalul era deja prea îndărătnic pentru a mai putea fi stăpânit. În cele din urmă, îl cumpărase, dar nimeni altcineva în afară de Devon nu îl putea călări. Şi ce ai aflat despre domnişoara Farnsworth?

„Că sărută ca Afrodita renăscută. Şi că, dacă nu o scot iute din viaţa lui Theodore, s-ar putea ca familia noastră să nu-şi mai revină vreodată". Bineînţeles, nu îi putea spune mamei sale nimic din toate acestea.

— Că îi place Keats şi ştie ceva botanică.

— Hmm, spuse mama sa din nou. Ce păcat că fata nu poartă ochelari ca tatăl ei. Presupun că aş putea avea o viziune pe cinste cu ajutorul unei astfel de sticle.

În ciuda laudelor nereţinute când venea vorba despre capacitatea care îi făcea să fie unici, mama lui Devon nu mai căutase cu bună ştiinţă ocazia de a-şi folosi darul atingerii de ani de zile. Al ei nu era la fel de puternic ca al lui Devon. Se limita la a afla trecutul unei persoane prin contactul cu orice obiect de sticlă pe care îl atinsese aceasta, însă Lady Devonwood plătea un preţ mare pentru folosirea acestei capacităţi. Ultima dată când atinsese un obiect de sticlă, durerea de cap care urmase o făcuse să zacă în pat o săptămână.

— Nu, *maman,* nu vreau să te supui la asta, spuse Devon. Vom afla mai multe despre domnişoara Farnsworth în zilele următoare, fără a recurge la vrăjitoriile neamului Preston.

— Nu sunt vrăjitorii. E pur şi simplu ceva cu care ne naştem. Ai spune că e o vrăjitorie dacă ai fi stângaci sau roşcat? Nu. Scutură hotărâtă din cap. Nu îţi dau voie să denigrezi moştenirea lăsată de străbunica Delphinia descendenţilor săi în plus, conform tuturor poveştilor familiei, a fost dragoste la prima vedere între ea şi străbunicul tău şi…

— Dragoste la prima vedere, mormăi Devon. O nouă dovadă de vrăjitorie.

— Muşcă-ţi limba, fiule. Dragostea, oricum ar sosi, nu

e ceva care să fie luat în derâdere.

Ştia că mariajul părinţilor săi nu fusese din dragoste, cel puţin nu la început. Mama lui se comparase deseori pe ea şi pe tatăl său cu două broaşte puse într-o oală la fiert. Afecţiunea lor se încinsese atât de greu, încât îşi dăduse seama abia după moartea contelui cât de mult ajunsese ea să îl iubească pe taciturnul ei soţ. Acesta o iubise şi el la fel de intens, chiar dacă îi fusese greu să o arate.

Mama sa îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Nu îţi spun aceste lucruri decât pentru că vreau să fii mândru de cine eşti, Devon, de unde vii şi de ce poţi face.

— Asta e problema, nu-i aşa? Nu pot face prea multe cu clarviziunea mea. Se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, şi suspină. La ce bun că pot vedea viitorul dacă nu îl pot schimba?

— Devon, nu te mai învinovăţi. Îi cuprinse obrajii şi îi întoarse faţa spre ea, ca să-şi poată lipi buzele de fruntea lui. Cu siguranţă nu te învinovăţesc. Ai făcut tot ce ai putut.

Se ridică şi îi ură noapte bună, lăsându-l să se holbeze la ciudata statuie.

Cuvintele ei nu reuşeau să îl aline. Faptul că nu îl considera responsabil nu schimba nimic.

Tatăl lui era mort oricum.

Capitolul 10

— Copii, nu vă mai agitaţi, spuse Monty, în timp ce Theodore şi Emmaline îl ajutau să urce numeroasele scări.

Fu surprinsă să observe cât de largă îi era haina. Slăbise mai mult decât bănuise şi era fragil, cu oase ca de pasăre. Un nou spasm de tuse îi zgudui corpul. Îşi scoase batista din nou pentru a-şi acoperi gura, dar nu îndeajuns de repede.

Theodore privi ţintă la vaga pată rozalie din colţul

gurii lui Monty, apoi întâlni privirea Emmei, cu o compasiune nerostită. O lăsă în salonul apartamentului albastru, îl conduse pe tatăl ei în camera sa şi sună să vină valetul, Fritz, care apăru aproape instantaneu.

Emmaline era pregătită să îl ajute pe Monty, dar valetul nu voia să audă de aşa ceva. Promise să aibă mare grijă de „bunul doctor Farnsworth" şi dispăru în camera lui Monty.

— Fritz îl pregăteşte de culcare şi, dacă îl cunosc pe Fritz al nostru, se va asigura că tatăl tău primeşte şi un grog cald ca să îl ajute să adoarmă, spuse Teddy, forţându-se să aibă un ton normal.

Emmaline auzi vocea lui Monty, răguşită după acces, prin uşa închisă. Încă putea detecta o undă de jovialitate în timp ce vorbea cu omul care îl ajuta să îşi îmbrace cămaşa de noapte.

— Spune-i domnului Fritz să se asigure că pune mai multă miere şi lămâie, spuse Emmaline. Tatălui ei nu-i plăcea aroma neplăcută, afumată, de scotch fără o mulţime de alte ingrediente care să o atenueze. Însă un grog s-ar putea să fie exact lucrul care îi va potoli tuşea, ajutându-l să adoarmă.

— Călătoria este epuizantă, şi am fost pe drumuri luni în şir. Asta e tot, spuse Teddy. Cu un pat bun, sunt sigur că profesorul va fi sănătos tun, cât ai…

— Nu, nu va fi. Se minţise de ceva vreme.

În seara aceasta trebuia să înfrunte faptele. Emmaline se cufundă într-unul din scaunele în stil Tudor şi lăsă lacrimile să curgă. Umerii i se zguduiră.

Încercase să se păcălească, spunându-şi că boala lui Monty era temporară, dar nu auzise niciodată de cineva care suferise de tuberculoză şi care să se fi însănătoşit. Chiar dacă le-ar fi reuşit escrocheria pe care o puneau la cale şi ar fi reuşit să strângă suma ridicolă de bani cerută de sanatoriul Gorbersdorf, nu exista nicio garanţie că urma să fie vindecat în aşezarea aceea germană din munţi.

Theodore îngenunche lângă scaunul ei şi îi luă mâna.

— Vrei să chem un doctor?

Ea clătină din cap.

— Ştim amândoi ce e. Doctorul nu va face decât să-i ia sânge. L-ar slăbi şi mai mult.

Era greu să-şi imagineze viaţa fără Monty şi fără ticluirile lui bizare în jurul cărora se învârtea totul. Copiliţa speriată din adâncul ei se înfioră. După ce el avea să nu mai fie, ea urma să redevină Emma Potts, nimic altceva, singură, plutind în derivă prin lume.

— Nu te teme, Emmaline, spuse Theodore încet. Cuvintele lui o speriară puţin. Nu îl crezuse în stare să îi citească emoţiile cu atâta uşurinţă. Mă ai pe mine acum, spuse, sărutându-i încheieturile degetelor.

Ea rămase fără suflu văzând ce inimă bună avea. Nu pentru prima dată, îşi dori să fie ceva real, ceva adevărat în relaţia asta dintre ea şi Theodore. Poate că reuşea să-şi impună să fie astfel.

Se aplecă şi îi prinse bărbia, ridicându-i chipul spre al ei, invitându-l să o sărute. Avea nevoie ca el să o sărute. Avea nevoie să fie mai aprins şi mai real decât sărutul fratelui său din seră.

Gura lui Theodore o acoperi pe a ei preţ de câteva momente.

Era plăcut. Un gest alinător. Îndeajuns de dulce încât să-i topească inima.

Însă sărutul lui Teddy nu o ameţea câtuşi de puţin.

De ce nu îl putea iubi pe acest bărbat blând? Sufletul lui Theodore era curat ca spuma laptelui, pe când al ei era negru precum catranul. Se retrase.

— Ar fi mai bine să pleci.

— Mi-aş dori să nu trebuiască. Mi-aş dori să fim deja căsătoriţi ca să pot sta cu tine.

— Theodore, te rog, nu se cuvine. Îşi muşcă buza de jos. Nici măcar nu am spus da încă.

— De ce nu o faci? Se aşeză jos pe podea lângă scaunul ei şi îşi puse capul pe genunchiul ei. Ştii cât te iubesc, Em. Ce te opreşte?

Cu o zi în urmă i-ar fi spus că din pricină că era o escroacă, iar el era victima ei. Trebuia să menţină distanţa profesională. Dar ce-ar fi dacă l-ar convinge pe Monty să abandoneze jocul? Poate că atunci ar putea accepta cererea lui Theodore în căsătorie.

Emmaline prinsese şiretlicurile jocului cât ai zice peşte.

Oare dragostea era un joc atât de greu de învăţat?

Îi mângâie părul blond şi des, simţind o mare tandreţe.

Teddy era sincer şi atent. O făcea să se simtă ca o prinţesă de fiecare dată când se uita la ea.

Şi ce dacă sărutările lui nu erau mai incitante decât cele ale unui văr de-al doilea?

Bineînţeles, Emmaline nu avea niciun văr de-al doilea din câte ştia, dar îşi imagina că dacă ar avea şi l-ar săruta ar fi exact ca şi când l-ar săruta pe Theodore. Multe femei se mulţumeau cu cineva plăcut şi erau recunoscătoare să găsească un astfel de soţ.

Emmaline ar fi putut fi una dintre ele dacă nu l-ar fi sărutat pe Lord Devonwood. De două ori.

Un nou acces de tuse din încăperea alăturată o făcu să ridice capul. Chiar dacă nu ar fi fost confuză din pricina reacţiei trupului ei faţă de Lord Devonwood, rămânea faptul că, de dragul sănătăţii sale, Monty avea nevoie ca jocul lor să reuşească. Sanatoriul acela din Alpi era singura lui speranţă.

Ceea ce însemna că era mai bine să se ţină departe de complicaţii cu vreunul din fraţi. Nu avea niciun sens să se ataşeze de cineva pe care trebuia să îl tragă pe sfoară.

— Trebuie să plec. Se ridică şi se îndreptă spre camera lui Monty. Tata are nevoie de mine.

Capitolul 11

Emmaline nu spusese nu de data asta.

Sânii ei se potriveau perfect în mâinile lui Devon. Catifelaţi şi mătăsoşi, cu sfârcuri tari de culoarea sâmburilor de piersică, care aproape îi ardeau palmele. Ce era minunat la rochia aceea crem-trandafirie era faptul că avea un decolteu suficient de adânc, iar sânii ei săltaseră practic de bunăvoie, deşi îi făcuse plăcere să îi elibereze. Corsajul ţeapăn îi susţinea sânii ispititori în mod admirabil, acum că îi eliberase din strânsoarea balenelor.

Făcu un pas înapoi pentru a-şi admira isprava... Emmaline ridicase privirea spre el, cu ochi enormi, cu chipul încordat de dorinţă. Sânii i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei întretăiate.

S-ar fi uitat la ei fericit ore în şir.

— Griffin, te rog, spuse ea.

Scoase un mic sunet disperat din fundul gâtului când el se aplecă să-i încercuiască sfârcurile cu limba. Faptul că îl voia aproape că îl făcu să-şi piardă controlul şi să-şi verse sămânţa în pantaloni ca un tinerel neexperimentat.

Ştiuse întotdeauna că înăuntrul lui era întemniţată o fiară. Acum, lanţul în care o ţinea se rupsese. O răsuci fără pic de blândeţe şi îi desfăcu şireturile de la spate. Apoi îi desfăcu corsetul şi o eliberă. Apucă marginea cămăşuţei de dedesubt şi rupse bumbacul dintr-o mişcare, până sub corset. Îi dezgoli spatele cu totul, până la despicătura delicioasă a feselor.

Trase rochia mai jos, cu tot cu crinolină, rupând bumbacul întins dintre sârmele crinolinei care îi cuprindea partea de jos. Ea nu protestă.

Îşi făcu o notiţă mentală să îi cumpere o nouă garderobă mai târziu, una care să fie croită astfel încât să poată fi scoasă cu mai puţin efort. Desigur, ar fi putut să-i ridice pur şi simplu fusta, dar ardea de dorinţa de-a o vedea toată.

Ea se eliberă de rămăşiţele rochiei, continuând să rămână cu spatele la el, purtând doar ciorapii cu jartieră şi condurii de culoare crem. Ridică braţele şi îşi scoase acele

din coafură, scuturându-şi buclele lungi. Scânteind de focul dinăuntru, părul îi acoperi umerii ca o mantie de toamnă.

Dar, oricât de încântătoare erau buclele ei, atenţia lui fu atrasă sub talia unduitoare.

Nu credea că mai văzuse vreodată ceva mai erotic decât fundul ei în formă de inimă, deasupra arcadelor lipite ale coapselor.

Îşi afundă dinţii în umărul ei şi îi cuprinse rotunjimile feselor cu mâinile, ridicând şi mângâind. Nu îi plesni pielea, dar i-o însemnă. Era a lui. Gemu de plăcere şi se lipi de el. Îşi arcui coloana, apăsându-şi fundul pe prohabul lui.

El se gândi să o îndoaie de la mijloc şi să o ia pe la spate, cu degetele întinse pe pătratele reci de gresie de pe podeaua serei.

Nu, dacă scopul lui era să-l convingă pe fratele său că Emmaline nu era potrivită pentru el, nu se făcea să o posede aici în solitudinea şi dulceaţa acestei grădini. Ar fi mai bine să o care goală prin casă, ca să vadă toată lumea cum era, de fapt, domnişoara din America.

O ridică şi se îndreptă spre uşă. Ea îl cuprinse cu braţele şi îşi lăsă creştetul pe umărul lui.

— Te-am dorit de când te-am văzut prima dată, murmură ea.

Atât de sigură pe ea. Atât de încrezătoare.

Şi el o voia. Iar acum urma să o aibă. Faptul că avea să-şi protejeze fratele de ea era un bonus suplimentar.

— Pur şi simplu nu ştiam cum să îi spun lui Teddy.

Îi prinse lobul urechii între buze şi supse cu putere.

Ochii amenințau să i se dea peste cap, şi el se opri înainte să ajungă la uşă.

Dacă nu voia să-l protejeze pe Ted? Dacă o voia pentru el însuşi?

O ţintui de zidul neted de piatră al serei.

După câteva momente de bâjbâială, îşi eliberă mădularul din pantaloni. Ea îl cuprinse cu un picior pe după şold, şi el alunecă în ea, într-o contopire caldă şi umedă.

Pentru un moment, se trezi dorindu-şi ca acea

împreunare să fie ceva mai mult decât pasiune animalică. Era surprins şi puţin zguduit de dorul din piept. O eliberare plăcută era tot ce aştepta dintr-o astfel de uniune.

De ce ar spera la mai mult?

Dar o parte din el continua să se întrebe dacă era posibil ca, primindu-l în trupul ei, să îi primească totodată sufletul. Să fie din pricină că îl cunoştea? Şi, în ciuda a ceea ce văzuse în el, accepta fiecare părticică.

Apoi gurile li se întâlniră într-un sărut care îl lăsă fără suflu.

Ca un demon, îl stoarse de orice dram de umezeală şi de aer, de orice fir de viaţă, dar nu-i păsa. Se zbătea deasupra ei, avântându-se în ea în întregime, în vreme ce ea îl îndemna cu ordine scurte, aproape incoerente.

— Mai adânc... da, acolo... oh, aşa.

Lumea lui Devon se învârteji, pierzându-se în fizica eterică a căldurii şi a frecării. În adâncimile ei minunate, întunecate şi umede, absorbit de presiunea seminţei care-i urca în mădular.

— Devon, ticălos nenorocit!

În timp ce trupul lui erupse în spasme zguduitoare, se întoarse şi îl văzu pe fratele său stând în uşa serei.

Privirea de obicei blândă a lui Teddy era acum de-a dreptul criminală.

Devon tresări, trezindu-se. Lumina zilei se strecura în fâşii înguste printre obloanele de la ferestrele sale. Corpul lui continuă să pompeze ultimele picături din poluţia nocturnă, care i se scurseră pe burtă.

— Blestemăţie, mormăi el.

Îşi scoase cămaşa de noapte şi se şterse cu ea, simţindu-se şi mai murdar după ce termină. Îşi puse un halat negru şi sună să i se pregătească baia, sperând că îşi va îndepărta din minte izul de mosc din vis.

Emmaline Farnsworth se ţinuse de cuvânt. În săptămânile care urmaseră tumultuoasei zile în care sosiseră, avusese grijă să nu mai fie niciodată singură cu Devon. O vedea doar o dată, seara la cină, şi o singură dată

la micul dejun, când era îndeajuns de nesăbuit să se trezească devreme pentru a se alătura familiei sale la masa pe care se afla omleta şi scrumbia afumată.

Fritz se învârtea prin apartament, pregătind şi umplând cada de cupru din camera de toaletă alăturată.

Dormitorul lui Devon dădea spre faţa casei, dar din garderobă se vedea grădina împrejmuită. Desfăcu perdelele grele şi privi în jos spre statuia lui Dionis.

Era acolo din nou. După ce lua micul dejun în fiecare dimineaţă, Emmaline se obişnuise să petreacă timp în locul acela retras şi umbros.

Continua să îl deseneze pe zeul cel beat, presupunea el. Mereu se apleca deasupra caietului de desen.

Devon o privi de la fereastra sa de sus, lăsându-se chinuit de linia spatelui ei şi de felul în care i se cârlionţa părul în jurul cefei în mici şuviţe. Aproape că putea simţi dulceaţa sărată a pielii ei la baza părului.

— Baia este gata, milord.

Devon îşi concedie valetul fluturând tăcut din mână. Nu era sigur că vocea lui nu ar suna răguşită de pasiune.

Când îşi scoase halatul şi intră în apa călduţă, îşi aminti că nu avusese o viziune. Nimic nu era scris în piatră. Doar pentru că visase că făcea sex fără oprire cu domnişoara Farnsworth nu însemna că asta avea să se întâmple inevitabil.

„A fost doar un vis”.

O parte din el nu părea convinsă. Partea asta se ridică asemenea unui steag între picioarele lui.

Îşi cuprinse ferm mădularul în mână.

— Nu a fost decât un vis, repetă el, iar mişcările lui prinseră un ritm frenetic, aproape ca o pedeapsă. Doar un vis.

Capitolul 12

Când coborî în cele din urmă după ce se spălă, Devon fu întâmpinat la capătul scărilor de majordom.

— Bună dimineaţa, milord. Sper că aţi dormit bine. Era salutul matinal standard al lui Baxter şi nu avea nevoie de un răspuns, îi întinse o tavă de argint, cu o singură carte de vizită pe ea. În ciuda orei matinale, Lord Northrop e pus pe vizite. Vă aşteaptă în salon, spuse Baxter, inhalând iritat. Devon bănuia că programul majordomului său era încurcat de vizitele aristocraţilor care uitau orele acceptabile pentru primirea oaspeţilor şi apăreau la ceasuri nepotrivite. Să fie informat că nu sunteţi acasă?

Baxter nu propunea să spună o minciună. Aşa ceva ar fi fost la fel de imposibil pentru onestul servitor ca ideea revoltătoare de a sta jos în prezenţa stăpânului. „Nu este acasă” putea însemna foarte bine „nu primeşte oaspeţi la ora aceasta” dintr-o serie de motive, chiar dacă, de fapt, era acasă.

Sau, mai sinistru, putea însemna „nu este acasă” pentru un anumit vizitator specific. Ceea ce era o lovitură la fel de usturătoare ca o tăietură directă.

Convenţia era înţeleasă de toată lumea.

De toată lumea, în afară de Northrop. Dacă i s-ar spune aşa ceva lui Lionel Norris, marchiz de Northrop, ar da iama prin casă, în căutarea lui Devon. Northrop nu avea răbdare cu programul nimănui. Înfocatului său prieten nu-i păsa decât ca programul său să fie perturbat cât mai puţin posibil.

— Nu, îl primesc, spuse Devon.

Spera că prietenul său nu era în căutarea unui nou împrumut. Northrop era mereu cu buzunarele goale şi uita să îşi plătească datoriile. Erau prieteni de pe vremea când merseseră la Oxford împreună. Northrop nu îşi moştenise titlul decât mult mai târziu, mult după ce trecuse de vârsta majoratului. Dar, în adolescenţă, înţelesese că pe umerii lui Devon apăsa greutatea titlului moştenit devreme şi făcuse tot ce putuse să uşureze lucrurile.

Chiar dacă interesele lor o apucaseră pe căi complet

diferite după anii de şcoală, aveau totuşi un trecut solid ce reprezenta fundamentul prieteniei lor. Loialitatea era ceva pe care nimeni nu putea pune un preţ.

Şi nimic nu-l caracteriza mai bine pe Northrop ca fidelitatea încăpăţânată.

Faţă de prieteni, cel puţin. Devon ştia că nu era cazul să cerceteze prea îndeaproape cum stătea treaba cu amantele lui Northrop.

Devon îl găsi întins pe unul din fotoliile preferate ale lui Lady Devonwood, cu un picior aruncat peste braţul acoperit cu brocart. Bătea cu cizma ritmul unei melodii pe care nu o auzea decât el. Îşi odihnea bărbia în palmă, cu un aer total plictisit. Haina şi jiletca erau croite după ultima modă, dar materialul elegant era atât de boţit, încât era evident că petrecuse noaptea îmbrăcat. Ultimii doi nasturi ai cămăşii erau desfăcuţi. Gulerul rămăsese fără un buton şi atârna pe o parte într-un unghi ciudat.

Părul negru şi des îi cădea peste frunte, aproape acoperindu-i ochii, care erau la fel de albaştri ca valurile de la Brighton într-o zi de vară. Northrop nici măcar nu clipi când intră Devon cu Baxter pe urmele sale.

— Bună, Dev, îngână el. Te-ai trezit neobişnuit de târziu.

— Iar vizita ta e neobişnuit de matinală.

— Nu. Încă nu am ajuns în pat. De ce nu ai niciun strop de whisky în salonul ăsta nenorocit? Northrop îi aruncă o privire încruntată lui Baxter. Albul ochilor îi era injectat cu vinişoare roşii. Fie băuse toată noaptea, fie îi vârâse cineva degetele în ochi. Nu mi s-a oferit decât ceai.

Se scutură, ca şi când Baxter i-ar fi sugerat să bea mătrăgună.

Devon privi spre ceasul de bronz aurit de pe poliţa şemineului.

Doar 10.30. Când era pus pe băut, Northrop nu era deloc uşor de oprit. Cel mai bun lucru era să-l laşi să bea până pica în siguranţă sub masă, pentru ca apoi să doarmă până îi trecea beţia.

— Adu nişte whisky, Baxter. Devon se întoarse din nou spre prietenul său şi luă loc pe celălalt fotoliu. Pentru ce bem în această frumoasă dimineaţă?

— Pentru rai. Pentru iad. Pentru câţi îngeri pot dansa pe un vârf nenorocit de ac. Ce-mi pasă?

— Bun. Devon îşi aruncă un picior pe braţul fotoliului, imitându-l înadins pe marchiz. Mai târziu avea să-şi lase piciorul jos şi, probabil, Northrop urma să facă la fel. Deseori folosea tehnica asta pentru a-l linişti pe prietenul său. Credeam că e posibil să bem în sănătatea ta şi mi-ar părea rău să irosesc whisky-ul. Mi se pare că e o cauză pierdută.

Northrop îi aruncă o privire înceţoşată.

Baxter se întoarse cu două pahare cu lichid chihlimbariu şi îi servi pe cei doi gentilomi.

Devon se pregăti să ciocnească, însă prietenul său ridică paharul şi îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură, fără a mai aştepta toastul.

Baxter ridică din sprâncene tăcut şi ieşi din încăpere.

— Ceva te supără, ghici Devon.

Northrop ridică paharul gol, într-un toast la fel de lipsit de conţinut.

— Laudă ţie, Griffin. Mereu ai fost cel mai deştept dintre noi trei.

Se referea la trioul lor de prieteni, care se numiseră îngerii Căzuţi. Devon, Lord Northrop şi Lord Kingsley formaseră o trinitate profană pe când erau la Oxford. Poveştile despre comportamentul lor necuviincios măriseră semnificativ exigenţele pentru puşlamalele în devenire care sperau să le urmeze exemplul. Devon şi Kingsley se maturizaseră de atunci. În ceea ce-l priveşte pe Northrop, juriul trebuia să delibereze încă.

Devon îşi lăsă piciorul să alunece de pe braţul fotoliului şi se îndreptă.

— Un adevărat Lucifer aducător al luminii, în carne şi oase, acesta eşti tu.

Northrop privi spre pahar, ca şi când s-ar fi gândit

dacă să lingă sau nu ultimele picături de whisky, apoi râse, răguşit şi cu întârziere, de propria ironie. Îşi lăsă piciorul să alunece de pe braţul fotoliului

— Bineînţeles că mă supără. A trebuit să aud despre asta la White, pentru Dumnezeu, în loc să o aflu de la tine. Cum de ai putut să nu-mi împărtăşeşti această oportunitate când ştii prea bine că ar putea fi răspunsul tuturor problemelor mele cu banii?

Mai multă chibzuinţă ar fi răspunsul pentru necazurile băneşti ale prietenului său, dar Devon ştia că nu e cazul să i-o sugereze.

Pe Northrop nu îl deranja să primească împrumuturi, dar nu primea sfaturi nici în ruptul capului.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Devon.

— Despre nenorocita aceea de statuie, desigur, Titişeri sau cum îi zice. Despre ce crezi? Paharul alunecă dintre degetele lui Northrop şi se sfărâmă de lemnul lustruit. Îmi pare rău. Sunt al dracului de stângaci.

Devon flutură din mână. Ce însemna cristalul de Sheridan între prieteni?

— Cum de ai aflat de statuia lui Tetisheri?

— Ţi-am spus. Eram la White şi peste cine dau acolo – fratele tău cu un domn mai în vârstă. Foarte apropiaţi erau, stăteau nas în nas deasupra unei reviste, mormăind întruna despre ceva, secretoşi nevoie mare. Northrop se lăsă pe speteaza fotoliului. Ei bine, nimic nu atrage atenţia ca un secret, ştii şi tu.

Privi plin de speranţă spre paharul de whisky al lui Devon, dar acesta nu simţi nevoia să mai ceară unul pentru prietenul său, deşi era sigur că Baxter pândea la uşă. Dacă Northrop nu mai era în stare să ţină paharul în mână, avea să înceapă să sforăie în curând.

— În orice caz, continuă Northrop, dat fiind că nu se mai întrezărea şansa de a primi vreo picătură de whisky, în curând cineva a început să-l întrebe pe Theodore ce însemnau toate acele bastonaşe şi desene din cartea sa. Sincer, eu bănuiam că aveau un teanc de cărţi poştale

deocheate.

Northrop nu avea cum să nu spere la poze cu femei în poziţii lascive şi înveşmântate indecent. Northrop schimba amantele mai des decât îşi schimbau unii ciorapii.

— Închipuie-ţi surprinderea mea când am aflat că în nisipurile egiptene se ascunde o comoară care l-ar tenta până şi pe Midas. Şi se pare că Teddy al nostru a pus mâna pe hartă, cum ar veni. Northrop îşi apăsă pumnul pe stern pentru a-şi opri râgâitul. Nu prea îi reuşi. Apoi aflu că fratele tău este pregătit să pună la cale o expediţie pentru a recupera tezaurul.

Se terminase cu păstrarea secretului despre statuie până când dr. Farnsworth era pregătit să-şi prezinte lucrarea savantă pe această temă la petrecerea dată de mama lui Devon.

— Ai încredere în mine, cercetarea este încă în fază preliminară, spuse Devon. Nu ar trebui să se gândească nimeni la o expediţie deocamdată.

— Ei bine, se gândesc, şi a fost al naibii de urât din partea ta să nu îţi laşi prietenii să se numere printre primii investitori.

— Investitori?

— Da, la cum vociferau oamenii pentru a fi acceptaţi în acest plan, nu aş fi surprins dacă Teddy nu l-ar fi transformat deja într-o companie, vânzând acţiuni. Eu sigur aş fi făcut-o, spuse Northrop, de-abia îngăimând cuvintele. Mă aşteptam ca Theodore să nu vină la mine. Dar tu, Dev… La ce ţi-a fost capul de ai ţinut aşa ceva secret faţă de prieteni? Dacă am împărţi expediţia între noi şi Kingsley, am fi bogaţi precum Cresus la final. Acum, orice ar găsi, va fi împărţit între atâţia oameni, încât bogăţiile vor fi o picătură, în loc să fie un ocean. Clătină din cap. Prost jucat, bătrâne, prost.

— În primul rând, spuse Devon cu fermitate, nu ai bani să investeşti.

— Aş avea dacă mi-ai împrumuta.

— Niciun sfanţ. Devon se ridică şi îl puse pe picioare şi

pe prietenul său. Haide, Northrop. Fii serios. Chiar crezi că nu ţi-aş împărtăşi ceva dacă aş crede că are măcar un dram de şanse de reuşită? Eşti beat şi baţi câmpii. Hai să facem câţiva paşi prin grădină să-ţi limpezeşti mintea şi te trimit spre casă cu landoul meu.

Lui Devon i se strânse pieptul gândindu-se că avea să dea peste Emmaline în grădină, după visul său erotic şi baia la fel de senzuală. Nu voia decât câteva minute cu ea pentru a dovedi că nu era o fiară fără minte, în călduri, dar fata îl evitase cu iscusinţă.

Conta pe faptul că era însoţit de Lord Northrop pentru a o împiedica pe Emmaline să dea bir cu fugiţii când urma să-l vadă apropiindu-se. Înţelegea de ce se străduia să evite să fie undeva doar cu el, dar se enerva că nu putea să vorbească deloc cu ea. În compania prietenului său abţiguit, Devon putea forţa o conversaţie, fără a părea grosolan.

— Cred că ai dreptate. Chiar am nevoie de somn, spuse Northrop suspinând şi dezumflându-se, acum că speranţa unei averi rapide, obţinute cu uşurinţă, fusese destrămată. Al naibii să fiu dacă nu trebuie să merg la Lord Whitmore în seara asta, la încă un bal plicticos.

Devon se încruntă.

— Cred că şi familia mea e invitată la acest eveniment.

— Atunci îmi pare rău că te-am trezit atât de devreme. Vom avea amândoi nevoie de odihnă pentru a fi pregătiţi. Trebuie să fii cu ochii în patru la balurile astea nesuferite, ca nu cumva să fii prins în capcană de vreo domnişoară curajoasă.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care îţi dă vestea, dar majoritatea mamelor cu mintea la măritiş şi-au prevenit deja fiicele în ceea ce te priveşte, spuse Devon, în timp ce traversau prieteneşte coridorul. Rareori nu-ţi fluieră vântul prin buzunare. Moşia ţi-e ipotecată până peste cap şi eşti ca un copoi la vânătoare când simţi iz de fustă în jur. Pe scurt, nu eşti eligibil, în ciuda titlului.

Zâmbetul lui Northrop se lărgi plăcut pe faţa lui chipeşă.

— Ce te face să crezi că nu am muncit din greu să mi se acorde acest statut?

— În cazul acesta, felicitările mele, spuse Devon. Dar nu-ţi face griji. Mă îndoiesc că eşti făcut să rămâi holtei pentru totdeauna. Poate că fiica vreunui industriaş avut, cu apă la genunchi şi cu privirea crucişă, va dori ca tăticul să-i cumpere un titlu într-o zi.

— Muşcă-ţi limba. Bani cu ghiotura la pachet cu o nevastă urâtă – n-am aşa ceva în plan. Dar s-ar putea ajunge la asta dacă nu găsesc o cale ca moşia să nu mai înghită bani cu nemiluita. Northrop tresări la acel gând, apoi suspină sugestiv. Totuşi, sunt în mijlocul celui de-al treizeci şi unul ea an de viaţă, fără soţie sau copil – de care să ştiu, cel puţin – şi, ei bine, la naiba cu toate, începi să te întrebi uneori cum ar fi să ai parte de niţică viaţă domestică.

Devon se gândi că de vină era whisky-ul. Prietenul său nu mai arătase până atunci nici cel mai mic interes faţă de o relaţie permanentă cu o femeie.

Northrop se opri sub tabloul unei tinere cu o rochie galbenă dintr-un alt secol, când nu era un păcat ca decolteul îndrăzneţ să-i proclame feminitatea, dezvelindu-i sânii aproape până la sfârcuri.

— O femeie de o frumuseţe unică, spuse el, admirând portretul, acordând o atenţie specială sânilor. Amândoi sunt.

— Ai grijă. Este străbunica mea, Delphinia. Se spune că străbunicul a renunţat la căsătoria foarte profitabilă cu fiica unui duce pentru şansa de a se căsători cu femeia aceasta din popor de o frumuseţe unică. Nu avea avere, nimic care să o recomande. Cu excepţia unei mici abilităţi necurate, de care Devon şi-ar fi dorit să nu aibă parte, ca moştenire primită de la cei din neamul Preston. În majoritatea marilor reşedinţe, portretul străbunicii materne ar fi fost izolat într-o cameră îndepărtată, dintr-o aripă

nefolosită, în vreme ce străbunii de parte bărbătească ar fi împodobit camerele destinate vizitelor. Dar Lady Devonwood era mândră de Delphinia şi de darul atingerii pe care îl adusese în familie. Dacă Devon nu ar fi considerat că abilitatea cu pricina era mai curând un blestem decât un dar, ar fi putut fi de acord cu ea. A fost dragoste la prima vedere, pare-se.

— Cu nişte sâni magnifici ca aceia, nu mă mir. Northrop pufni, însă ar trebui să spunem lucrurilor pe nume. Pasiune carnală la prima vedere, mai curând.

— Bun, deci nici tu nu crezi în aşa ceva, spuse Devon.

— O, cred. De fiecare dată când îmi iau o amantă nouă, cred în dragoste la prima vedere cu toată sinceritatea, spuse Northrop. Dar ideea se topeşte după două săptămâni. Fără greş. Practic, mi-aş putea fixa cronometrul după asta.

Două săptămâni. Trecuse mai mult de când Emmaline Farnsworth dăduse năvală în viaţa lui şi îi cucerise gândurile din aproape toate momentele de linişte. Dacă Northrop avea dreptate, Devon nu ar mai trebui să tânjească după ea ca viţelul după ţâţa vacii. Poate că pur şi simplu mai avea nevoie de ceva timp. Poate că mai avea nevoie doar de o săptămână sau cam aşa, iar apoi farmecul ei avea să înceapă să pălească.

Când ieşi împreună cu prietenul său pe uşile franţuzeşti, Northrop se opri brusc, cu pietrişul scrâşnindu-i sub picioare.

— Hei. Ce fel de îngeri au căzut din ceruri? Se vor întinaţi niţel, pun pariu.

Ochii lui Northrop se întunecară plini de interes în timp ce privi spre cele două femei aşezate lângă statuia lui Dionis. Louisa i se alăturase lui Emmaline în acea dimineaţă însorită, aflată la jumătate.

— Încă un lucru pe care mi l-ai ascuns.

— Este logodnica lui Theodore, spuse Devon. Emmaline şi Teddy nu erau încă logodiţi, dar Northrop nu trebuia să ştie asta. Fii cuminte.

Femeile râdeau de ceva din caietul de desen al lui Emmaline, iar râsul cristalin al Louisei se armoniza cu tonurile mai joase, melodioase, ale Emmei, în aerul proaspăt al dimineţii.

— Teddy a prins-o pe zeiţa aceea blondă?

Northrop clătină din cap, minunându-se.

— Nu, pe cealaltă.

— Pe roşcată, vrei să spui? Da, e încântătoare. Înţeleg limpede de ce e amorezat Teddy.

Nu era singurul. Fixaţia lui Devon pentru Emmaline Farnsworth devenea rapid o obsesie.

— Dar orice doamnă peste douăzeci şi unul de ani este un pic cam prea mult pentru gustul meu, spuse Northrop. Cine este blonda?

Lui Devon i se înfierbântă sângele.

— E sora mea.

— Micuţa Louisa? O, vai de capul tău. O să albeşti de griji încercând să ţii lupii departe de mieluşelul acela, spuse prietenul său. Vai, era încă în scutece când ţi-ai primit titlul. Când te gândeşti că o trăgeam de codiţe şi o legănam pe genunchi. Al naibii să fiu dacă nu pare încă distractiv. Cred că dau fuga să mă prezint, ce zici?

— Nu dacă ţii la bărbăţia ta, prietene, spuse Devon aspru. Să-ţi faci de lucru cu sora mea e o treabă gravă, te asigur.

Northrop râse.

— Cine a spus că vreau să-mi fac de lucru cu ea? Nu vreau decât să reînnoim cunoştinţa. Aruncă o privire la înfăţişarea proprie deloc impecabilă. Dar poate că ai dreptate. Va fi destul timp pentru asta diseară la Lord Whitmore. Fii bun şi roag-o pe sora ta să-mi păstreze un vals. Ca un băiat bun ce eşti.

— Nicio şansă.

Devon îl conduse spre grajd şi porunci unui grăjdar să îl ducă acasă.

— Doar un dans, Dev, spuse Northrop pe acelaşi ton linguşitor pe care îl folosea când încerca să împrumute

bani, fără a avea intenţia de a-i mai înapoia. Sigur nu mă crezi atât de meschin încât să o pângăresc pe sora unui prieten, nu-i aşa?

— Roag-o singur pe Louisa dacă vrei să valsezi cu ea, spuse el aspru, în timp ce Northrop urcă în elegantul echipaj mai sprinten decât se aşteptase Devon.

Nici vorba nu-i mai era poticnită.

Poate că nu era atât de beat pe cât părea, dar de ce s-ar preface că este?

— Dacă îndrăzneşti să îi clinteşti Louisei măcar un fir de păr din cap, ţine minte ce ţi-am spus. Devon făcu o mişcare de forfecare cu degetele. Două fudulii.

Capitolul 13

— Vă caută un bărbat, milord. Un domn O'Malley, spuse Farley, majordomul lui Lord Kingsley, subliniind numele de familie irlandez cu vizibilă repulsie. Nu mi-a arătat cartea de vizită. Să îi spun că nu îl primiţi?

Se încruntă. Ultima dată când se întâlnise cu irlandezul la cârciuma aceea rău famată, fusese de nerecunoscut în hainele acelea ponosite. Îl avertizase pe O'Malley să nu-şi arate faţa în Mayfair şi, mai exact, să nu îl viziteze acasă. Dacă sluga sa încălca o poruncă directă însemna că trebuia să fi aflat ceva important.

— Nu, Farley, condu-l înăuntru. Dar, când pleacă, asigură-te că iese pe uşa de la bucătărie.

— În privinţa aceasta, cel puţin domnul O'Malley ştia că ar greşi amarnic dacă unul ca el v-ar pângări pragul. S-a prezentat bucătăresei în aleea din dos, înainte de a cere să fie primit.

Farley se întoarse pe călcâie să-l aducă pe O'Malley de unde fusese lăsat să aştepte. Probabil lâncezea în spălător, aşezat pe un taburet înalt, în faţa grămezilor de rădăcinoase care aşteptau să fie spălate şi curăţate pentru

masa de seară. Sau poate că se afla sub fazanii pe care bucătăreasa îi lăsase să atârne în cămară până când erau pe cale să rîncezească, pentru a frăgezi carnea.

Aceste detalii aveau să-i arate lui O'Malley care îi era locul, şi erau negreşit pe placul exigenţelor extreme ale lui Farley, când venea vorba despre etichetă.

Uneori Kingsley credea că Farley punea mai mult preţ pe valoarea stăpânului său decât el însuşi. Iar asta spunea ceva.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii pe care o studia. Era un tom obscur, un fel de manual de magie, despre cultul egiptean al vieţii de după moarte. Textul era traducerea exhaustivă a *Cărţii lui Anubis,* o colecţie de cuvinte înţelepte de la paznicul morţilor.

Îşi miji ochii şi încercă să se concentreze. Nu fusese niciodată un cărturar, nici măcar când studiase dreptul la Oxford pentru a-i face pe plac tatălui său.

„Nu ar fi surprins bătrânul să mă vadă studiind aşa serios?"

La fel şi ceilalţi doi îngeri Căzuţi.

Tatăl său insistase să studieze dreptul pentru a fi expert când avea să vină vremea să-i ia locul în Camera Lorzilor.

În loc să-şi piardă timpul cu mărunţişuri obscure din lumea obişnuită, descoperise că avea o pasiune faţă de ocultism.

Conform prefeţei, manuscrisul original era unul dintre puţinele pergamente salvate din focul catastrofal care distrusese biblioteca din Alexandria. Traducătorul, care se lăuda că are cunoştinţe avansate în câteva limbi moarte, pretindea că ar fi descoperit manuscrisul într-o mănăstire veche, pe culmile Alpilor. Textul cuprindea incantaţiile şi vrăjile secrete necesare pentru a duce o viaţă după moarte superioară.

După părerea lui Kingsley, lumea aceasta era infinit preferabilă celeilalte. Viaţa de după moarte era bună, nimic de zis, dar, dacă ar avea de ales, ar alege viaţa aceasta,

fără să stea pe gânduri.

Nu avea nevoie decât de ceva mai multă putere şi bani şi de o grămadă de timp pentru a se bucura că le are.

Din fericire, exista o poţiune care promitea să îi aducă tot timpul de care avea nevoie.

Îmblăciul lui Anubis.

Vraja avea un nume sofisticat, dar îl considera potrivit.

Zeul morţii, cu cap de şacal, era deseori descris cu un îmblăciu în mână, o unealtă agricolă care semăna cu un bici, şi cu un toiag de păstor. Împreună, simbolizau statutul de rege.

Kingsley nu aspira la asta. Nu avea nici cea mai vagă dorinţă să poarte de grijă unei turme de oameni proşti. Să aibă grijă de nevoile mărunte şi interminabile ale altora nu-l ispitea deloc. Îi reamintea de plângerile constante ale celor câţiva arendaşi de pe moşia sa. Dar puterea reprezentată de îmblăciu îl atrăgea nespus.

Conform cărţii, adevăratul îmblăciu al lui Anubis nu era, de fapt, un bici şi nici măcar o unealtă de pedeapsă. Era o poţiune cu o putere atât de mare, încât cel care o pregătea şi o folosea zilnic avea să fie înzestrat cu o viaţă nefiresc de lungă – sute de ani, foarte posibil milenii, în funcţie de cât de mult consumai din ingredientul activ –, fără diminuarea puterii intelectuale sau fizice.

Totodată, era imposibil să îi rezişti celui care o consuma. Cu un singur cuvânt, putea să convingă pe cel care îl asculta să îndeplinească orice acţiune dorea. După ce ar pregăti şi bea poţiunea, dacă i-ar porunci majordomului său să dea fuga în stradă şi să se arunce în faţa unui echipaj de cai scăpaţi din frâu, puterea sugestiei sale l-ar face pe credinciosul Farley să nu poată să nu se supună. Chiar dacă era evident că obedienţa sa i-ar aduce o moarte foarte neplăcută. Manualul de magie era limpede în această privinţă.

Kingsley încercase deja câteva dintre vrăjile mai slabe din carte şi descoperise că funcţionau, într-adevăr, foarte

bine. Poţiunea de întărire, de exemplu, îi oţelise muşchii în asemenea măsură, că bărbaţi mai masivi decât el erau puşi în dificultate. Nu vedea niciun motiv să se îndoiască de faptul că poţiunea numită „îmblăciul lui Anubis” avea să fie mai eficientă.

Dar la ce erau bune vrăjile dacă nu aveai ingredientele adecvate pentru a le realiza? Dacă O’Malley nu găsise statuia lui Tetisheri, nu vedea cum să dea peste boabele greu de găsit, necesare preparării poţiunii.

Textul era foarte exact. Nu exista niciun substitut pentru boabele cerute. Deşi reţeta poţiunii nu cerea decât un vârf de cuţit din ingredientul activ, acesta era cel care îi conferea vrăjii putere. Conform textului, secara străveche necesară se găsea pe vremea lui Alexandru. Fusese măcinată într-o pudră fină. Apoi boabele fuseseră ascunse în interiorul gol al unei statui feminine, cu frumuseţea stilizată a unei zeiţe greceşti, deghizată în regină egipteană. I se păruse culmea norocului când îi ajunseseră la urechi veşti despre statuia lui Tetisheri, prin intermediul reţelei sale cu lungi tentacule, de oameni preocupaţi de ocultism. Proprietăţile sale unice, înfăţişarea europeană a statuii îmbrăcate în veşminte europene se potriveau întocmai cu descrierea din text.

Când statuia, pentru care *deja plătise,* ajunsese în mâinile unui american, aproape că făcuse o criză de apoplexie. Cum putea acest dr. Farnsworth, care habar n-avea despre adevărata sa semnificaţie, să apară cu Tetisheri a lui, când ar fi trebuit să fie livrată în labele murdare ale domnului O’Malley?

— Milord, spuse deţinătorul antemenţionatelor labe, din cadrul uşii deschise.

Kingsley îi făcu semn să intre. O’Malley îşi scoase şapca ponosită şi o răsuci agitat.

— Să mă scuzaţi, rogu-vă; ştiu că nu trebuia să vin aici, dar…

— Aşa e, nu-mi face plăcere.

— Cum spuneţi, milord, dar m-am gândit că aţi putea

face o excepţie după ce-mi veţi auzi veştile.

Liniştea se aşternu între ei. Pe obrazul lui O'Malley lunecă o picătură de transpiraţie, deşi nu era atât de cald în acea zi de iunie.

— Spune până nu îmbătrânim, domnule O'Malley.

— Da. După cum ştiţi, am stat cu ochii pe cei de la casa lui Lord Devonwood.

— Nu-mi spune ce ştiu. Spune-mi ce nu ştiu. Dumnezeule, omul era idiot. Poate că, atunci când urma să vină vremea să testeze eficacitatea poţiunii îmblăciul lui Anubis, O'Malley avea să fie cel care să se arunce în faţa cailor.

— Am aflat că toate feţele alese de la reşedinţa Devonwood vor fi plecate astă-seară.

Din nou, era ceva ce ştia deja. La urma urmelor, şi el era aşteptat la balului lui Lord Whitmore, dar se întrebă care erau sursele lui O'Malley.

— Cum ai aflat asta?

— Fata care spală vasele la casa Devonwood, domnule. Ea… vorbeşte în somn uneori. Se culca cu o femeie şleampătă pentru a afla informaţii. Ei bine, nu se aştepta la ceva mai bun de la O'Malley. Să-i fie învăţătură de minte dacă pe lângă şoaptele amoroase se alegea şi cu un sifilis de toată frumuseţea. Şi, mai mult, servitoarea are liber. Nu va fi nici ţipenie de om în seara asta, aşa că mă gândeam…

— Ceva ce ai fost avertizat să nu încerci. Puţină răutate avea să-l facă pe O'Malley să-i ştie de frică. Însă Kingsley nu ştiuse că slujnica de la casa Devonwood avea să lipsească, aşa că irlandezul se dovedea totuşi util. Dar, în cazul acesta, cred că s-ar putea să fie o idee bună. Vei profita de această oportunitate pentru a intra în reşedinţa Devonwood şi pentru a lua statuia, cu orice preţ.

— Nu ştiu exact unde o ţin, recunoscu O'Malley.

Slujnicele care spălau vasele se încumetau rareori dincolo de încăperile din dos ale marilor reşedinţe. Ar fi fost bine ca O'Malley să ţintească ceva mai sus şi să ridice

fustele unei servitoare care lucra la caturile superioare.

— Oaspeţii casei Devonwood sunt întotdeauna cazaţi în apartamentul albastru. Cum să nu ştie? Doar dormise acolo destul de des de-a lungul anilor. Scoase o coală de hârtie din sertarul biroului şi desenă iute schiţa celui de-al treilea cât al casei. E logic să presupunem că doctorul Farnsworth ţine statuia aproape de el.

Dar, dat fiind că americanul nu avea habar de adevărata semnificaţie a piesei, probabil că nu o ţinea sub cheie.

După ce avea să pună mâna pe statuie, Kingsley urma să se asigure că avea să fie mai bine protejată decât bijuteriile coroanei. La urma urmelor, după ce boabele magice ascunse în interiorul lui Tetisheri aveau să dispară, nu mai rămânea nimic de obţinut.

O dată pentru totdeauna.

*

— Ascultă-mă, draga mea, văd că planul nostru se desfăşoară atât de bine, de parcă jocul s-ar conduce aproape singur, spuse Monty, netezindu-şi cu dosul palmei mustaţa dată cu pomadă. Ar fi trebuit să-i auzi la White. Gurile sparte ale Londrei au lansat o campanie de şuşoteli în numele nostru, iar acum jumătate din aristocraţie pare să stea la coadă, vrând care mai de care să investească în expediţia noastră.

Emmaline îl auzi hârâind uşor când trase aer în piept. Nu mai avusese niciun acces de tuse de la criza aceea îngrozitoare care îl alungase din sufragerie în seara sosirii lor. Theodore îi dăduse o sticlă de Glenlivet pe care să o ţină în dormitor, şi, dat fiind că de atunci cerea des lămâie şi zahăr, Emmaline bănuia că Monty se doftoricea singur cu regularitate. Dacă un pahar în plus îl ajuta să nu-şi verse plămânii tuşind, nu avea să-l mustre.

Îl surprinse uitându-se la imaginea lui reflectată în sticla ferestrei. Se întoarse într-o parte să-şi cerceteze

trupul subţire ca trestia şi se îndreptă. Ea zâmbi. Indiferent de vârstă, toţi bărbaţii erau nişte păuni în sinea lor.

— Da, într-adevăr, continuă el. Aproape că îmi trece prin cap să înfiinţez o corporaţie şi să vând acţiuni.

Lui Emmaline i se luă o piatră de pe inimă.

Ar putea însemna că nu erau nevoiţi să-l escrocheze pe Theodore.

Sau pe fratele său.

— Toată lumea o face. Păi, zilele trecute, am văzut un anunţ pentru – şi nu exagerez – o corporaţie înfiinţată pentru „îndeplinirea unei mari iniţiative, dar nu ştie nimeni care”. Monty râse înfundat. S-ar putea să ne fi irosit timpul cu jocuri bazate pe încredere, Emma, draga mea. Bursa este locul în care poţi să-i găseşti pe adevăraţii prostovani.

— Dar nu e mai mare riscul de a ajunge la închisoare în cazul fraudării acţiunilor? întrebă ea, întorcându-se pentru a-i permite să îi prindă colierul de perle la gât.

— Există, recunoscu el. O persoană solitară care a fost trasă pe sfoară ezită să o recunoască. Va prefera să sufere pierderea în sinea sa decât să se facă de râs în public. Dar, când un grup întreg de oameni e cucerit de certificate de acţiuni frauduloase, se simt în siguranţă când vine vorba să-şi demaşte prostia şi lăcomia.

Emmei i se strânse inima.

— Atunci continuăm conform planului.

— Şi fără întârzieri. Monty o sărută iute pe frunte şi îi aruncă o privire, cântărind-o. Dumnezeule, te faci mai frumoasă pe zi ce trece. Nu ar trebui să mă mir că vei fi asaltată de admiratori în seara asta. Dacă nu ai fi genul chibzuit, aş tremura de grija ta.

Emmaline nu se simţea astfel. Nicio femeie care îl lăsa pe un frate să o curteze, în vreme ce tânjea după sărutările celuilalt, *nu* era chibzuită. Noaptea, în pat, retrăia toate acele momente dezlănţuite cu Devon. Simplul gând la gura lui pe sânul ei era îndeajuns pentru a-i întări sfârcurile şi de a-i aduce o umezeală caldă în părţile intime.

Tulburător era că nu doar trupul ei râvnea la el.

Tânjea după el în multe alte feluri. Îşi dorea arzător să îl audă râzând. Asta se întâmpla foarte rar, dar, de cele câteva ori când îl auzise, sunetul ameninţase să-i frângă inima de bucuria pe care i-o transmitea.

Tânjea să stea de vorbă cu el despre cărţile din bibliotecă, despre copilăria lui, să sondeze adâncimile minţii lui frumoase. Semăna cu biblioteca din multe puncte de vedere – o bogăţie de secrete şi de aventuri care aşteptau să fie descoperite, dacă era îndeajuns de curajoasă pentru a înfrunta căutătura cu care Devon îi îndepărta pe alţii.

Nu avea niciun sens să tânjească după acest bărbat. Chiar nu ştia destul despre el pentru aşa ceva. Dar voia să-l cunoască.

Îşi dorea asta cu o disperare aproape bolnavă.

Fusese îndeajuns de cumpătată pentru a nu ieşi în calea lui Lord Devonwood în ultimele două săptămâni, dar nu era uşor. Cum eviţi furtuna? Cine putea alerga mai iute decât potopul?

O întâlnire întâmplătoare cu stăpânul casei, într-un colţ izolat, era un dezastru iminent.

Emma nu avea nevoie de un dezastru. Avea nevoie de un miracol. Avea nevoie de destui bani pentru a-l vedea pe Monty internat la tratament la sanatoriul Gorbersdorf, înainte de venirea toamnei. Tatăl ei respirase mai bine în clima caldă şi uscată din Egipt, dar, ţinând cont de felul în care avansase boala în timpul verii umede din Londra, se îndoia că avea să mai supravieţuiască încă o iarnă în climatul nordic, fără un tratament salvator.

— Doar că frumuseţea, la fel ca victimele noastre, uită deseori de prudenţă, spuse Monty, apucând-o de sub bărbie. Mă bucur că nu ai lăsat vreun gentilom să te facă de râs.

Era cea mai cuprinzătoare lecţie de moralitate pe care avea să i-o dea vreodată. Monty nu era genul care să ţină predici. Când venise vremea ca ea să afle ce se petrecea între un bărbat şi o femeie, îi dăduse un tratat medical pe acea temă şi îi spusese să-şi folosească imaginaţia.

Nu trebuise să-i spună că cea mai bună şansă a ei era castitatea. Era îndeajuns de deşteaptă pentru a-şi da seama că era singura carte câştigătoare pe care o deţinea.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îi spuse ea când ieşiră pe uşa apartamentului lor. Restul grupului îi aştepta probabil jos. Tata nu a crescut o nechibzuită.

Când ajunseră la parter, văzu că în mijlocul foaierului de marmură nu se afla decât Lord Devonwood. Mereu îl văzuse îmbrăcat îngrijit, dar în seara aceea strălucea în veşmintele impecabile. Însă aspectul lui nu era întru totul meritul croitorului. Bărbatul de sub haine avea ceva, ceva dincolo de aparenţele titlului de conte, o anumită agresivitate elegantă în postura lui care îi tăia răsuflarea şi o făcea să-i stea inima în loc.

De ce nu se întâmpla asta când îl privea pe Theodore?

Devon se uită încruntat spre ceasornicul de buzunar. Apoi îl puse la loc, iar lanţul de aur şi buzunăraşul pentru ceas scânteiară pe postavul fin al hainei. Pocnetul paşilor tatălui ei pe scări îl făcu să ridice privirea.

Dacă Lord Devonwood intenţionase să o mustre pentru întârziere, reproşul îi muri pe buze.

O fracţiune de secundă, Emmaline văzu dorinţa aprigă sclipindu-i în ochi. Apoi, la fel de repede, contele se controlă, aşternând pe chip o mască lipsită de expresie. Ea se întrebă dacă trăsăturile ei dăduseră de gol palpitaţiile neliniştitoare pe care le simţise în pântec la fel de clar ca privirea lui înfierbântată.

— Bună seara, profesore. Domnişoară Farnsworth, dacă îmi permiţi.

Îi întinse pelerina scurtă şi aşteptă ca ea să se întoarcă pentru a i-o aşeza cât se putea de cuviincios pe umeri. Până când ea se întoarse complet, el îl condusese deja pe tatăl ei pe uşă afară şi aştepta să-i ofere braţul.

Ar fi fost nepoliticos să îl refuze după ce se comportase ca un gentleman impecabil.

Se înclină când îşi aşeză degetele înmănuşate pe antebraţul lui.

— Rochia aceasta violet îţi vine de minune, domnişoară Farnsworth.

— Mulţumesc, milord.

Cum ar trebui să-i returneze complimentul?

„Şi tu mă dai pe spate, milord” ar fi fost cinstit.

— Moda actuală în vestimentaţia feminină mi se pare fascinantă şi totodată bulversantă, spuse el, în timp ce ieşiră pe uşile mari, duble, îndreptându-se spre landoul care îi aştepta în stradă. Contesa, Louisa şi Theodore erau deja în trăsură, iar tatăl ei era ajutat să urce de unul din lacheii casei. Louisa se plânge întruna de cât de strâns trebuie să fie corsetul pentru a încăpea în talia strâmtă a rochiilor. Parcă modistele ar fi hotărâte să nu folosească niciun centimetru în plus când vine vorba despre partea de sus a veşmintelor femeieşti; cât despre fuste, au luat-o niţel razna. Cred că mama spunea că fusta rochiei ei măsoară aproape un metru jumătate. Sunt sigur că şi a surorii mele e la fel de largă.

— Nu mă îndoiesc.

Şi crinolina ducea moda până la limite, dar habar n-avea de ce ar conta astfel de detalii pentru Lord Devonwood.

Când ajunseră la landou, tatăl ei şi Theodore erau prinşi într-o dezbatere, discutând dacă însemnele de pe partea dreaptă a statuii lui Tetisheri trebuiau traduse prin „etern” sau „trainic”.

Emmaline îşi dădu imediat seama de ce Lord Devonwood era brusc interesat de modă. Fustele femeilor umpleau trăsura, aşa că nu mai era loc pentru încă un pasager.

— A, spuse el, cu o urmă de zâmbet. Nu e loc destul pentru domnişoara Farnsworth şi pentru mine. Luăm o birjă şi ne vedem la Lord Whitmore.

Înainte să apuce careva să obiecteze, închise uşa şi bătu în lateralul landoului cu palma, semnalând vizitiului să plece.

Că-i plăcea sau nu, Emmaline trebuia să parcurgă

drumul până acasă la Lord Whitmore singură cu contele. Din nefericire, unei părţi vicioase din ea îi plăcea teribil acea idee.

La nebunie.

Capitolul 14

Ai aranjat lucrurile în aşa fel încât să se întâmple asta, îl acuză ea.

— Nu e vina mea că femeile se îmbrăcă în toalete atât de bizare încât într-o trăsură în care ar fi încăput cu uşurinţă şase oameni nu intră decât patru.

Făcu semn spre birja care aştepta la colţul străzii, iar echipajul se îndreptă spre ei. Avea dreptate, desigur. Se asigurase că mama şi sora sa aveau să fie gata înaintea lui Emmaline, spunându-le că aveau să plece mai devreme. Spera să nu îşi dea seama că aranjase totodată ca birja să fie gata când urma să-i facă el semn.

— Am putea crede cu uşurinţă că ai ticluit o cale de a nu merge cu landoul, dat fiind că ai coborât ultima în seara asta, spuse ea.

— Ştii bine că nu e aşa.

Îi aruncă o privire întunecată şi mustrătoare. Fusese fermă în hotărârea ei de a nu se lăsa prinsă singură cu el.

— Presupun că da. Nu era mândru că recursese la un tertip pentru a fi cu ea, dar nevoia de a o avea doar pentru el era sufocantă. Ca şi cum ar fi avut o nicovală pe piept. Chiar dacă se încrunta ca o guvernantă, respira mai uşor doar aflându-se în prezenţa ei.

Nu pricepea deloc de ce simplul fapt că era în prezenţa ei avea acest efect asupra lui, dar nu putea nega că aşa *era.* Mi-ai spus cât se poate de limpede că ai repulsie faţă de compania mea.

— Nu e asta. Strânse din buze, ca şi când ar fi vrut să nu-i scape ceva. Apoi îl privi drept în ochi. Problema e lipsa

mea de aversiune faţă de compania ta.

Emmaline nu îl dispreţuia. Ca un sportiv care dăduse o lovitură câştigătoare, ceva din el tresăltă victorios. Când îi oferi mâna, în clipa în care birja se opri în dreptul lor, îşi puse palma înmănuşată într-a lui, îngăduindu-i să o ajute să urce.

— Nu ai niciun motiv să te alarmezi, draga mea domnişoară Farnsworth. După cum vezi, vom fi supravegheaţi de Londra însăşi, în acest echipaj deschis.

Era încă destulă lume care circula pe jos, deşi se aprindeau lămpile de gaz de-a lungul drumului. Se lăsa noaptea, dar, tehnic, aveau să continue să fie sub ochii publicului. Se gândise să închirieze o trăsură închisă pentru a merge la Whitmore, dar se gândise că tentaţia urma să fie prea mare pentru a-i putea rezista. Îşi spuse că nu voia decât să stea de vorbă cu ea, să o asigure că nu era genul de monstru care să încerce să o seducă pe aleasa fratelui său.

Faptul că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să facă dragoste cu ea până la leşin nu conta.

În timp ce birja înainta clătinându-se, ea îşi făcea de lucru cu evantaiul, deschizându-l şi închizându-l fără vreun motiv anume.

— Ai emoţii pentru seara asta, ghici el.

— Tu nu ai avea? oftă ea. Aş vrea ca Theodore să nu fi făcut publice intenţiile pe care le are faţă de mine. În seara asta îi voi cunoaşte pe prietenii lui. Sunt sigură că se vor întreba ce vede la mine.

— Nu cred că se va pune deloc această problemă, spuse Devon. Eşti deşteaptă şi atrăgătoare şi…

— Fără zestre şi din popor, îl întrerupse ea.

— Ştii că nu ar trebui să faci asta.

Ea îşi îndreptă ochii luminoşi spre el.

Ce? Să întrerup un conte când încearcă să şteargă o problemă cu buretele?

— Nu, să întrerupi un bărbat când încearcă să îţi facă un compliment.

Ea îşi lăsă privirea în jos, iar genele ei întunecate îi fluturară pe obraji.

— Încercai să fii drăguţ, iar eu nu am observat. Scuzele mele.

— Nu era o încercare, spuse el iritat. *Am fost* drăguţ.

— Da, milord.

— Griffin, o corectă el.

Tânjea să o audă rostindu-i numele.

— Griffin, şopti ea.

De-abia se auzi pe deasupra tropotului copitelor şi al zgomotului roţilor pe piatră, dar îl spusese.

Acum, dacă ar putea să o facă să se gândească la el ca la „Griffin”, nu ca la „Lord Devonwood”…

— Ai dreptate, desigur, spuse el. Vei fi cercetată în seara asta. Iar aristocraţia se va întreba în grup de ce nu ai pus mâna pe unul dintre cei mai eligibil holtei din rândurile sale. Cele mai rele bârfe vor presupune probabil că banii sunt problema. Vor crede că eziţi pentru că te temi că familia îl va dezmoşteni pe Theodore dacă se căsătoreşte cu tine.

Nu am discutat niciodată asta cu Teddy, spuse ea, netezind cutele inexistente de pe fustă, pentru a evita să-i întâlnească privirea. Îşi dorea să-l privească din nou.

Poate că l-ar vedea cu adevărat dacă ar face-o.

— Atunci nu are importanţă pentru tine dacă fratele meu se va trezi lipsit de mijloace.

Devon nu ştia de ce spusese asta. Nu l-ar fi dezmoştenit niciodată pe fratele său, indiferent de ce ar fi făcut Theodore.

— Dar s-ar putea să aibă pentru Teddy, spuse ea. Preţuieşte buna ta părere mai mult decât renta pe care o primeşte. Întreruperea legăturii cu *tine* l-ar durea mai tare decât lipsa banilor.

Vinovăţia era o ticăloasă neavenită. Şi Devon o alungă. Se va simţi vinovat mai târziu, când nu avea să mai fie cu ea. Acum voia pur şi simplu să se desfete cu prezenţa ei, să se lase învăluit de vocea ei joasă ca într-o ploaie

caldă, să plonjeze în ochii ei de culoarea cafelei. Şi-ar fi vândut sufletul diavolului dacă s-ar fi putut simţi tot timpul normal, cum se simţea când era în preajma lui Emmaline Farnsworth.

— S-ar putea chiar să fie câţiva clevetitori plini de bunăvoinţă care să pretindă că nu l-ai acceptat pe Theodore deoarece ai pus ochii pe altcineva.

„La naiba, dacă nu sunt la fel de plin de nădejde ca un adolescent cu faţa plină de coşuri”.

— Şi cine ar fi acela, milord?

El pufni. Nu numai că îl pusese cu botul pe labe, dar revenise la „milord”, după ce gustase bucuria de a fi „Griffin” pentru un moment.

Apoi una din roţile birjei alunecă într-o hârtoapă, iar evantaiul ei îi sări din mână. Instinctiv, el se întinse să-l prindă, împiedicându-l să cadă din trăsură. În momentul în care degetele i se strânseră în jurul mânerului de fildeş, îşi dădu seama că ar fi trebuit să-şi pună mănuşi. Le ţinuse în buzunar ca să se poată bucura nestânjenit de plăcerea de a o atinge pe Emmaline când urma să o ajute să coboare din birjă, după ce ajungeau la destinaţie.

Fusese o mare greşeală.

Lumea îşi pierdu conturul şi se înceţoşă, iar viziunea îi fu luată în stăpânire de o realitate mai limpede. Vedea în continuare cartierul londonez pe care îl traversau – iată croitoria, brutăria, mirosul înţepător de la vânzătorul de peşte –, dar erau imagini umbrite, parfumuri pasagere, simple reflecţii. Viziunea trimisă de evantaiul lui Emmaline apăru în relief, întunecată pe fundalul indistinct al realităţii.

Era singurul lucru adevărat din lume în momentul acela.

*Devon auzi uşa scârţâind, dar nu se întoarse să vadă cine intrase în încăpere. Era prea întuneric pentru a vedea bine, dar asta nu făcu decât să-i pună celelalte simţuri în alertă. Oricum ştia cine era. Un vag parfum de piersică îi anunţă sosirea, dar era acoperit de o mireasmă mai grea, floral*ă *şi pătrunzătoare.*

Însă ştia că era ea.

Paşii uşori îi spuneau că Emmaline se apropia de pat. Ezită. Fiecare fibră din trupul lui urla de încordare, dar se forţă să respire ca şi când ar fi dormit.

Ridică un colţ al aşternuturilor, iar foşnetul cearşafurilor se amplifică straniu în auzul lui. Apoi salteaua se lăsă uşor când ea se strecură lângă el.

Continuă să rămână nemişcat. Nu îndrăznea, de teamă ca viziunea să nu ia o turnură dezastruoasă, iar ea să fugă ţipând de el.

Mâna ei, şovăielnică şi rece, îi atinse umărul. Apoi palma îi mângâie spatele. Se apropie şi se încolăci în jurul lui, lipindu-i-se de spate şi punându-şi obrazul între omoplaţi.

Sânii ei erau moi pe spatele lui gol. Doar cămaşa ei de noapte subţire îi despărţea.

Îi mulţumi în tăcere Dumnezeului, care o fi fost acela, dispus să asculte rugăciunea unui ticălos. În ciuda tuturor aşteptărilor, venise la el.

Era un mic miracol.

Se abţinu să se mişte, ca nu cumva să rupă vraja. Dar, când ea întinse mâna, lăsându-şi degetele să plutească pe deasupra abdomenului lui, nu mai putu rămâne imobil nicio secundă în plus.

Se rostogoli şi o ţintui pe salteaua de pene.

Emmaline scoase un sunet slab, ca şi când ar fi dat să spună ceva, dar el îi acoperi gura cu a lui.

Ce nevoie aveau de cuvinte? Era în patul lui din propria ei voinţă. Cuvintele nu făceau decât să complice lucrurile. Nu exista comunicare mai pură decât alunecarea caldă a pielii pe piele, tatuajul cu două inimi tresăltând în acelaşi ritm, misterul răsuflării împărtăşite.

În timp ce o săruta, se răsuci pe o parte, ca să-i poată trage în sus cămaşa de noapte. Se înfioră când degetele lui îi atinseră genunchii, urcând spre coapse. Ajunse la cârlionţa dintre picioare şi se jucă cu ei. Griffin înghiţi geamătul slab de dorinţă pe care ea îl scoase când el îi

desfăcu pliurile intime. Era caldă, aproape ardea, în locul cel mai secret din fiinţa ei.

Se temea că s-ar putea să se fi grăbit, dar nu era nevoie. Era deja udă. Alunecoasă şi aprinsă de dorinţă. Când o atinse, se cutremură de dorinţă, în vreme ce ea se înfioră de plăcere. Se arcui sub mâna lui, moliciunea ei mulându-se pe palma lui.

Nu se simţise niciodată atât de dorit.

Îşi aşeză şoldurile între picioarele ei şi, în timp ce o săruta, împinse.

O pătrunse încet, hotărât.

Fu oprit de bariera purităţii ei.

Nu se aşteptase să fie virgină. Nu săruta ca una.

Cu siguranţă nu-şi desfăcea picioarele şi nu-şi înlănţuia gleznele în jurul mijlocului său ca o fecioară.

Dar era.

Se retrase uşor şi apoi o pătrunse, cu o singură penetrare puternică. Ea deveni rigidă. Nu mai putea da înapoi acum, dar nu era sigur ca ea dorea ca el să continue.

Se opri, de-abia îndrăznind să respire îşi dorea să fi fost mai multă lumină. Îşi dorea ca ea să vadă cât de mult însemna acest dar incredibil pentru el.

— N-o să mai doară acum, şopti el şi o sărută pe gât.

— Milord, spuse ea încet. Eşti bine? Eşti forte palid.

Cum îl putea vedea dacă era încă prea întuneric, iar el nu o vedea limpede?

— Te rog, milord. Ce s-a întâmplat? Vizitiu, opreşte birja! strigă ea.

Deodată, chipul lui Emmaline îşi recăpătă conturul, iar viziunea dispăru când ea îi luă evantaiul din mână.

Capitolul 15

Lord Devonwood nu clipea. De-abia respira. Faţa îi pălise, căpătând culoarea marmurei albe, iar pe frunte i se

vedea o venă mare. Era în continuare binecuvântat din belşug cu frumuseţe masculină, dar totodată era vădit în agonie dintr-o pricină necunoscută. Panica o săgetă pe Emmaline în pântec.

— Griffin, ce s-a întâmplat?

Îl apucă de antebraţ, pentru a se linişti şi pentru a-l alina.

El închise pleoapele încet, iar genele lui dese se lăsară ca o cortină. Apoi, ca şi când şi-ar fi revenit după trucul unui magician, se scutură uşor şi trase adânc aer în piept. Avea pupilele atât de dilatate, că irisurile îi deveniseră nişte mici inele subţiri. Trăsăturile îi erau încordate, iar pielea, întinsă peste oasele proeminente.

Îi zâmbi.

Un zâmbet bizar de atotcunoscător. Apoi privi într-o parte.

— Sunt bine, spuse el cu asprime, apoi ridică vocea la vizitiu: Dă-i drumul.

— Ba e clar că nu eşti. Nu am mai văzut aşa ceva. Vorbeai şi, deodată, a fost ca şi când… nu mai erai acolo. Vreau să spun, sigur, fizic erai încă aici, dar mintea ta părea să fi plecat în vacanţă.

Ştia că se bâlbâia, dar nu se putea abţine. O speriase. Rău. Avea nervii destul de întinşi din pricina bolii lui Monty. Nu credea că putea suporta să afle că şi Griffin suferea de vreo maladie.

— N-o să mai doară acum, ai spus. Te-a… Te doare ceva?

El scoase din buzunar o pereche de mănuşi din piele de ied şi le puse grăbit.

— Nu, n-am absolut nimic. Ba chiar mă simt nemaipomenit.

Culoarea îi reveni în obraji, iar tensiunea îi dispăru de pe chip. Vena de pe frunte dispăru şi ea. Până şi ochii îşi recăpătară intensitatea argintie-cenuşie. Dacă ar fi fost genul visător, aproape ar fi crezut că îşi imaginase evenimentul.

Dar nimic nu o caracteriza mai bine pe Emmaline decât realismul. Griffin suferise negreşit un fel de atac de apoplexie.

— Sigur va fi un doctor prezent la Lord Whitmore. Îl vom ruga să te consulte.

— Nu o vom face, spuse el cu vehemenţă, apoi înmuie tonul: Ai încredere în mine. Nu mă poate ajuta cu nimic medicul. Insist să-mi respecţi dorinţa.

— Atunci ai mai avut – încercă să se gândească ce cuvânt să folosească pentru a nu-l supăra mai rău – *episoade* ca acesta până acum?

El încuviinţă din cap.

— Ştii ce e?

— Domnişoară Farnsworth, fiecare om de pe pământ are cel puţin un secret pe care îl păstrează pentru sine. Pun prinsoare că şi tu ai unul. Ai fi dispusă să-mi împărtăşeşti ce ascunzi în adâncul sufletului, în schimbul secretului meu?

O prinsese. Totul trebuia să rămână o enigmă în ceea ce o privea. Era o escroacă. O fugară, chiar. S-ar putea să fie tentată să facă schimb de secrete cu Devon. Ardea de curiozitate, dar nu putea să recunoască faptul că era o impostoare fără a-l pune în pericol şi pe Monty.

Cum nu răspunse imediat, el continuă:

— Nu? Ei bine, e în regulă. Îţi voi afla toate secretele destul de curând, îmi închipui.

E spera că nu. Dacă afla adevărul, ea şi Monty aveau să fie nevoiţi să o ia la picior.

— Dar îţi fac o promisiune, spuse el, în timp ce birja încetini în faţa unei clădiri magnifice. Luminile ardeau la toate ferestrele casei cu patru caturi. Îţi voi spune secretul meu. Mâine. Va trebui să îl afli atunci.

Coborî din birjă şi plăti vizitiul. Apoi o ajută să coboare, ţinându-i vârfurile degetelor o fracţiune de secundă mai mult decât era necesar.

De ce ar trebui să ştie ceva mai târziu, dacă nu era dispus să-i spună lucrul acela pe loc? Curiozitatea ameninţa să o dea peste cap.

— De ce mâine?

Buzele lui zvâcniră într-o jumătate de zâmbet.

— Haide să lăsăm să se scurgă următoarele douăsprezece ore, bine? Am sentimentul că totul va fi mult mai clar dimineaţă.

*

Euforia îi inundă mintea, de parcă ar fi consumat opiu. Deşi tocmai avusese o viziune lungă, detaliată, nu simţea nici urmă din durerea de cap îngrozitoare care ar fi trebuit să o însoţească. La atingerea ei, durerea se retrăsese, precum ceaţa în soarele dimineţii.

Din nu se ştie ce motiv, ea făcea ca darul lui să fie suportabil. Emmaline îndepărta blestemul vizionarismului său cu o simplă mângâiere. Era leacul lui.

Şi boala, constată el, când Theodore dădu fuga spre ei. Dr. Farnsworth le conducea deja pe mama şi pe sora lui spre uşa deschisă a casei lui Lord Whitmore. Fireşte, Teddy dorea să o preia pe Emmaline.

Aceeaşi Emmaline care avea să urce în patul lui Devon chiar în noaptea aceea.

Viziunea fusese clară. Chiar dacă Theodore era cel care o însoţea la balul lui Whitmore, mai târziu, Devon avea să-i ia fecioria. În mod normal, s-ar fi speriat de ameninţarea a ceea ce urma să vină, dar nu avea cum să evite viitorul care dădea năvală peste el. Pentru prima oară după mult timp, nu simţea nicio dorinţă de a încerca.

— Ai ajuns, iubito, spuse Teddy, oferindu-i braţul lui Emmaline. Îmi pare rău pentru încurcătură. Eu şi tatăl tău ne încontram legat de statuie, şi ştii cum suntem. Nici măcar nu mi-am dat seama că nu mai era loc până să închidă Dev uşa trăsurii. Mulţumesc că ai adus-o atât de repede, frate. Îi aruncă un zâmbet larg lui Devon înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre Emmaline. Acum, să nu te agiţi deloc, draga mea, spuse Ted. Toată lumea te va îndrăgi la fel de mult ca mine. Mă voi asigura că vei avea o

seară minunată.

— Şi eu, murmură Devon, după ce se îndepărtară.

Prima dată când o femeie împărţea aşternuturile cu un bărbat trebuia să fie magic. Avea să se asigure că aşa urma să fie pentru Emmaline.

Apoi râsul lui Teddy ajunse din nou la Devon, în vreme ce cei doi se apropiau de uşile deschise. Vinovăţia încercă să-şi facă simţită împunsătura, dar Devon o alungă.

Cum putea să fie vina lui? Emmaline avea să vină la el de bunăvoie. O multitudine de detalii din ultima sa viziune – gemetele ei de dorinţă, sânii catifelaţi pe spatele lui, umezeala şi nerăbdarea ei – îi năvăliră din nou în minte, provocându-i o erecţie. Un bărbat nu se putea abţine dacă se trezea cu o femeie în pat.

Putea?

Da, la naiba, putea. Îl protejase pe Teddy de la moartea tatălui lor. Trebuia cel puţin să *încerce* să-l protejeze acum. Cumva, chiar dacă asta însemna că trebuia să-şi părăsească propria casă şi să doarmă în altă parte, Devon trebuia să găsească o cale de a împiedica viziunea să se împlinească.

Nu era vorba că nu o dorea pe Emmaline, mai ales acum, că era sigur că avea ceva unic, care controla efectele produse de harul lui. Era îndeajuns pentru a face ca legătura cu ea să pară cumva „menită”. Dacă darul său nu reuşise nimic altceva, măcar îl făcuse să creadă în soartă. Încă nu răspunsese la întrebarea legată de cine s-ar fi putut afla în spatele acestor evenimente prestabilite, dar încercările sale nereuşite de a schimba deznodământul în trecut îl convinseseră că era inutil să lupte împotriva viitorului.

Dincolo de conexiunea metafizică evidentă dintre el şi domnişoara din America, starea pantalonilor să-i arăta din plin cât de mult o dorea pe Emmaline.

Dar aproape la fel de mult dorea să nu-şi trădeze fratele.

Privi spre uşa lui Lord Whitmore la timp pentru a

vedea cum un servitor în livrea îi primea pe Theodore şi pe Emmaline.

Era de bonton ca oamenii cei mai de seamă să sosească mai târziu. Nimeni nu avea să se supere dacă Devon făcea o tură prin cartier, astfel încât trupul său să se liniştească înainte de a intra în splendida casă a lui Lord Whitmore. Păşi rapid prin zona imaculată. Strada cotea, întorcându-se de unde plecase şi dând naştere unei alei circulare, un cerc vicios care îi reflecta dilema.

Oricât de departe ar fi mers, în cele din urmă avea să sfârşească de unde pornise. Oricât de alert ar fi mers, îşi dădea seama că o tură în jurul cartierului nu era îndeajuns pentru a-l face să-şi uite viziunea. Orice ar fi făcut, Emmaline Farnsworth urma să se strecoare în aşternutul lui mai târziu în seara aceea, iar el avea să se cufunde în carnea ei dulce.

*

Theodore o conduse pe Emmaline prin încăperile elegant aranjate, prezentând-o baronilor, viconteselor, membrilor parlamentului şi unui marchiz uşor beat. După ce întâlnise atâţia oameni, Emmaline nu mai spera să le ţină minte numele, ca să nu mai spună titlurile. Ca să încurce lucrurile şi mai rău, dacă li se acorda cea mai mică încurajare, cei mai mulţi se apucau să-şi enumere şi rubedeniile ilustre.

Emmaline defilă în marea promenadă alături de Teddy, apoi dansă şi primul vals. Pe ringul de dans aglomerat mai erau cel puţin douăzeci de cupluri, aşa că era recunoscătoare că Teddy era un dansator graţios, care ştia cum să se strecoare prin spaţiile strâmte. Era conştientă, la fel ca vietăţile speriate din pădure, de prezenţa prădătorilor, de numărul de ochi care îi ţintuiau pe ea şi pe Theodore în timp ce aproape că pluteau prin încăpere.

De fiecare dată când o doamnă respectabilă îşi ducea

evantaiul la buze şi se apleca spre femeia de lângă ea, Emma avea convingerea că ea era subiectul conversaţiei. Era pusă pe cântarul societăţii londoneze şi probabil că se constata că lăsa teribil de dorit.

Următorul ei partener la polcă, un şir nu-ştiu-cum, scund, rotund şi foarte guraliv, îşi mişca picioarele cu mai puţină graţie decât limba. Când se termină muzica, Emma se simţea de parcă făcuse o plimbare nefericită pe o minge săltăreaţă.

Chiar dacă era subiectul speculaţiilor şi al bârfei, ocazia nu trebuia să fie atât de greu de îndurat. Reuşise să facă faţă unei cine cu un mare duce la un moment dat, când ea şi Monty fuseseră în Paris. La finalul acelei mese, plecaseră cu o grămadă de bani primiţi pentru unul dintre relicvariile ei false.

Dar nu mai mersese cu trăsura alături de Griffin Titus Preston Nash înaintea acelei cine.

Omul acesta o zăpăcea. O făcea să se înfioare toată, ca şi când ar fi avut un început de febră. Se surprinse privindu-l cu colţul ochiului pentru a se asigura că era bine. Nu părea a suferi câtuşi de puţin de pe urma acelui acces.

Aproape că se îmbolnăvea de grija lui, iar el dansa fără probleme cu o domnişoară Von Schreppenheim din Leipzig. Ticălosul avu tupeul să-i facă cu ochiul când se avântă vioi cu partenera sa de dans într-o mazurcă.

Grija fu înlocuită de ceva periculos de aproape de gelozie.

— Scuzaţi-mă, Lady Bentley. Se întoarse spre doamna cu turban cu care o lăsase Theodore, în timp ce se ducea să-şi preia partenera pentru gavotă. Carnetul ei de dans era gol pentru următoarele două alegeri muzicale. Mi-aţi putea spune, vă rog, cum să ajung la toaletă?

Lady Bentley făcu mai mult de atât. O însoţi până acolo, spunând:

— O tânără nu trebuie să părăsească sala singură, ştii. Ar putea da naştere la tot felul de speculaţii neplăcute legate de cel cu care s-ar putea întâlni într-o împrejurare

necuviincioasă.

Lady Bentley o întrebă cu blândeţe pe Emmaline despre rudele ei din New York, în timp ce o conduse în camera rezervată doamnelor care aveau nevoie să se mai elibereze din strânsoarea corsajului sau să-şi scoată niţel condurii care le dădeau dureri de picioare. Dat fiind că nu avea rude despre care să vorbească, în New York sau în altă parte, se afla clar în faţa unui monolog.

— O, doamne. Lady Bentley înălţă capul când începu o nouă melodie. Se aude cadrilul. I l-am promis lui Lord Harrow.

— Mergeţi, vă rog, spuse Emmaline. Nu durează decât un moment. Şi, dacă suntem suficient de aproape pentru a auzi cadrilul, nu suntem prea departe nici de miezul petrecerii.

— Ei bine, îndrăznesc să spun că va fi în ordine atunci.

Demna şi respectabila doamnă o luă la picior, la fel de entuziasmată de apropiatul dans ca o debutantă.

Încăperea era goală, ceea ce nu era surprinzător, căci era încă devreme. O oală de noapte de porţelan fusese aşezată cu grijă în spatele unui paravan. Înainte ca Emmaline să-şi aşeze rochia largă deasupra, auzi foşnet de mătase de partea cealaltă a paravanului. Nu-i venea să se uşureze cu cineva de faţă, dar totodată şovăia să iasă brusc de unde se afla.

Rămase tăcută, iar vorbitoarele aflate de cealaltă parte a mătăsii pictate de mână îşi reluară conversaţia şi chicotele.

Apoi chicotele încetară.

— Fata aceasta din America… e cu adevărat serios în privinţa ei, crezi?

Emmaline ciuli urechile. Cea care vorbea nu putea să se refere decât la ea.

— Cred că da, se auzi cea de-a doua voce. Emmaline o recunoscu pe Louisa. Nu te lăsa păcălită de accentul american. E foarte drăguţă după ce ajungi să o cunoşti.

„Se pare că pe ea am păcălit-o”. Emma rezistă

impulsului de a ofta. Dacă lucrurile ar fi diferite, Louisa ar putea fi cu adevărat prietena ei. Ba chiar sora ei, dacă ar fi putut accepta cererea în căsătorie a lui Theodore.

Să fii ticălos era o treabă solitară.

Uneia dintre fetele de după paravan îi scăpă un mic suspin.

— O, Cressida dragă, spuse Louisa. Care e problema?

— Îmi pare rău, dragă. Doar că am pus ochii pe fratele tău de o grămadă de timp. Încă de când am mers amândouă la şcoală, de fapt. Lady Cressida se opri să-şi tragă nasul, apoi şi-l suflă sonor. Ştiu că Teddy m-a considerat întotdeauna o copilă. Şapte ani diferenţă între noi era o viaţă întreagă pe când purtam şorţuleţ, dar acum nu mai înseamnă nimic. Speram din toată inima că lucrurile aveau să fie diferite în seara asta, că urma să mă vadă în cele din urmă cu alţi ochi.

Emmaline se aplecă pentru a privi printr-o fantă din paravan, în locul în care unul din panourile de mătase era ataşat de lemnul sculptat. Lady Cressida, fiica lui Lord Whitmore, era încântătoare, ca o bomboană înveşmântată în roz şi crem, glazurată cu cârlionţi blonzi. Arcul gurii mici era o trăsătură adorabilă.

Emma ştia că avea gura prea mare după exigenţele modei, iar părul ei era de un roşcat aproape strident pentru a întoarce prea multe capete. Se întreba cum de Theodore putuse să o treacă pe fata aceasta cu vederea, oprindu-se la ea.

— O, Cressie, nu pune la suflet. Adevărul fie spus, Teddy a devenit un plicticos înfiorător. Nu ştiu de ce ţi-ar plăcea. Nu vorbeşte decât despre statuia aceea egipteană de care se ocupă împreună cu doctorul Farnsworth. Nu cred că îl vrei. Chiar nu, spuse Louisa cu un zâmbet răutăcios. Nu când sunt atâţia bărbaţi eligibili.

— Nu spui asta decât pentru că e fratele tău. Theodore este cel mai ales bărbat.

Emmaline se văzu obligată să fie de acord. Teddy merita cu siguranţă ceva mai bun decât îi oferea ea.

— Lady Bentley m-a încredinţat că domnişoara Farnsworth nici măcar nu are o zestre cum se cade, continuă Lady Cressida.

Emmaline îşi arcui sprâncenele surprinsă. Lady Bentley fusese atât de plăcută de faţă cu ea, atât de plină de solicitudine când o întrebase despre familia ei, când, de fapt, începuse deja să răspândească zvonuri despre ea. Faptul că bârfa era adevărată nu anula împunsătura.

— Ba chiar a sugerat că s-ar putea ca Lord Devonwood să-i ia moştenirea lui Theodore dacă va continua cu această mezalianţă, spuse Cressida.

— E ridicol. Poate că Dev nu e de acord, dar îi este devotat lui Teddy, spuse Louisa cu fermitate. Şi sigur nu l-a ameninţat pe Teddy că îi taie finanţele… din câte ştiu eu.

Lui Emmaline i se strânse inima. Acum, că se gândea la asta, Devon aproape că promisese să facă exact lucru acesta, în timp ce veneau cu trăsura spre casa lui Lord Whitmore. Ea era obişnuită să-şi câştige traiul cu greu, împreună cu Monty, să aibă de toate într-o zi, pentru că a doua zi să i se lipească stomacul de spinare, însă Theodore nu era. El ar suferi amarnic şi, dat fiind că fusese crescut să fie gentilom, nu ar accepta să se coboare la negoţ sau, mai rău, la genul de escrocherii la care se deda ea pentru a se descurca.

— Mărturisesc că speram să-mi spui că domnişoara Farnsworth este dezagreabilă şi că îl va pune pe fugă într-o lună, spuse Lady Cressida cu un scâncet fermecător. Chiar şi când plângea era drăguţă. Crezi că sunt îngrozitoare?

— Bineînţeles că nu.

Se auzi un mic foşnet, şi cele două prietene se îmbrăţişară în grabă. Emma simţi împunsătura singurătăţii în piept. Nu avea familie mare, nici prieteni. Nu îl avea decât pe Monty. Şi nu avea să-l mai aibă pentru multă vreme dacă nu le reuşea tertipul acela.

— Dat fiind că Teddy e aproape luat, de ce nu pui ochii pe Devon? sugeră Louisa. Dumnezeu ştie că ar fi cazul să-şi găsească o soţie cât mai curând.

— Lord Devonwood? Cressida părea şocată. E un bărbat chipeş, desigur, şi nu e considerat deloc a fi o partidă proastă, dar e atât de întunecat şi de sever. Sigur ar fi un soţ dificil. Se opri să suspine teatral. Pe când Theodore e luminos şi plin de bună dispoziţie.

— Ai putea fi Lady Devonwood, contesă, adăugă Louisa. Asta înseamnă ceva. Cu Teddy nu ai fi decât doamna Nash.

— Ştii că nu am măsurat niciodată un bărbat după titlu.

„Vorbeşti ca o femeie care s-a născut cu titlul de lady deja ataşat la nume”, gândi Emma necruţătoare.

— Nu vreau decât o casă, copii şi un soţ care să ţină la mine, Louisa.

Pieptul Emmei se strânse de acelaşi dor chinuitor. Fără să vrea, se trezi că o plăcea pe prietena Louisei.

— Sincer, spuse Cressida, Lord Devonwood mă înspăimântă.

Emmaline simţi o puternică afinitate faţă de ea. Şi ei îi era teamă de Devon, dar nu din acelaşi motiv. Îi era teamă că avea să o demaşte. Nu spusese că urma să-i afle secretele destul de curând?

Se temea şi totodată se desfăta cu senzaţiile pe care i le declanşa cu o singură privire.

Doamnele mai pălăvrăgiră în legătură cu ţinuta lor alte câteva minute, până când acordurile unui vals umplură încăperea.

— O! O! spuse Cressida, pufăind ca un mic motor cu aburi. E valsul meu cu fratele tău.

— Nu fi atât de tulburată, spuse Louisa. Devon nu muşcă.

— Nu, nu cu Lord Devonwood. Cu Theodore dansez acum. Îşi consultă carneţelul aurit. Da, iată, al doilea vals. Ştiu că vei considera că sunt îngrozitor de pripită, dar dacă acelei domnişoare Farnsworth nu îi trece prin cap să pună mâna pe Theodore, voi face tot ce pot ca să i-l răpesc. Totul e corect, să ştii.

Lady Cressida ieşi în grabă din încăpere, cu Louisa pe urmele ei.

Emmaline oftă. Cressida avea o drăgălăşenie şi o prospeţime de floare. Se născuse într-o familie nobilă şi, fără îndoială, avea o zestre bună. Banii şi titlul ei i-ar prinde bine lui Theodore după ce ea şi tatăl său aveau să-l uşureze de o sumă însemnată de bani. Teddy nu putea găsi o partidă mai bună decât Lady Cressida.

Emmaline aproape că îi ură noroc.

Capitolul 16

— Măcar atâta trebuie să recunosc, spuse Lord Northrop, încruntându-se înspre cupa sa de punci slab. N-o fi având niciuna nimic în cap, dar generaţia de debutante de anul acesta este binecuvântată cu frumuseţe din abundenţă. Sora lui Devonwood, de pildă.

— Ai face bine să taci, spuse Devon ameninţător şi sorbi din punci.

Băuturile nu conţineau decât câteva picături de alcool. Lady Whitmore era o abstinentă notorie. Chiar şi acele câteva picături de tărie fuseseră probabil adăugate fără ştiinţa ei. Dată fiind propensiunea lui Northrop spre exces, punciul slab era probabil o idee strălucită. Devon şi cei doi prieteni ai săi îşi reumplură cupele gravate de cristal.

„Vreau să zic unul din prietenii mei”, se corectă el în tăcere.

Bernard Seyton, Lord Kingsley, era cel de-al treilea stâlp al nefastului triumvirat de la Oxford, cunoscut drept îngerii Căzuţi.

Până acum, Kingsley nu întrecuse măsura cu Louisa, astfel că, tehnic, Devon îl avea încă la inimă, dar asta se putea schimba cât ai zice peşte. Privirea lui Northrop o măsură iar, cântărind-o, călcându-l pe nervi pe Devon.

Cine ştia că să ai o soră bună de măritat putea fi o asemenea povară?

— Nu poţi să-l condamni că priveşte, spuse Kingsley, punând împăciuitor o mână pe umărul lui Devon. Se pare că sora ta s-a transformat într-o ispită peste noapte. Ghinionul tău, bătrâne.

— Una e să alung craii de pe aici. Mă aşteptam la asta, spuse Devon. Nu credeam că va trebui să ameninţ că-mi voi pocni prietenii din pricina ei. Nu ar trebui să existe onoare printre hoţi?

— Stai, Dev, ştii că noi, Îngerii Căzuţi, nu ne-am coborât niciodată la hoţie. Dacă am răpit fecioria de câteva ori, s-a întâmplat pentru că ne-a fost oferită de bunăvoie, nu pentru că am furat-o, spuse Northrop, golindu-şi cupa şi aşezând-o pe poliţa lustruită a şemineului, în loc să o pună pe tava goală a unui servitor. Că tot veni vorba despre lucruri furate, cum stă treaba cu statuia? Ştiu că tu crezi că eram beat ieri, dar nu am uitat. Să găseşti o avere în deşert aduce oarecum a furt, nu-i aşa?

— Ted şi profesorul lucrează încă la traducerea hieroglifelor. Vei afla mai multe la petrecerea pe care o vom da acasă, deşi promite să fie plicticoasă. Pregătesc o „lucrare” pe acea temă, spuse Devon morocănos. Aş zice că cineva ţi-a pus numele pe listă, dar nu prea îmi dau seama de ce nici în ruptul capului.

Zâmbetul strengăresc al lui Northrop i se lăţi pe chip.

— A, da, am fost invitat pentru „două săptămâni de frivolitate la Devonwood Park”. Dacă nu tu te-ai ocupat de invitaţie, mă întreb cine a făcut-o. Privirea îi fugi spre carnetul de dans, apoi din nou spre Louisa. Iar acum cred că am de dus o doamnă pe ringul de dans pentru vals. Vă rog să mă scuzaţi.

Le făcu o plecăciune ironică şi se duse direct la sora lui Devon.

Devon făcu un pas în faţă, dar Kingsley îl opri, punându-i mâna pe antebraţ.

— Nu obiecta. Nu faci decât să-l încurajezi.

— Da, ai dreptate, recunoscu Devon.

Când Louisa îl pocni pe Northrop cu evantaiul înainte de a-i permite să o conducă pe ringul de dans, se simţi ceva mai bine. Probabil că Northrop spusese ceva necuviincios, iar sora lui era îndeajuns de isteaţă să nu accepte nicio prostie.

— Cea mai bună cale de a te asigura că Northrop face ceva a fost dintotdeauna să îi spui că nu poate sau, mai bine, că nu are voie.

Avea să reacţioneze Lionel Norris la o lovitură cu evantaiul ca un taur la steag roşu? Devon îşi dori pentru a mia oară ca tatăl său să fie încă în viaţă. Să o vadă pe Louisa măritată în siguranţă era o responsabilitate apăsătoare.

*

— O! spuse Northrop, frecându-se pe umăr, în locul unde îl lovise evantaiul Louisei. Nu e nevoie de violentă.

— Nu a fost decât o atingere din dragoste, pentru a-ţi aminti să nu încâlci limitele bunei-cuviinţe, Lord Northrop. Louisa râse melodios. Dacă vrei să vezi cu adevărat violenţă, poate că ar trebui să te trag de păr, aşa cum mă trăgeai tu pe mine când eram copilă.

— Pentru acea faptă condamnabilă îmi voi cere scuze toată ziua, spuse Northrop, conducând-o pe Louisa pe ringul de dans. Am fost un dobitoc în tinereţe.

— Doar atunci?

Ridică atotştiutoare din sprâncene.

El pufni. De obicei evita femeile deştepte, dar, când arătau ca sora lui Devon, nu avea cum să nu fie atras. Rochia pe care o purta era suficient de decoltată pentru a-i dezgoli partea de sus din rotunjimea sânilor. Avea pielea albă ca laptele şi probabil mai catifelată decât satinul. Se întrebă ce culoare aveau sfârcurile ei. Erau de un roz pal, de culoarea piersicii sau…

Louisa îl pocni din nou cu eleganţă peste umăr.

— O! Asta pentru ce a fost? întrebă el cu o şoaptă furioasă, fără a întrerupe dansul.

— Pentru felul în care te uiţi la mine.

Doar nu-i citea gândurile. Dacă da, fata era chiar mai periculoasă şi mai interesantă decât presupusese prima dată.

— Şi cum mă uit la tine?

— Ca şi când aş avea faţa cu vreo trei palme mai jos.

Northrop zâmbi.

— Draga mea Louisa, dacă nu doreşti ca un bărbat să-ţi admire sânii, nu ar trebui să-i expui în felul acesta.

Ea îşi ridică palma de pe umărul lui pentru a-l pocni din nou, dar de data asta el o prinse de încheietură.

— Nu se face să-ţi pocneşti admiratorii, să ştii.

— Te holbezi, nu admiri.

— Semantică. Şi fii sigură că am cea mai mare admiraţie pentru tine. În întregime, spuse Northrop. După ce tensiunea din încheietură slăbi, îi puse mâna la loc pe umărul lui şi continuă să se învârtă cu ea prin încăpere. Acum, voi recunoaşte că scot ce e mai rău în tine. Din pricina asta, nu îţi voi reproşa că m-ai atacat, dacă vei admite că un bărbat nu poate fi sancţionat pentru gândurile sale, cu condiţia să nu le dea curs.

Ea pufni şi îşi desprinse privirea de la el, plină de afectare. După alte câteva ture în jurul sălii, îşi ridică din nou privirea spre faţa lui.

— Cum adică să nu le dea curs? întrebă ea.

El îşi ascunse surpriza.

— Asta, draga mea, e o întrebare-capcană. Dacă răspund sincer, evantaiul tău mă va ataca sigur.

— Promit să nu te lovesc, spuse ea, dându-şi sugestiv ochii peste cap. Deci cum să nu le dea curs?

— Atunci, ca să fiu sincer, mă gândeam cum aş putea să-ţi îndepărtez veşmintele îndeajuns pentru a vedea ce culoare au sfârcurile tale.

Ea făcu ochii mari, surprinsă, dar se ţinu de cuvânt şi nu îl pocni.

— De ce ar trebui ca nuanţa… De ce contează asta pentru tine?

— Adevărul e că răspunsul la această întrebare arzătoare nu este atât de important pentru mine ca metoda de descoperire.

— Şi cum te gândeai că ai putea reuşi aşa ceva?

— Seducându-te să mă însoţeşti într-un loc privat, desigur, îi şopti el la ureche, aplecându-se. Apoi te-aş săruta până ai consimţi şi ţi-aş scoate veşmintele, până ai ajunge în starea ta naturală.

Încă nu ştia ce culoare au sânii ei, dar în rest era îmbujorată toată, ceea ce o prindea de minune.

— Pare a fi multă bătaie de cap doar pentru a afla ce culoare…

Şoapta ei se stinse, în timp ce se chinuia să-şi ducă gândul la capăt.

— O, asta n-ar fi totul. Northrop o trase mai aproape, pentru a nu fi auzit. Vezi tu, părticica aceea din trupul unei femei e foarte sensibilă la atingere. M-aş juca cu ea şi aş mângâia-o şi – ei bine, există o serie de alte lucruri pe care le-aş face, care te-ar putea şoca acum, dar promit că vei simţi o plăcere cum n-ai mai cunoscut vreodată. Şi fără a-ţi pune deloc puritatea în pericol, adăugă el, amintindu-şi de promisiunea lui Devon de a-l lăsa fără testicule dacă îşi făcea de cap cu sora lui.

Ea îşi lăsă privirea în jos, cântărindu-i cuvintele.

— Nu avem cum să scăpăm de mulţimea de aici, spuse ea încet. Vii la petrecerea de la Devonwood Park?

— Te asigur, milady, îmi voi confirma prezenţa mâine, spuse Northrop, întrebându-se dacă pantalonii săi aveau să reziste presiunii. Tânjise doar gândindu-se că s-ar juca cu sânii ei. Acum, că aproape promisese să i-o permită, era cât pe ce să explodeze. După dulcile tale cuvinte pline de speranţă, nimic nu mă va împiedica.

Capitolul 17

— Probabil că Northrop e cuminte. Louisa nu-l mai pocneşte cu evantaiul, dar mă tem că prietenul nostru a fost mereu un rebel, spuse Kingsley. Revenind la statuie... I-am trimis mamei tale vorbă despre intenţia mea de a participa la petrecere, dar mă întreb dacă nu cumva nu ar trebui să te răzgândeşti şi să nu o mai organizezi deloc.

— De ce?

— Ei bine, în primul rând, ştiu că nu crezi asemenea lucruri, spuse Kingsley, privind dansatorii cu aceeaşi atenţie cu care priveşte un uliu spre un cuib de şoareci de câmp, dar am auzit din surse de încredere că o serie dintre fleacurile acelea egiptene sunt...

— Sunt ce?

— Nu, lasă. Vei crede că sunt nesăbuit.

— Niciodată. Dintre noi trei, Northrop deţine acel titlu, indiscutabil, spuse Devon. Acum, ce ai auzit?

— Ei bine, din câte înţeleg, artefactele egiptene sunt deseori însoţite de blesteme. Kingsley îşi miji ochii spre el. Pe Jupiter, nu râzi.

Dacă ar fi văzut viziunea lui Devon, Kingsley nu ar fi râs nici el. Imaginea coşului de răchită şi a cobrei îi reveni vie în minte, îl cuprinse un vag sentiment de groază. Un blestem, hm? Putea prea bine crede aşa ceva.

— Cu puţin noroc, vom scăpa curând de drăcie, spuse Devon.

— O? Kingsley sorbi din punci. Atunci crezi că treaba cu blestemul înseamnă ceva.

— Nu. Chiar dacă credea, nu era ceva pe care era pregătit să-l recunoască. Dar cred în afaceri. O fi doctorul Farnsworth învăţat, dar nu are din ce trăi, din câte mi-am putut da seama. Devon îl însărcinase pe omul său de afaceri să se intereseze discret de Farnsworth din ziua în

care el şi Emmaline sosiseră. Până acum, domnul Bollinger nu putuse găsi cine ştie ce informaţii despre profesor sau despre micul colegiu din Catskills, New York, de la care susţinea că îşi luase un an sabatic. Cred că bunul profesor ar putea fi convins să se despartă de statuie pentru preţul potrivit.

— Chiar? Kingsley privi spre dansatori, apoi prin încăpere. La naiba, perechea mea e Lady Bentley, şi iat-o lângă pendulul din colţ, scrutând sala după mine. Degetele mele de la picioare nu vor mai fi niciodată la fel. *Monturi te salutant.*

Execută salutul, bătându-se cu pumnul în piept, şi o apucă spre partenera sa de dans cu aceeaşi hotărâre mohorâtă cu care un gladiator intră în amfiteatru.

Devon privi spre carnetul său de dans şi zâmbi. Emmaline stătea singură lângă o uşă cu arcadă. Se uita pe furiş la ea, ca şi când s-ar fi gândit să fugă. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta. Înconjură încăperea şi se înclină când ajunse în faţa ei.

— Îmi acorzi plăcerea acestui dans, domnişoară Farnsworth?

Ea clipi spre el, iar obrajii i se îmbujorară. Nu o mai văzuse îmbujorându-se în faţa nimănui şi se simţi flatat.

— Nu urmezi pe lista mea. Ar trebui să valsez cu un viconte Edmondstone. Îl cunoşti?

Devon îşi reţinu zâmbetul.

— Da, foarte bine chiar.

— Îl vezi? întrebă ea.

El pretinse că se uită atent prin încăpere.

— Nu. Nu îl văd pe vicontele Edmondstone, dar presupun că va apărea în curând. Până atunci, îţi voi ţine companie.

— Nu am nevoie de însoţitor, milord.

— Poate că nu, dar este de aşteptat ca gentilomii să aibă grijă de doamne la o reuniune de felul acesta.

Fără a-i aştepta permisiunea, se aşeză lângă ea, înfrângându-şi impulsul de a o lua de mână. Tânjea să o

atingă, dar ştia că nu era posibil decât dacă dansau. Totuşi, era aproape de-ajuns faptul că li se apropiau coapsele, în ciuda straturilor de fuste şi de jupoane care le separau.

După viziunea din birjă, nu avea încredere în sine pentru a intra în contact direct cu ea. Deşi şi-ar fi dorit să prelungească viziunea aceea, nu voia să-l surprindă nimeni în transă.

— Nu am vrea ca lumea să te considere timidă, nu-i aşa?

— Timidă ar putea fi cel mai amabil cuvânt care a circulat despre mine în seara asta.

Îşi înlănţui degetele în poală, strângându-le îndeajuns de tare încât Griffin îşi imagină că încheieturile degetelor îi erau albe sub mănuşile de mătase. Ce ironie că pe el îl liniştea apropierea de ea, contracarând cele mai rele efecte ale darului său, în vreme ce era limpede că pe ea prezenţa lui o agita.

— Dacă ar fi fost să pun pariu, aş fi spus că nu eşti genul de femeie căreia să-i pese de ce spun alţii.

— Nu-mi pasă, zise ea, îndreptându-şi spatele. Dar îmi pasă de ceea ce spun despre Theodore.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Se spune că îl vei dezmoşteni dacă se căsătoreşte cu mine.

— Cine zice asta, dacă pot întreba?

Nu răspunse, dar privirea ei îi urmări pentru scurt timp pe Lady Bentley şi pe bietul Kingsley prin încăpere.

— Ah, aceea e. Nu contează, spuse Devon. Nu era prima dată când limba ascuţită a lui Lady Bentley se oprea asupra lui. Când o clevetitoare înrăită nu ştie ceva sigur, înfloreşte în mod deliberat un zvon, dându-i drumul în lume. Oamenii sunt mereu dispuşi să se înfrupte din trufandaua ei până când ajung să fie felul principal la una dintre festinurile ei. Nu-i acorda atenţie.

Bărbia ei tremură.

— Nu mă deranjează.

— Cât de fermecător minţi, domnişoară Farnsworth.

Ea îl răsplăti cu o căutătură cruntă.

— Zâmbeşte, o sfătui Devon. Asta este prima ta ieşire în societatea londoneză. Trebuie să se vadă că te simţi bine. Theodore al nostru sigur aşa face.

Ted valsa cu Lady Cressida în braţe. Eticheta sălii de bal impunea cuplurilor care dansau să se mulţumească să zâmbească, dar era limpede că cei doi se bucurau de conversaţia şoptită pe care o purtau, în timp ce făceau piruete în jurul sălii.

— E un dansator bun, spuse ea. Dar nu va mai putea să danseze prea des dacă va rămâne fără finanţe şi va fi forţat să se apuce de negoţ. Desigur, ca americană, nu văd nicio ruşine în a-ţi câştiga traiul muncind, dar ştiu că e diferit pentru englezi.

— Dă-mi voie să te liniştesc cu privire la acest aspect. Orice ar face Theodore, va rămâne fratele meu. Pentru care sunt la fel de răspunzător, spuse Devon. Dacă şi când se va căsători, vom discuta ce nevoi ar putea avea şi ce îndatoriri şi-ar putea asuma faţă de moşie, astfel încât renta lui să poată fi mărită pentru a le putea face faţă.

— E… foarte generos din partea ta, milord.

— Observ că te-am surprins.

— Da, spuse ea. Îţi datorez scuze. Bănuiam că dezaprobarea ta faţă de mine te va face să îl pedepseşti pe Theodore.

Dezaprobare era ultimul lucru pe care Devon îl simţea faţă de ea.

— Câtuşi de puţin. Ba chiar îmi place faptul că îmi eşti îndatorată, domnişoară Farnsworth. Îi zâmbi plin de sine. Nu se putea abţine. Pentru două lucruri, de fapt.

— Îndatorată? întrebă ea, încruntându-se. Ce vrei să spui?

— În primul rând, prin promisiunea de a nu-i tăia accesul la finanţe lui Teddy, m-am asigurat că fratele meu te va putea întreţine după cum doreşti, spuse Devon, în cazul în care îi accepţi cererea în căsătorie, desigur.

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Şi în al doilea rând?

Melodia lui Strauss se încheie cu o înfloriturǎ. Devon se ridicǎ.

— Nu sunt doar conte de Devonwood. Unul dintre titlurile mele mai puţin importante este vicontele Edmondstone. Se înclinǎ deasupra mâinii ei înmănuşate. Îmi datorezi un vals, Emmaline. Şi întotdeauna îmi încasez datoriile.

Ea rămase cu gura căscatǎ, dar înainte sǎ apuce sǎ vorbeascǎ, Lady Whitmore dădu fuga spre ei, iar faţa ei rotundǎ era congestionatǎ.

— Domnişoarǎ Farnsworth, vino repede. E vorba despre tatăl dumitale. S-a prăbuşit în camera de jocuri. Îl chem şi pe domnul Theodore.

— Nu e nevoie sǎ îl întrerupem pe fratele meu, interveni Devon. A fost plecat din Londra multe luni şi se bucurǎ sǎ-şi reia legăturile. Am eu grijǎ de domnişoara Farnsworth şi de tatăl ei.

Devon o urmă pe Lady Whitmore în încăperea rezervatǎ meselor de whist şi pichet, iar Emmaline de-abia se abţinu sǎ nu o ia la fugǎ. Tatăl ei era sprijinit pe un scaun comod, cu capul plecat. Picături roşii îi pătau cămaşa albă. Înălţă capul când se apropiarǎ, cu ochii scânteietori.

Vru sǎ vorbeascǎ, dar îl cuprinse un nou acces de tuse.

— Adu trăsura în partea din spate a proprietăţii, porunci Devon unuia din lacheii omniprezenţi, care se înclinǎ şi se grăbi sǎ-i îndeplinească porunca. Nu e cazul sǎ vă mai perturbăm evenimentul, Lady Whitmore. Spuneţi-i, vă rog, mamei cǎ voi trimite landoul înapoi, astfel încât cei care rămân sǎ se poatǎ întoarce acasǎ când doresc. De asemenea, cred cǎ l-am văzut pe doctorul Trowbridge mai devreme. Dacǎ l-aţi putea ruga discret sǎ ne însoţească la reşedinţa Devonwood numaidecât, aţi fi nespus de amabilǎ.

— Chiar nu e nevoie. Mi-am revenit pe deplin.

Dr. Farnsworth se sprijini cu mâinile de braţele scaunului şi încercǎ sǎ se ridice, dar era prea slăbit.

Emmaline răsufla întretăiat din pricina durerii.

Devon se aplecă şi îl luă în braţe pe tatăl ei. Cântărea mult mai puţin decât se aşteptase, trupul fiindu-i deja măcinat de tuberculoză. Nu fu deloc greu să treacă cu el prin salonul din spate al familiei Whitmore şi prin bucătărie, ieşind în stradă, unde îi aştepta trăsura.

Dr. Trowbridge li se alătură în scurt timp, laolaltă cu trusa lui neagră de piele. Nu putea să înceapă să-l examineze pe Farnsworth în trăsura care se hurduca. De fapt, profesorul închise ochii şi aţipi, cum li se întâmplă celor care suferă de boli cronice. Doctorul o întrebă pe Emmaline despre afecţiunea tatălui ei – când debutase, ce tratamente mai urmaşe, dacă existaseră perioade de aparentă ameliorare sau dacă declinul fusese constant.

Cu buzele albe, răspunse cu voce sigură la întrebările doctorului.

— Bineînţeles, nu pot fi sigur până nu îl consult temeinic, spuse dr. Trowbridge, dar mi se pare că tatăl dumitale suferă de tuberculoză.

Când Devon îi luă mâna şi i-o ţinu într-ale lui, nu şi-o retrase.

Capitolul 18

Servitorii erau plecaţi, astfel că ferestrele întunecate ale reşedinţei Devonwood priveau cu ochi goi spre stradă. Casa arăta ca o fiinţă al cărei suflet îşi luase zborul. Era un gând atât de morbid, încât Emmaline simţi un nod în gât şi lacrimi gata să se reverse.

„Încetează”, îşi porunci ferm. Îl urma pe Devon care urca cele trei rânduri de scări cu tatăl ei în braţe, îndreptându-se spre apartamentul albastru. Pe Monty nu îl ajuta cu nimic să o vadă smiorcăindu-se. Se şterse la ochi.

— Aprinde lampa de gaz de pe hol, spuse Devon încet.

— Desigur.

De ce nu se gândise la asta? Se lăsase copleşită de gânduri triste, iar contele îl cărase pe Monty pe întuneric. Trecu pe lângă el şi dădu fuga spre următorul palier. Se întinse să ajungă la clapeta care alimenta lampa cu gaz. Când lumina gălbuie inundă holul, majordomul Baxter apăru din umbre, ţinând deasupra capului bandajat cu stângăcie ceea ce părea a fi un picior de scaun. Emma se retrase şocată.

— O, scuzaţi-mă, domnişoară, spuse el, lăsând neobişnuita armă jos. Am crezut că s-ar putea ca spărgătorul să se fi întors cu câţiva tovarăşi. Lord Devonwood, sunt foarte uşurat să vă văd. O, vai, i s-a făcut rău doctorului Farnsworth?

Emmaline observă că Baxter era îndeajuns de supărat încât să renunţe la folosirea rigidă a formulelor impersonale, vorbindu-le aproape normal.

— Da, este bolnav. Doctorul Trowbridge e în urma noastră, aşa că vezi să nu îi dai în cap cu piciorul acela de scaun, Baxter, spuse Devon. Majordomul dădu drumul imediat obiectului, de parcă ar fi luat foc. Emmaline auzi răsuflarea întretăiată a doctorului corpolent la palierul de mai jos, opintindu-se să urce cele trei etaje.

— Spuneai că a avut loc o spargere, domnule Baxter?

— În camera doctorului Farnsworth, mai exact, zise majordomul, îndreptându-se şi adoptând obişnuita lui postură ţeapănă, laolaltă cu tipica lui demnitate. Când am revenit după seara liberă, l-am surprins pe răufăcător în toiul infracţiunii. Camera profesorului este destul de răvăşită, milord. Va trebui să îl mutăm în camera verde pentru moment, până când se întorc ceilalţi servitori şi vom putea pune lucrurile în ordine.

— Pe-aici, doctore, spuse Devon peste umăr, adresându-i-se lui Trowbridge, care continua să pufăie urcând scările în urma lor.

O apucă de-a lungul holului, îndreptându-se spre camera verde.

— Ce-a furat spărgătorul? îl întrebă Emmaline pe Baxter, ştiind că Monty avea să se teamă că dispăruse statuia lui Tetisheri.

— Nu ştiu, domnişoară, spuse Baxter. Era întuneric. Nu l-am văzut prea bine. M-a lovit foarte repede în cap. Era un ins solid. Un ins enorm.

— Îl vom ruga pe doctor să-ţi examineze capul după ce îl consultă pe doctorul Farnsworth, spuse Devon, aşezându-l pe Monty pe cuvertura de culoarea jadului. Apoi o scoase pe Emmaline din cameră, pentru a-i permite medicului să consulte pacientul. Nu poţi face nimic pentru el momentan. După ce va termina doctorul, vom afla mai multe. Între timp, mă întreb ce căuta hoţul. O luă de mână şi o conduse în apartamentul albastru. Ajută-mă să descopăr dacă lipseşte ceva din lucrurile tatălui tău.

Emmaline ştia că încerca să o distragă, dar îl urmă, simţind o amorţeală în piept. Orice ar fi dispărut, singurul lucru cu adevărat valoros pentru tatăl ei era statuia. Dacă dispăruse, bărbatul avea să fie de neconsolat. Când încetini pasul, simţi palma lui Devon pe mijloc, caldă şi fermă. Se concentră asupra acelei frânturi reconfortante de realitate, în timp ce el o conducea de-a lungul holului. Cum se putea aştepta să scotocească prin lucrurile tatălui ei într-un asemenea moment? De ce i-ar păsa ce lipsea? Era prima dată când trebuia să discute despre boala lui Monty cu un medic. Până atunci, îl putuse lăsa să se complacă în fantezia că era vorba despre o răceală încăpăţânată sau că slăbise fiindcă ducea o viaţă activă. După ce doctorul avea să-şi pronunţe verdictul, spectrul tuberculozei urma să capete formă clară, devenind mult prea real. Devon aprinse luminile în salonul din apartamentul albastru, apoi dispăru în dormitorul întunecat al tatălui ei pentru a se ocupa de lămpile de acolo.

— Baxter nu a exagerat. Parcă ar fi trecut un taifun pe aici.

Emma se opri, sprijinindu-se de tocul uşii. Sertarele comodei rămăseseră deschise, iar conţinutul acestora era

risipit pe covorul Aubusson. Uşile duble ale garderobului masiv din colţ erau deschise larg şi sacourile şi pantalonii lui Monty nu mai erau pe umeraşe. Singura pereche de pantofi pe care o mai avea zăcea pe podea. Salteaua de pe pat era strâmbă, ca şi când spărgătorul ar fi scotocit sub ea, în căutarea boabei de mazăre a prinţesei.

— Hoţul nostru se grăbea, se pare. A lăsat bijuteriile tatălui tău, spuse Devon. În ciuda stării îngrozitoare a încăperii, butonii pentru gulere şi cămăşi ai lui Monty erau încă în cutiuţa lor. Instrumentele de bărbierit erau la locul lor, la fel ca toate articolele sale vestimentare, deşi fuseseră smulse de pe umeraşe şi era posibil să fi rămas fără câţiva nasturi. Statuia pare să fi dispărut.

— Nu, nu-i aşa. Nu era la Monty. Tetisheri este în dormitorul meu, spuse ea. Sau cel puţin aşa ar trebui să fie. Emmaline o luă înainte prin salon, îndreptându-se spre dormitorul ei, simţindu-se de parcă ar fi mers prin clisă. Avea membrele grele. Fiecare pas era un efort suprem. Şi nu îi păsa deloc de ce ar fi putut găsi când ajungea acolo. Singurul lucru care conta era Monty. Spera că doctorul nu avea să-i ia sânge. I-ar fi trebuit o bună parte din săptămână pentru a-şi reveni după un asemenea tratament.

De ce nu îi spusese explicit să nu o facă? Părea că limba i se lipise de cerul gurii. Dacă rostea o silabă în plus, toată teama ei, toată durerea puteau izbucni din ea, într-o cascadă de o asemenea forţă, că ar fi putut să o mături cu totul.

— Nu pare a fi nimic în dezordine aici, spuse Devon. Se pare că Baxter a sosit la timp.

Emmaline îngenunche şi trase sertarul de jos al scrinului, dând deoparte cea de-a doua cea mai bună cămăşuţă pe care o avea. Statuia lui Tetisheri îi zâmbea senină.

— Tata va fi uşurat.

— Tu nu eşti?

„Nu chiar”. Dacă statuia ar fi fost furată, ar fi

însemnat că Monty ar fi trebuit să renunţe la plan, iar ea nu ar mai fi fost nevoită să îl înşele pe Theodore.

Sau pe Griffin. Faţa lui chipeşă era încruntată de îngrijorare.

Emma îşi dădu seama că era prinsă în cursă. Trebuia să continue conform planului, altfel Monty nu va avea nicio şansă de vindecare. Sănătatea lui urma a se degrada, până când boala avea să i-l răpească. Dar, dacă avea să continue cu escrocheria, urma să-l înşele pe Griffin. Gândurile îi goneau de colo-colo, precum şoarecii într-un labirint, înnebuniţi de foame şi de mirosul brânzei la care nu puteau ajunge. Nu avea nicio soluţie, nicio cale de a pune capăt acestui joc.

Nu mai putu să-şi reţină lacrimile. I se revărsară în şuvoaie pe obraji.

Devon îi luă mâinile, o ridică şi o îmbrăţişă, alinând-o. O ţinu bine, în timp ce umerii i se zguduiau. Nu o mustră că îi murdărise cămaşa albă din pânză fină, ci scoase mici sunete liniştitoare. Emma îşi apăsă faţa pe haina lui de lână şi inhală.

„Lemn de santal înţepător, bergamotă cu aromă de citrice şi căldură masculină”.

Nu încercă să o consoleze cu false speranţe, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. De fapt, nu spuse nimic. În schimb, îi cuprinse capul cu palma lui mare şi i-l lipi de piept. Era un gest simplu, dar care o umplu de o asemenea tandreţe, că lacrimile curseră şi mai abitir.

El o strânse mai tare, şi ea se lipi de el, cuprinzându-l cu braţele. Griffin era stânca ei, oaza ei personală de siguranţă atunci când valurile vieţii se prăbuşeau deasupra ei.

O sărută pe creştet, şi ea se linişti în braţele lui, iar lacrimile încetară.

Apoi simţi… îl simţi pe el… tare, lipit de pântecul ei.

Dacă venea cineva şi îi descoperea astfel, Theodore avea să fie dezolat. Se desprinse din braţele lui.

— Mi-am revenit. Mulţumesc, milord.

— Griffin, o corectă el. Şi mă îndoiesc că ţi-ai revenit câtuşi de puţin. Scoase o batistă din buzunar şi îi tamponă cu blândeţe obrajii, ştergându-i ultimele lacrimi. Nu trebuie să fii mereu puternică, Emmaline. Nu e niciun păcat să ai nevoie de cineva, să ştii.

Doar nevoie? Doar asta era haosul acela învârtejit din pieptul ei? Părea a fi mult mai mult. Uneori, când se uita la Griffin, o dureau ochii de-atâta frumuseţe masculină. Voia să-l soarbă, să-l cuprindă, să îl lase să o inunde cu valuri de lumină.

„Ce-mi trece prin cap! Cred că-mi pierd minţile”. Emmaline îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Dacă nu mă laşi să te alin, poate că îmi vei îngădui să încerc să-ţi distrag atenţia, spuse el. Cred că îmi datorezi un vals.

Ea îşi lăsă mâinile în jos şi clipi surprinsă. Nu doar sănătatea ei mintală era problematică. Şi el era sărit de pe fix?

— Nu avem muzică.

— Nu avem nevoie. Nu ne trebuie decât imaginaţie şi un ritm, ceea ce pot oferi fără probleme. Făcu o plecăciune corectă şi îi aruncă un zâmbet devastator. Îmi acorzi plăcerea acestui dans?

Era o tactică menită clar să o distragă de la ce i se întâmpla lui Monty, dar decise să-i cedeze. Dansul însemna că avea să revină în braţele lui, la distanţa cuvenită, desigur. Îl putea atinge din nou, fără a fi măcinată de vinovăţie.

— Plăcerea e a mea.

Rosti răspunsul cuvenit, făcu o reverenţă grăbită şi adoptă poziţia de dans.

El începu să fredoneze, cu voce joasă, baritonală, o melodie asemănătoare unui vals de Strauss. Nu rămase în aceeaşi gamă, luând-o razna, fără a mai ţine cont de note. La un moment dat pierdu şirul cu totul şi strecură câteva măsuri din *God Save the Queen,* dar lui Emmaline i se păru

fermecătoare încercarea. Se mişcau prin cameră lent, într-un ritm de trei pătrimi.

Theodore era un dansator splendid, iute de picior, conducându-şi partenera cu siguranţă şi pricepere. Când se mişca, cu eleganţă şi uşurinţă, Griffin avea graţia unui prădător mare care îşi ţinea fiecare muşchi încordat sub control. Se simţea ca o gazelă neajutorată, vrăjită să-i reproducă mişcările, chiar dacă şi-ar fi putut lepăda bruma de civilizaţie, devorând-o cu totul.

În timp ce se învârteau şi se înclinau, era ca şi când ar fi devenit o singură fiinţă. Nu era conştientă că era condusă, dar părea a şti unde avea să-şi pună piciorul înainte de a o face.

Când se apropiară de stâlpul sculptat al patului, execută o *chaussée* şi o *promenade* fără cusur, evitând coliziunea ca prin urechile acului.

— Scuzele mele, doamnă, spuse el, înclinând serios din cap spre stâlp, făcând paşi pe loc pentru un moment. Am fost atât de zăpăcit de frumuseţea partenerei mele, că aproape nu v-am văzut acolo.

Emmaline chicoti, lucru pe care îl făcea rareori.

— Iată un sunet pe care nu l-am mai auzit, spuse Griffin. Ar trebui să îl scoţi mai des.

— Dacă l-aş scoate, oamenii ar spune negreşit că sunt o prostănacă, spuse ea.

— Îţi pasă atât de mult de ce cred alţii?

O expertă în jocuri care speculau încrederea trebuia să fie mereu conştientă de opinia celorlalţi. Dacă îşi citea victima incorect, cele mai bune planuri se puteau destrăma într-o clipă.

Într-o clipă ca aceasta.

Deodată, tânji să-i spună totul. Dat fiind că Monty fusese mereu un pic confuz când venea vorba despre bine şi de rău, neglijase cumva educaţia teologică a lui Emmaline, dar motivul existenţei confesionalului bisericesc îi era, în sfârşit, limpede.

Ce uşurare ar fi să-şi dezvăluie păcatele.

Dar Lord Devonwood nu era preot. Nu ar absolvi-o. De fapt, mai curând ar chema poliţia, asigurându-se că ea şi Monty aveau să fie aruncaţi în închisoare. Îşi îndreptă ţinuta, ascunzându-şi sufletul în spatele unei curtoazii rigide.

— Dacă îmi pasă de buna părere a celorlalţi e poate pentru că situaţia mea nu-mi permite să sfidez convenţia fără a fi pedepsită, milord.

Zâmbetul lui păli.

— Credeam că am depăşit folosirea titlurilor. Greşeala mea.

Nu părea posibil să-l poată răni, dar expresia lui brusc serioasă o făcu să creadă că reuşise.

— Dansezi bine, îi spuse ea în semn de consolare. Şi fredonezi… pe melodie.

— Văd că ai stofă de diplomat. În cazul acesta, ar trebui să mă vezi pictând.

Zâmbetul îi revenise şi o încălzi din cap până în picioare.

— Eşti şi artist? întrebă ea.

— Doamne, nu, dar ar trebui să-mi vezi încercările. Se aseamănă cu cât de bine mă pricep să fredonez o melodie. Ar trebui să existe o lege cu privire la felul în care abuzez de vopsele şi de pânză.

De data asta Emmaline trecu peste chicoteli şi râse de-a dreptul.

— Încă un lucru pe care ar trebui să-l faci mai des, spuse el aprobator.

— Unii oameni au o predispoziţie spre frivolitate. Dar, vai, nu mă număr printre ei. Viaţa ei fusese mult prea serioasă în cea mai mare parte a timpului. Chiar şi părţile mai jucăuşe, când ea şi Monty executau perfect ce uneltiseră, uşurând victima lacomă de bani, erau umbrite de disperarea de a şti că era fie un succes temporar, fie o continuă austeritate pentru ei. Însă tu pari a fi un bărbat talentat.

— Oarecum, spuse el. Se gândi că felul în care dansa

sugera cu destulă acurateţe ce fel de amant ar fi. Ar domina cu blândeţe. Puternic. Tandru. Se ştie că mă pricep la oameni, recunoscu el. Tu, de pildă, ai mai multe straturi decât o anghinare şi eşti de două ori mai înţepătoare, dar, sub toată această armură impresionantă, bănuiesc că eşti speriată în majoritatea timpului.

Valsul lor încetinise aproape de tot, şi o ţinea mult prea aproape decât permitea buna-cuviinţă.

— Anghinare? Mulţumesc, Griffin, spuse ea pe un ton de o veselie prefăcută. Cărei femei nu-i place să fie comparată cu o legumă?

— Nu am vrut să spun în sensul acela, zise el, strângând-o şi mai tare. Pur şi simplu am vrut să spun că nu trebuie să te temi de mine.

Încetară să mai pretindă că dansează şi rămaseră nemişcaţi. Îi simţea coastele ridicându-se şi coborând, în timp ce trăgea aer în piept încet, în răsuflări egale. Şi pieptul ei tresălta în tandem cu al lui. Îşi întoarse faţa spre el, ridicând bărbia.

— Dar uneori mă întreb dacă n-ar trebui să mă tem eu de tine, spuse el, fără a schiţa vreun gest pentru a-i da drumul.

Ochii i se întunecară când privi în jos spre ea. Gura lui era atât de aproape, încât îi simţea căldura respiraţiei adiindu-i pe buze. Se apropie de ea, nu mai mult de o frântură. Ea se ridică pe vârfuri şi îi atinse buzele cu ale ei.

Ea şi Monty plănuiau să-l uşureze de o sumă scandaloasă de bani. Se presupunea că trebuia să se gândească să accepte cererea în căsătorie a fratelui lui. Însă îşi dorea ca el să o sărute mai mult decât tânjeşte un beduin după apă.

— Să te temi de mine? Da, Lord Devonwood. Poate că ar trebui.

Capitolul 19

— Blestemată fie teamă! Îşi lăsă gura spre a ei.

I se strânse inima. Era un sărut plin de încredere. Nu-l merita.

Apoi îi cuprinse buzele, cotropind-o cu un sărut care o ameţi şi o lăsă fără suflare.

„Da”, exulta Emmaline, lăsându-se să se topească în el. Asta merita. Să fie asaltată. Un jaf nemilos. Voia ca el să o răpească, în felul acela s-ar putea pierde în bărbatul acesta, măcar pentru un moment.

Fără gânduri. Fără griji. Fără să se mai frământe în legătură cu ce urma să aducă ziua de mâine. Doar sărutări fierbinţi şi binecuvântate, respiraţii umede împărtăşite şi atingeri febrile.

O sărută până la limita decolteului îndrăzneţ, jucându-se cu buzele pe marginea mătăsii de culoarea ametistului. Sânii ei erau plini şi grei, iar sfârcurile împungeau dureros corsetul ţeapăn. Corsajul era destul de strâmt, şi nu ar putea să-i elibereze sânii fără a desface şireturile.

Fu cât pe ce să îşi apese singură palmele deasupra lor pentru a opri durerea. În schimb, îşi arcui spatele, sperând să mai expună un deget de piele, pe care el să-l poată explora cu gura.

Mormăi frustrat, sentiment pe care ea îl împărtăşea din toată inima. Închise în temniţa oaselor de balenă, sfârcurile ei zvâcneau la apropierea gurii lui. Simpla amintire a buzelor lui o făcu să simtă săgeata dorinţei până în pântec.

Dacă ar suge-o din nou…

Îi cuprinse obrajii în palme şi îl sărută, cu gura deschisă de data aceasta. Pătrunse. Devoră. Nu se mai sătura de buzele şi de limba lui.

În mintea ei, îl comparase mereu pe Lord Devonwood cu un animal de pradă. Acum se întreba dacă nu cumva, dintre ei doi, ea era fiara sălbatică.

Mâinile lui îi găsiră talia. Fără a întrerupe sărutul, o ridică şi o aşeză pe pat. Îi ridică fustele, adunând cercurile

concentrice ale crinolinei, şi îşi trecu mâinile peste picioarele ei. Nu se opri acolo şi îi depărtă genunchii cu forţa.

Chiar şi prin pânza pantalonaşilor, îi simţea palmele fierbinţi precum cărămizile încinse de la picioarele patului. Plăcerea dansa pe unde treceau. Când ajunse în locul în care i se împreunau coapsele, unde lenjeria decupată îi lăsa sexul expus şi vulnerabil, încercă instinctiv să-şi strângă genunchii, dar şoldurile lui îi blocară eforturile.

Doar nu voia să o atingă *acolo.* Gândul că ar putea-o face îi stârni un zvâcnet fierbinte între picioare.

Ar fi nespus de deşănţat. Păcătos.

Minunat.

Era lucrul după care tânjise mereu, şi nu-şi dăduse niciodată seama că îl dorea. Griffin se ocupă de partea aceea secretă a fiinţei ei cu atâta delicateţe, cu atâta tandreţe, că nu conta că încă nu merita dragostea lui blândă.

Ce conta era felul în care o făcea să se simtă.

Cine ştia că trupul îi putea oferi atâta plăcere?

Se înfioră când el îi atinse cârlionţii moi. Ardea şi pulsa pătimaşă când el îşi strecură degetul printre pliurile ei alunecoase.

Când atinse cu degetul mare mugurul acela extrem de sensibil, fu săgetată de dorinţă şi de o plăcere nemăsurată.

— Ah, exact acolo. Cuvintele îi scăpară între două sărutări. Îl prinse de umeri şi îl ţinu bine, cu încheieturile degetelor albe de efort, în timp ce el continuă să o tachineze jucându-se cu bucăţica aceea flămândă de carne, atingând-o fără grabă în cercuri din ce în ce mai strânse.

O sărută pe gât. Îi supse lobul urechii. Respiraţia ei era şuierătoare când îşi aminti să respire.

Începu să se cutremure pe dinăuntru. Ceva în adâncul ei se strânse, ca o pisică ce se biciuieşte cu propria coadă, gata de salt, cu toţi muşchii încordaţi.

Emma răspunse sărutărilor lui Griffin, reproducându-i

mişcările, muşcându-i urechea, sugându-i gâtul, disperată să nu pună capăt jocului devastator pe care el îl desfăşura între picioarele ei. Chiar dacă ştia că era încă aşezată pe pat cu genunchii depărtaţi, avea senzaţia bizară că se afla într-o călătorie. Sufletul ei se ducea undeva. Încerca să ajungă într-un loc. Se încordă, îndreptându-se spre ţelul acela necunoscut cu fiecare frântură din fiinţa ei.

Apoi, deodată, ajunse acolo.

— Griffin, gâfâi ea.

Numele îi scăpă printre buze la fel cum rămase fără control asupra propriului corp. Încordarea dinăuntru se risipi, izbucnind frenetic şi de nestăpânit.

Pântecul îi pulsa. Membrele îi tresăltau şi se zguduiau sub forţa spasmelor.

Când îşi imaginase mai devreme cum ar fi dacă l-ar putea sorbi pe Griffin, care ar umple-o de lumină cu totul, crezuse că îşi pierdea minţile.

Habar n-avea că se putea întâmpla aşa ceva.

Contracţiile începură să se domolească. Capul îi atârna pe umăr. Era satisfăcută, parcă nici nu mai avea oase şi, timp de câteva clipe, nu-i păsă de nimic.

Radia încă datorită luminii pe care Griffin o lăsase în ea.

Îşi dădea seama vag că el îi lăsa fustele în jos. Apoi o sărută, cu gura moale, care se abandonă buzelor ei.

Emma nu merita încă sărutul lui încrezător, dar îl îngădui oricum. Poate că acesta era rostul lucrurilor de felul acesta.

Sărutul pe care nu-l merita era exact cel de care avea nevoie.

În camera de alături se auzi pocnetul sonor al tocurilor pe lemn.

— Trebuie să fie Baxter, spuse Griffin încet. Eşti bine?

Nu fusese nicicând atât de bine. Preluase controlul asupra corpului ei şi îi dăduse lumea peste cap. Un sentiment de bunăstare se răspândi deasupra ei ca uleiul cald, dar nu îşi putu recăpăta stăpânirea de sine pentru a-i

răspunde imediat. Răsuflă întretăiat.

— Da, reuşi ea să spună în cele din urmă.

— Bun. O ajută să se ridice. Voi sta cu tine dacă doreşti, în timp ce vorbeşti cu doctorul.

Fusese pierdută pe tărâmul senzaţiei pure. Acum, lumea reală dădea buzna asupra ei prin cuvintele lui. Monty, tuberculoză, Tetisheri, Theodore... Totul dădu năvală. Trebuia să lase în urmă scurtul respiro de care se bucurase cu Griffin şi să plonjeze din nou în labirintul alambicat al vieţii ei.

Trebuia să nu se mai gândească la el aşa. Era Lord Devonwood, nu Griffin. Griffin era bărbatul care îi făcea sufletul să zboare şi i-l aducea înapoi în siguranţă. Lord Devonwood nu era protectorul ei magic. Era fratele lui Theodore. Ţinta lui Monty.

— Nu e nevoie, spuse ea, cu doar un uşor tremur în voce. Se îndreptă spre uşă să-i iasă în întâmpinare lui Baxter înainte ca majordomul să îi caute în dormitor. Se opri la uşă şi se întoarse să-l privească.

Încă nu înţelegea ce îi făcuse.

Nu se vorbea nimic despre asta în tratatele medicale pe care i le dăduse Monty când considerase că era îndeajuns de mare pentru a fi educată cu privire la poftele trupeşti. Ştia că tehnic era încă virgină, dar ceva se întâmplase negreşit între ea şi Griffin.

Ceva special. Îi văzuse spiritul dezgolit şi doar acum îşi dădu seama cât îl costase să îi ofere acea experienţă fără a-şi oferi şi sieşi plăcere. Pieptul îi tresălta şi răsufla cu greu, iar umflătura din pantalonii lui trăda frustrarea pe care o simţea.

Îşi dori ca lucrurile să fie diferite. Îşi dori ca fratele lui să nu o curteze. Îşi dorea cu disperare să nu trebuiască să îl înşele de dragul lui Monty.

Dar o făcuse.

Aşa că se îndreptă şi decise să pună o oarecare distanţă între ei. Poate avea să doară mai puţin când urma să afle ce era şi să fie nevoit să o urască.

— Mulţumesc, milord. Mă voi ocupa singură de tata.

*

— Mulţumesc, milord? repetă Devon, în timp ce ea ieşi pe uşă, urmată de foşnetul rochiei. Se topise sub atingerea lui, iar apoi, după ce terminase, se răcise ca o sculptură de gheaţă. Ca şi când nu ar fi făcut decât să-i ofere un serviciu. Blestemăţie!

Îi *mulţumise.* Pentru ce? Că îi dăduse fustele peste cap? Dumnezeule, îl făcea să se simtă ca unul dintre şarlatanii aceia de doctori care îşi tratau pacientele isterice masându-le până atingeau orgasmul, spunând că fac terapie. De-al naibii, s-ar duce la fratele său cu izul ei dulce şi moscat încă pătrunzător pe degete, ca să-i arate lui Ted ce femeie îi sucise minţile.

Devon se duse la lavoar şi se spălă pe mâini. Bărbatul care se încrunta spre el din oglindă îl blestemă, făcându-l laş nehotărât. Niciodată nu se aflase într-o asemenea încurcătură, neştiind ce să facă în continuare, nici măcar în momentele de după moartea tatălui său.

Ce voia de la Emmaline Farnsworth?

Să-i aline durerea pricinuită de harul pe care îl avea?

Era un motiv. De fiecare dată când îl atingea, normalitatea se revărsa asupra lui ca un balsam vindecător. Nu înţelegea, dar era sigur că, dacă ar putea doar să-i ţină mâna, cea mai aprigă viziune ar fi incapabilă să vatăme mintea.

Îi dorea doar trupul?

I se oferise cu totul în acele scurte momente şi o făcuse să devină sclava dorinţei. Un bărbat se simţea ca un zeu când făcea o femeie să ardă, pentru ca apoi să o vadă tresărind din toată fiinţa doar fiindcă fusese atinsă de el. Dacă el şi Emmaline ar ajunge să împartă aşternutul, cu siguranţă ar avea loc o combustie spontană.

Sau voia ceva mai profund?

Mereu îşi imaginase o căsnicie fericită pentru Teddy, o

soţie iubitoare şi copii alergând de colo-colo.

Devon ştia că era obligat să se căsătorească şi să asigure un moştenitor pentru moşie, dar nu se vedea vreodată fericit cu prezenţa vagă care avea să devină contesa lui. Dacă atingea ceva de-al ei, darul lui urma să-i arate nemilos viitorul lor împreună.

Invariabil, un viitor tragic.

Fusese îngrozitor să *vadă* moartea tatălui său. Nu credea că putea îndura să vadă că i se vesteşte moartea unui copil. Sau a soţiei.

Mai ales că nu avea putere să schimbe soarta aceea.

Se decisese deja că, atunci când urma să se căsătorească în cele din urmă, avea să poarte mănuşi mereu pentru a evita să atingă ceva ce îi aparţinea miresei sale.

Dar, chiar dacă avusese viziuni provocate de creionul şi de evantaiul ei, când o atinsese pe Emmaline nu se temuse că viitorul avea să dea buzna. Când era cu ea, nu se mai simţea singur, nu se mai simţea straniu. Nu era Griffin monstrul, ciudatul, cel cu blestematul har al familiei Preston.

Era doar Griffin.

Îi şoptise numele când ajunsese pe culmi, şi el simţise că renăştea.

După ce ea se retrăsese în spatele curtoaziei distante, existenţa lui solitară dăduse iar buzna peste el. Îl aşteptau ani de izolare autoimpusă. Nu mai întâlnise pe nimeni în afară de Emmaline care prin prezenţa sa să îi uşureze povara. Probabil că nici nu avea să mai întâlnească vreodată.

Ca să fie a lui, ar trebui să-şi trădeze fratele.

Se duse spre scrinul ei şi privi spre statuia lui Tetisheri aşezată printre cămăşuţele şi ciorapii ei de dantelă. Zâmbetul figurinei îi păruse enigmatic şi înainte.

În acest cadru părea a şti mai mult decât se cuvenea.

Cumva, toate lucrurile care pătrunseseră în viaţa lui aveau legătură cu statuia aceea infernală.

Întinse mâna spre ea, şi în cap îi răsună un zumzet jos. Dacă o atingea, era sigur că urma o viziune.

Avea să-i arate ce trebuia să facă?

Îşi lăsă mâna pe granitul rece.

Câmpul de secară se întindea spre orizont, spicele erau coapte şi gata pentru a fi secerate, iar aerul era plin de praf şi de pleavă. Soarele era prea puternic pentru ochii săi de englez. Imaginile din depărtare pâlpâiau în căldură sau pluteau deasupra unor bălţi inexistente de apă scânteietoare.

Treierătorii apărură, purtând seceri cu mâner. Lamele lungi şi curbate licăreau în lumina soarelui.

Lucrătorii cântau un cântec de secerat. Mişcările lor ritmice parfumau aerul cu izul spicelor tăiate. Scrâşnetul lamelor care secerau îi umplea auzul. Pleava i se strecura pe sub veşminte, provocându-i mâncărimi.

Stăpânul câmpului mâna un car aurit, supraveghind munca. După ce coborî, merse pe două picioare ca un om, dar avea o faţă cu bot lung şi urechi ascuţite, ciulite înainte.

„Anubis”, realiză Devon. Paznicul cu cap de şacal al morţilor.

Anubis râse, chicotul isteric al unui carnivor care nu face altceva decât să mănânce hoituri.

Moartea plutea în jurul lui ca un cârd de ciori. Devon simţi mirosul respiraţiei lui fetide, traversând câmpul lat de culoarea chihlimbarului.

Apoi Anubis arătă spre unul dintre secerători şi lătră o poruncă.

Omul se îndreptă.

Era Teddy.

Fratele lui Devon lăsă secera să cadă şi începu să alerge, iar secara se ondula în jurul lui ca o mare de ocru. Anubis porni după el. Devon încercă să fugă în urma lor, dar avea picioarele ţintuite în loc. Nu se putea mişca.

Strigă numele fratelui său, în timp ce Anubis se apropia de Teddy cu fiecare pas mare.

Pe cer apăru o pasăre Phoenix care se repezi să-l

oprească pe Anubis, dar nu învinse niciunul din câte putea vedea Devon.

Viaţă sau moarte. Părea că aveau să ajungă la fratele său în acelaşi timp.

Devon privi, neputincios, cum Theodore se împiedică şi dispăru în holdele dese şi unduitoare învăluite în miasmă.

Îşi desprinse mâna de pe statuie, şi viziunea dispăru. Tâmplele îi erau strânse într-o menghină, dar Emmaline nu era aproape să alunge durerea. Viziunea era şi de data aceasta o alegorie, nu un mesaj clar.

În loc să-i arate ce să facă, harul său îi aducea mai multe întrebări.

Devon se aşeză la picioarele patului lui Emmaline pentru a se gândi.

Anubis era clar legat de statuie. Nu spusese Ted că inscripţia de la baza statuii numite Tetisheri se traducea prin „îndrăgită de Isis şi de Anubis”? Dacă era adevărat, conform mesajului, statuia reprezenta pericolul pentru fratele său.

În mod clar, trebuia să îl îndepărteze pe Teddy de ea. Nu trebuia să se cufunde în Egiptul antic, buchisind la studierea civilizaţiilor moarte, precum secerătorii din viziune, care trudeau treierând secara.

Dar cum putea Devon să-l convingă pe Theodore să renunţe la singurul ţel intelectual care îi captivase vreodată imaginaţia?

Şi cine era pasărea Phoenix?

Devon se duse iar în salonul apartamentului albastru, privind concentrat spre picioare. Migrena care se înteţea îl făcea să-şi piardă vederea periferică. Deodată se opri şi privi ţintă spre covorul turcesc în mijlocul căruia se afla o pereche de păsări Phoenix care se luptau.

Era apartamentul lui Emmaline. Era posibil ca ea să fie pasărea magică din viziunea lui?

În mesaj, pasărea Phoenix încerca să îl îndepărteze pe Anubis, să-l protejeze pe Ted. Dacă Emma era Phoenixul, Theodore ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ea. Ar

face-o dacă nu ar fi atât de decis să studieze cu dr. Farnsworth. Îl salva pe Devon de darul său îndoielnic de fiecare dată când era în preajmă. Îl putea salva pe Teddy de forţa malefică ce îi pusese gând rău, cea reprezentată de Anubis?

În viziune, Devon nu fusese capabil să îl ajute pe fratele său. Picioarele îi erau înţepenite. Singura speranţă a lui Ted era pasărea Phoenix. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că pasărea nu putea fi altcineva decât Emmaline.

Era singura interpretare care avea logică.

Dar viziunea sa limpede din trăsură, în drum spre Lord Whitmore, îi arătase că ea avea să vină în patul lui. În noaptea aceea.

Devon se prăbuşi pe unul din scaunele în stil Tudor, simţindu-se apatic şi greoi, ca stejarul acela înnegrit de vreme. Simţea împunsături de durere în creier. Ştiuse tot timpul că nu putea să-l trădeze pe Teddy. Nu avea nevoie de viziune pentru a-l îndemna să facă ce era bine. Inima i-o şoptise toată seara.

Cumva, când Emmaline urma să vină în patul său în noaptea aceea, Devon trebuia să se asigure că altcineva avea să se afle acolo în locul lui.

Capitolul 20

— I-am lăsat domnului Baxter o alifie specială şi i-am spus cum să aplice cataplasma pentru plămânii tatălui dumitale.

Va transmite instrucţiunile persoanei pe care o veţi însărcina să îl îngrijească pe doctorul Farnsworth. Vă recomand să angajaţi o infirmieră permanentă, explică dr. Trowbridge. Din camera verde, unde se odinea Monty,

venea un miros puternic de mentol şi camfor. Cataplasma ar trebui să-i uşureze oarecum suferinţa.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Emmaline era uşurată că nu se auzea niciun sunet din cameră, însemna că spasmele ciclice ale tusei cedaseră. O durea inima să-l audă pe Monty scuipându-şi sufletul, fără să se poată opri.

— I-am dat, de asemenea, o tinctură de laudanum pentru a-l ajuta să doarmă. Dacă îi face bine, poate continua cu doze minime. Însă trebuie să ştiţi că nici opiaceele, nici cataplasma nu îl vor vindeca.

Colţurile ochilor doctorului erau lăsate în jos. Laolaltă cu fălcile lui mari, îl făceau să semene cu un câine de vânătoare bătrân. Chiar dacă nu era chipeş, la fel ca basetul cu care semăna, doctorul emana bunătate şi compasiune.

— Mă tem că nu se pot face prea multe pentru cazuri atât de avansate, spuse dr. Trowbridge.

— Înţeleg, spuse ea, ţeapănă. Aveţi idee… Vreau să spun… cât…

Emma nu găsea puterea pentru a termina propoziţia.

— Ar putea fi o lună. Ar putea fi un an. Ar putea fi încă zece, dar mă îndoiesc în cazul tatălui dumitale, spuse doctorul. Tuberculoza e o boală înşelătoare. Nu este neobişnuit ca un pacient să-şi revină şi să se bucure de perioade lungi când maladia e latentă. Ba chiar am auzit spunându-se că tuberculoza face pacientul să arate mai bine, dându-i o strălucire nefirească. Deşi uneori poate părea plin de viaţă, plămânii tatălui dumitale sunt vătămaţi rău. Probabil va slăbi şi va fi răpus de boală.

— Părea să îi fie mult mai bine într-un climat uscat, spuse ea. „Încă zece ani. Te rog, Doamne, aş cere prea mult?” Dacă ne-am întoarce în Egipt…

— Ar fi mai bine pentru el să meargă la Gorbersdorf, în Alpi, spuse dr. Trowbridge. Au un oarecare succes acolo, testând noi tratamente pentru tuberculoşi. După ce se întremează şi poate călători, asta aş recomanda.

Ceea ce însemna că aveau nevoie de bani în curând, mult mai curând decât ar dura în mod normal pentru a pune la cale tertipul lui Monty cu statuia lui Tetisheri. În orice alt joc, ar fi descifrat deja sensul ultimelor hieroglife de pe statuie. Theodore nu şi-ar da seama de diferenţă, dat fiind că tot ce ştia despre egiptologie învăţase de la Monty.

Dar, de data asta, jocul lor căpătase o turnură neobişnuită. Monty părea a încerca să descifreze cu adevărat bizarele linii, bastonaşe şi animale stilizate. Era ca şi când ar fi fost absorbit în escrocherie şi credea el însuşi povestea.

— I-aţi spus despre gravitatea afecţiunii lui? întrebă Emma.

— Nu. O voi face dacă doreşti, răspunse dr. Trowbridge. Dar de obicei las asta la latitudinea familiei pacienţilor. Unii oameni nu doresc să ştie că mor. Unii membri ai familiei îşi doresc să aibă ocazia să trăiască oarecum normal cât mai mult posibil. În opinia mea, cred că tatăl dumitale bănuieşte, dar nu vrea o confirmare.

Emma încuviinţă din cap. Monty nu ar aprecia o discuţie directă despre moartea lui. Mai curând ar încerca să-l tragă pe sfoară pe diavol cu ultima suflare.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Dr. Trowbridge zâmbi trist.

— Îl voi mai consulta din când în când. Cheamă-mă imediat dacă îi e mai rău.

Doctorul o apucă pe coridor, spre scări.

Emma îşi apăsă palmele pe ochi pentru un moment şi trase adânc aer în piept. Îşi netezi părul, dându-şi un cârlionţ desprins după ureche şi arborând un zâmbet.

Apoi deschise uşa camerei lui Monty.

Tatăl ei zăcea cu mâinile pe piept. Cu paloarea aceea ca de ceară, era aproape ca şi când s-ar fi aflat deja în sicriu. Emma regretă că îi spusese lui Devon să nu o însoţească. Îi lipsea forţa lui neclintită, chiar dacă nu avea sens să se sprijine de ea.

— Cineva se pricepe să găsească o cale pentru a fi

îngrijit regeşte, spuse ea cu o lejeritate forţată, apropiindu-se. Mirosul puternic de la leacurile aplicate pe piept era aproape copleşitor. Se sprijini de patul lui şi îi luă mâna îngheţată într-a ei. Bună păcăleală, Monty.

— Mi-a ieşit şi mai bine, spuse el încet printre răsuflări şuierătoare. Îşi trase mâna şi îi cuprinse obrazul, ştergându-i umezeala rămasă sub ochi. Draga mea, ai plâns?

— Să plâng? Nu. Ei bine, poate puţin. Nu avea rost să-l mintă. Cel care îşi câştiga traiul minţind putea mirosi întotdeauna neadevărurile la alţii, însă poate reuşea să-i abată atenţia. M-ai făcut să plec de la bal, la urma urmei, şi a trebuit să-l las pe Theodore în mâinile unei anumite Lady Cressida. Mă tem că a pus ochii pe el.

— Ghinionul ei în cazul acesta. Orice o fi, această Lady Cressida nu se poate pune cu fata mea.

Chiar dacă laudanumul îl făcea să-i cadă pleoapele, îi scruta faţa ca şi când nu ar mai fi văzut-o de multă vreme.

— Te pricepi la linguşeli mai rău ca un irlandez. Nu sunt fata ta, de fapt, şi o ştii.

— Ba eşti, Emmaline. Din toate punctele de vedere care contează, eşti a mea. Mâna îi căzu de pe obrazul ei ca şi când ar fi fost brusc prea grea pentru a o ţine ridicată. Ţi-am spus vreodată de ce te-am ales de la orfelinat?

Ea clătină din cap, neavând încredere în propria voce.

— Pentru că arăţi ca mama ta. Ai ochii ei, gura ei dulce.

Ea clipi surprinsă.

— Ai cunoscut-o pe mama?

— Nu numai că am cunoscut-o. Închise ochii obosit. Am iubit-o.

Nu mai voise să vorbească niciodată despre trecut până atunci. Emma se gândise mereu că, din punctul de vedere al lui Monty, ea apăruse precum Minerva din capul lui Zeus, în ziua în care o luase de la orfelinat.

— Monty, chiar eşti… tatăl meu?

El clătină din cap.

— Dar îmi doresc să fi fost. Mama ta, Mattie

O’Sullivan, era cea mai frumoasă fată din Flatbush. Rămase tăcut atât de mult, încât ea crezu că aţipise, dar apoi începu din nou, şoptind cuvintele şi întorcându-se pe firul unui timp îndepărtat. Părinţii ei erau mici negustori, veniţi cu vaporul cu o generaţie în urmă, şi îşi făcuseră o afacere. Mattie era aşa drăguţă, că s-au gândit că ar trebui să se poată mărita bine. Ridică din umeri. Eu nu eram ce voiau ei.

Amintirile Emmei despre mama ei erau cel mul înceţoşate. Nu-şi amintea de bunici sau de familie, în afară de femeia slabă, cu faţa trasă, care îi dăduse viaţă. Acum că stătea să se gândească, mama ei nu putea să aibă pe atunci mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar, în amintirea ei, părea foarte bătrână.

— Când părinţii i-au interzis lui Mattie să umble cu mine, am plecat, murmură Monty. M-am dus în vest să-mi găsesc norocul în minele de argint din Colorado. M-am gândit că, dacă aş avea buzunarele mai pline, familia ei ar ceda, iar ea m-ar putea accepta. Pieptul i se cutremură de parcă urma să izbucnească iar în tuse, dar inhală mentol şi camfor şi începu să respire ritmic. I-am spus lui Mattie că voi lipsi un an. „Aşteaptă-mă”, i-am zis. Buzele îi tremurară de emoţie. Am lipsit cinci. Cred că e prea mult de aşteptat pentru frumoasa balului.

— S-a căsătorit cu altcineva?

— Aş vrea să o fi făcut. Nu, a îmbrobodit-o Herman Potts, unul care avea deja nevastă în nord. A lăsat-o însărcinată cu tine şi dus a fost. A murit singură.

Nu era adevărat. Emma fusese acolo, în mica lor locuinţă cu chirie, mohorâtă. Îşi amintea dimineaţa în care mersese de-a buşilea până la uşa vecinei pentru că nu o putea trezi pe mama ei. Era una dintre cele mai clare amintiri pe care le avea.

— Dispăruse de şase luni când m-am întors din Colorado fără argintul după care plecasem. L-am făcut pe fratele ei să-mi spună ce s-a întâmplat. Monty strânse furios din maxilar. Nu sunt un bărbat violent, dar aş fi făcut moarte de om în seara aceea dacă Herman Potts ar fi fost

pe aproape.

Pieptul îi tresăltă puţin. Apoi tăcu, respirând egal şi fără greutate, încât Emma nu îndrăzni să pună niciuna din întrebările care ardeau în ea. Mai trăia fratele mamei sale? De ce nu o luaseră bunicii, în loc să permită să fie trimisă la orfelinat?

Monty ridică pleoapele şi îi făcu cu ochiul.

— Dar mi-am luat revanşa în singurul mod pe care îl ştiam. Prima potlogărie pe care am pus-o la cale a fost să-l las pe Potts fără economiile de-o viaţă. A fost destul ca să încropesc librăria. Şi destul ca să-i conving pe cei de la orfelinat că pot avea grijă de tine.

— Mi-a plăcut enorm librăria, Monty. Îi netezi părul rar, prin care se întrezăreau pistruii de pe chelie. De ce am plecat de acolo?

El ridică uşor din umeri.

— Nu voiam să fii vânzătoare toată viaţa. Nu era îndeajuns pentru Emmaline a mea. Aşa că am început să falsific scrisorile acelea vechi. Apoi ne-am început jocurile. Ne-am descurcat de minune. Gura i se arcui într-un zâmbet satisfăcut. Uită-te la tine acum. Îmbrăcată ca o ducesă.

O ducesă care ar fi dată pe uşă afară dacă s-ar afla adevărul despre ei.

— Eu şi Theodore, mormăi Monty, vădit doborât de laudanum. Ţi-am spus că am mai tradus o latură a bazei statuii?

— Nu. Ce scrie?

— „Aici se află viaţă îndelungată, comori neînchipuite pentru cel care înţelege şi îndrăzneşte să deschidă portalul”.

Închise ochii şi capul îi căzu într-o parte.

— Să deschidă portalul? Ce înseamnă asta?

— Să deschidă poarta spre mormântul lui Tetisheri, presupun. Viaţă îndelungată. Comori neînchipuite. Îl vom găsi, fetiţo. Mai sunt două laturi ale bazei, şi sunt pline de indicii, garantez. Îşi linse buzele uscate. Mâine, Emma. Spune-i lui Ted să vină cu cărţile şi cu statuia mâine. O să-

mi fie… mai bine atunci.

Alunecă în somnul uşor al bătrâneţii.

— O, Monty. Nu e niciun mormânt. E posibil ca Tetisheri să nici nu fi existat. E doar o şarlatanie, şopti ea, de-abia mişcându-şi buzele. Ai uitat?

El nu deschise ochii, aşa că vocea lui o sperie.

— Îl visez în fiecare noapte. Găsim mormântul lui Tetisheri în Valea Regilor şi, după ce dăm deoparte piatra de la intrare, ne aşteaptă lucruri minunate. Rămase tăcut atâta timp, încât ea fu sigură că adormise, dar apoi spuse răguşit: Poate că această şarlatanie nu e doar cea mai mare. Poate e şi cea adevărată.

*

— Ar fi trebuit să merg acasă mai devreme, spuse Theodore, ajutându-le pe mama şi pe sora sa să coboare din trăsură. De ce nu mi-aţi spus că îi e rău tatălui lui Emmaline?

— A trecut atâta vreme de când nu ai mai ieşit în societate, încât nu m-a lăsat inima să te smulg de acolo, spuse mama lui. Te simţeai atât de bine la Lord Whitmore; părea păcat să îţi stric plăcerea. S-a ocupat Devon de tot.

Ted se încruntă.

— Devon se ocupă mereu de tot.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscător fratelui său, dar conştiinţa nu-i dădea pace. Îl condamna că nu avusese grijă de tatăl lui Emmaline. În schimb, se distrase prea bine la bal, mai ales când dansase cu Lady Cressida.

Cine s-ar fi aşteptat ca mica prietenă slăbuţă, cu codiţe, a Louisei să se transforme într-o asemenea frumuseţe? Fusese atât de prins, încât nu observase că femeia cu care spera să se căsătorească fusese nevoită să părăsească petrecerea pentru a se îngriji de tatăl ei, iar fratele lui îi ţinuse locul.

Ted se simţea prea vinovat pentru a recunoaşte bunătatea fratelui său.

Şi nu ardea de nerăbdare să-i dea explicaţii nici lui Emmaline. Nu era decât o greşeală nevinovată, desigur. Theodore nu făcuse decât ce era de aşteptat de la un tânăr într-o asemenea ocazie. Dansase cu toate tinerele de pe lista sa.

Fusese datoria de bun oaspete.

Balul lui Lord Whitmore se dovedise un mare succes; Ted nici măcar nu observase că Emmaline lipsise până nu venise momentul valsului. Era programat să îl danseze cu ea, aşa că o căutase peste tot în mulţime.

Când venise momentul să o ia la dans pe femeia care era dragostea vieţii lui, nu o văzuse nicăieri.

Şi nu-i fusese dor de ea.

Cu siguranţă, asta îl făcea să se simtă ca un ticălos egoist. De ce nu o căutase mai devreme?

Observase cu cine dansase Cressida o dată sau de două ori pe parcursul serii.

Teddy se cutremură. Asta îl făcu să se simtă şi mai rău. O iubea pe Emmaline.

De ce îi fusese atrasă privirea de alta?

— Lady Cressida arăta tare bine în seara asta, nu crezi, Louisa? întrebă mama lor când se apropiară de uşa reşedinţei Devonwood.

Ted nu auzi răspunsul surorii sale. Imaginea Cressidei îi apăruse nechemată în minte – trandafirie toată, aurie şi delicată.

Alungă imaginea şi o invocă pe Emmaline. Era absolut încântătoare în alt fel, dar nu avea nimic din vulnerabilitatea devastatoare a Cressidei.

Emma era atât de puternică. Era unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea, dat fiind că el nu trebuise să fie responsabil niciodată pentru nimeni altcineva în afară de sine, iar asta doar după ce ieşise din umbra fratelui său.

Dar Cressida îi trezea un impuls pe care nu-şi dăduse seama că îl avea – dorinţa de a proteja pe altcineva. Nu ştia ce să înţeleagă din asta.

După ce intrară în casă, mama şi sora lui îl sărutară

pe obraz, urându-i noapte bună, şi se îndreptară spre scara în spirală. Casa era întunecată, în afară de lumina palidă din salon. Ted îşi vârî capul pe uşă şi îl văzu pe Devon întins pe canapea, cu un pahar de lichid chihlimbariu în mână.

— Te doare capul? întrebă el.

Fratele său suferea de migrene de când se ştia. Devon evita de obicei să bea excesiv, astfel că Ted se gândi că migrena trebuia să fie una virulentă.

Devon încuviinţă din cap, apoi îi transmise ce avusese de spus doctorul despre sănătatea lui Farnsworth. Veştile erau triste, în niciun caz ce ţi-ai fi dorit să auzi într-o seară nemaipomenită.

— A fost mai bolnăvicios decât de obicei în ultima vreme, dar nu putem decât să sperăm, nu-i aşa? Theodore se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi şi îşi turnă un pahar de scotch.

Poate că avea să-i alunge vinovăţia, la fel cum îi domolea durerea de cap fratelui său. Prietenul său, dr. Farnsworth, era cu adevărat bolnav, iar el nu îi fusese alături când avusese nevoie.

Încordarea pe care o simţi în piept îl surprinse. Bătrânul ajunsese să fie ceva mai mult pentru el decât doar tatăl lui Emmaline. Era partenerul său într-o aventură, mentorul său, omul a cărui aprobare devenise foarte importantă în ultimul timp. Ted era doar un puşti când murise tatăl său. Din multe puncte de vedere.

Montague Farnsworth preluase locul de mult gol al precedentului conte de Devonwood.

— Cum a primit Emmaline vestea? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Devon, încruntându-şi sprâncenele întunecate. Ea… este o persoană foarte discretă.

— Va fi bine, zise Theodore.

Emmaline era întotdeauna bine, întotdeauna deţinea controlul, întotdeauna era cea mai deşteaptă persoană din încăpere. Doamne, ce plăcere îi făcea când descoperea uneori câte un lucru pe care ea nu îl ştia deja.

Însă, cu siguranţă, nu se întâmpla prea des.

Cressida, spre deosebire de ea, îl făcuse să se simtă ca Newton, da Vinci şi Euripide la un loc. Nu că Cressie – insistase să îi spună astfel – nu ar fi fost inteligentă. Doar că îl făcea să se simtă şi astfel.

— Vrei să-mi faci o favoare? întrebă Devon, rostind cuvintele oarecum nedesluşit.

Theodore tresări surprins. Devon nu îi cerea niciodată nimic, cu atât mai puţin o favoare.

— Desigur.

— Fă schimb de cameră cu mine în noaptea asta. A mea e în partea din faţă a casei, şi lumina lămpilor cu gaz din stradă pătrunde înăuntru. Nu pot suporta.

— Ai putea trage draperiile.

— Vreau puţin aer. Devon se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

Chiar şi în lumina aceea slabă, Theodore văzu vena proeminentă de pe fruntea netedă a fratelui său, semn sigur că suferea de o migrenă neobişnuit de puternică. Nu era de mirare că băuse destul încât să ajungă să vorbească nedesluşit.

— Camera ta dă în grădină, Ted. E răcoroasă, întunecoasă şi liniştită... Doar aşa voi putea dormi în noaptea asta.

— Sigur, merg doar să-mi iau cămaşa de noapte, spuse Theodore ridicându-se.

— Foloseşte una de-a mea. Tonul lui Devon era mai aspru decât dorise când se ridică şi păşi apăsat spre uşă, clătinându-se uşor.

Ted puse starea lui ursuză pe seama nesuferitei dureri de cap.

— Mulţumesc că ai avut grijă de Emmaline în locul meu în seara asta.

Devon se opri şi se sprijini cu braţul de tocul uşii, dar nu se întoarse spre Ted.

— Vei avea tu grijă de ea de-acum încolo.

Capitolul 21

Emmaline închise fereastra şi răsuci mânerul, alungând noaptea. Parfumul de iasomie din grădina de dedesubt era atât de dulce, încât o ameţea.

Da, asta era. Mireasma apăsătoare era cea care nu o lăsa să doarmă, decise ea, strecurându-se din nou între aşternuturile răcoroase. După ce se foi câteva minute, dădu aşternutul şi cuvertura deoparte. „Sau poate că e luna". Luminescenţa se revărsa prin fereastra ei, în valuri argintii. Traversă camera şi trase perdelele de damasc. Lumina continuă să se strecoare prin deschizătură, trasând o linie pe podea până la patul ei. Îşi înfoie perna, dându-i forma dorită, şi se întinse la loc. Boala lui Monty era probabil motivul pentru care nu putea dormi, dar refuza să se gândească la ea. Într-o zi, curând, avea să fie nevoită să caute informaţii despre tuberculoză, să afle ce putea face cu privire la evoluţia bolii, astfel încât să nu existe surprize. Avea să-l ajute să înfrunte ce urma. „Cunoaşterea este putere", spunea el întotdeauna.

Nu voia să aibă încă genul acela de putere.

Tuberculoza era o cutie a Pandorei. Nu îndrăznea să o deschidă de teama ororilor care i-ar putea invada mintea. Nu aveai cum să „nu mai ştii ceva.

Şi nici să dai înapoi de la ceva deja făcut.

Se ridică în capul oaselor, lăsându-şi picioarele să-i atârne peste marginea patului înalt. Îşi săltă genunchii la piept şi îşi îngădui să-şi amintească de felul în care Devon o distrăsese complet, cu propriul ei corp. Nu crezuse niciodată că era capabilă de o asemenea bucurie care-i făcea pulsul să galopeze.

Îşi lăsă capul pe spate şi recunoscu că acesta era adevăratul motiv pentru care nu putea dormi. Căldura îi traversa trupul. Micii muşchi din interiorul ei care se

dezlănţuiseră de plăcere mai devreme pulsară, antrenaţi de forţa amintirii degetelor lui iscusite.

De ce îi îngăduise lui Griffin să o atingă în felul acela?

Nu se considerase niciodată o persoană senzuală, dar, cu el, era la fel de aţâţată ca o curtezană deşănţată.

Era oare atât de slabă încât o putea seduce după voie?

Aşa se părea. Îşi lăsă umerii în jos.

Era încă virgină, dar nu mai era inocentă.

Cât mai dura până când Griffin avea să găsească o cale pentru a-i răpi şi fecioria?

„Nu mult”. Fusese cât pe ce să i-o dea de bunăvoie. Satisfacţia aceea blestemată pe care i-o adusese plăcerea alungase orice urmă de bună-cuviinţă, tot ce „se cădea”. Dorinţa lui nu fusese satisfăcută de joaca lor indecentă, şi o frământa cu o forţă la fel de mare ca propriile ei pofte. Dacă nu ar fi fost paşii lui Baxter în spatele uşii, dacă nu ar fi fost boala lui Monty, l-ar fi tras pe Griffin lângă ea în pat şi ar fi găsit o cale să-i vindece durerea, în ciuda lipsei ei de experienţă.

În lumina rece a raţiunii, în afară de a-i potoli foamea de el, nu putea ieşi nimic bun de pe urma faptului că împărţeau aşternutul. În lumina vrăjită a lunii, trupul ei încercă să se contrazică cu mintea.

Avea să-şi piardă singurul bun pe care îl putea pune la bătaie în jocul căsătoriei – puritatea. Şi, deşi Theodore se oferise să se însoare cu ea, Lord Devonwood nu părea a vrea decât să o seducă la fiecare pas.

Chiar dacă se ducea în patul lui Griffin, probabil el nu avea să o ia în căsătorie. Societatea nu sancţiona un nobil pentru o aventură cu o fată care nu era de rangul său. Nu era ca şi cum tatăl ei ar fi fost un lord puternic, de a cărui bunăvoinţă Lord Devonwood ar putea avea nevoie în viitor. Monty nu avea destui bani nici măcar pentru a oferi o zestre bună. În niciun caz una care să-l tenteze pe un conte.

Dar nimic din toate acestea nu contau pentru

Theodore.

Dragul, scumpul de Teddy. S-ar căsători cu ea într-o clipită dacă ar accepta.

Sau ar mai face-o, acum că se reunise cu prietenii săi din societatea londoneză? Una era să-i ceară mâna sub clar de lună, pe Mediterană, când întreaga lume era scăldată într-o ceaţă romantică, şi cu totul altceva să-şi ia o mireasă fără niciun sfanţ, în atmosfera rece din Londra.

Se încruntă la lumina lunii care se întindea pe podea ca o lamă de cuţit. Câte vieţi fuseseră întoarse pe dos în urma deciziilor luate sub influenţa acelei lumini argintii?

Cel puţin Ted nu trebuia să îşi facă griji că Griffin avea să-i taie finanţele dacă ea îi accepta cererea. O asigurase că nimic din ce ar putea face fratele său îi va schimba atitudinea faţă de el. Nu trebui să se gândească prea mult ca să-şi dea seama că lui Theodore îi păsa de Monty îndeajuns încât să-şi folosească renta generoasă pentru a-i ajuta să călătorească la Gorbersdorf imediat.

Era posibil ca Monty să-şi revină totuşi.

Se lăsă iar pe pat şi îşi acoperi ochii cu antebraţul. Avea să-i spună lui Teddy a doua zi că se hotărâse. Răspunsul ei era da.

I se strânse stomacul puţin.

Teddy era un bărbat bun. Dacă s-ar căsători cu el, ar putea să-l convingă pe Monty să renunţe la şarlatanii. Nu ar mai trebui să joace jocurile acelea niciodată. Ar avea o casă – te rog, Doamne! —, o familie şi şansa unei vieţi normale. După tratamentul său pe continent, Monty şi-ar putea reveni, trăind îndeajuns să-i legene copiii pe genunchi.

Un ghem de neliniște i se strecură în stomac. De ce nu putea fi fericită cu alegerea ei?

Faţa întunecată şi senzuală a lui Griffin îi apăru în minte. Se ridică brusc. Nu putea aştepta până a doua zi. Trebuia să-i spună lui Teddy acum. În seara aceasta.

Mai bine, trebuia să-l seducă. Spre deosebire de Griffin, dacă ea şi Theodore erau prinşi în flagrant, putea conta pe el, ştiind că avea să facă lucrul onorabil, dat fiind

că o ceruse deja în căsătorie.

Dacă aştepta, se putea întâmpla orice. Theodore s-ar putea răzgândi. Lady Cressida l-ar putea ajuta în sensul acesta.

Chiar dacă Emmaline nu ar fi auzit fără să vrea intenţia doamnei de a-l prinde în laţ pe Ted, nu era greu să nu vezi cum flirta şi cum îl flata. Oricine ar fi spus că Lady Cressida era o partidă mult mai potrivită pentru Theodore decât ea.

Emmaline se ridică din pat şi dădu fuga la scrin. Îşi puse cea mai bună cămaşă. Nu prea folosea parfum, deşi Monty îi cumpărase o sticluţă de *Eau de Cologne Imperiale,* un parfum cu aromă bogată de citrice şi note de rozmarin şi cedru. Era o extravaganţă pe care nu şi-o puteau permite, părăsind Egiptul în grabă, cum se întâmplase, dar el insistase.

Theodore remarcase parfumul ameţitor în seara în care o ceruse în căsătorie. Îşi aplicase o picătură din costisitorul ulei după urechi şi între sâni. Poate că mireasma amplă avea să-i amintească lui Teddy de ce o ceruse în căsătorie.

Emmaline avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi. Se strecură pe uşă şi se furişă pe hol spre camera lui Theodore, cu inima bubuindu-i. Se opri o clipă, privind pe coridorul întunecat, spre dormitorul lui Griffin.

Se cutremură de regret şi avu nevoie de toată puterea pentru a nu o apuca spre capătul holului, spre camera lui.

„Regretul e o pierdere de timp”, îşi reaminti ea. Cu greu, se linişti şi puse palma pe clanţa uşii lui Ted, simţind cristalul tare şi rece în mână.

Tare şi rece. Exact cum trebuia să fie ea în momentul acela.

Era în continuare o ticăloasă şi se ura din toată inima din pricina asta. Emma se lansa în cea mai mare şarlatanie pe care o încercase vreodată cineva.

Avea să seducă şi să se căsătorească cu un frate, dar

tot timpul urma să se gândească la celălalt.

Şi avea să facă asta cât va trăi pe pământ.

*

Devon auzi uşa scârţâind, dar nu se mişcă.

„Visez”, îşi spuse el.

De asemenea, era foarte beat. De obicei evita tăria, căci un om abţiguit era un om slab. Beţivul lua parte la jocuri de noroc când nu-şi putea permite să piardă şi lua decizii pe care le regreta ulterior. Dar Devon nu regreta că dăduse whisky-ul pe gât în seara aceea. Alcoolul îi amorţise durerea şi îl aruncase în braţele lui Morfeu.

Dacă avusese vreodată nevoie să se cufunde în uitare, acum era acel moment.

Sunetul pe care crezuse că îl auzise era sigur în imaginaţia sa.

Încercă să se cufunde la loc în somn înainte să se trezească de-a dreptul. Era al naibii de sigur că nu voia să stea treaz *ştiind* că Emma se furişase în dormitorul lui de la capătul holului şi că făcea dragoste cu fratele lui.

Sau, mai rău, Dumnezeu să-l ajute, *să o audă* cum făcea dragoste cu Theodore. Dormitorul lui era la câteva uşi distanţă, dar Emma scotea nişte zgomote ispititoare când i se oferea plăcere.

Durerea de cap se înteţi, şi el strânse din pleoape. Nu se putea gândi la ea acum, nu când era cu Ted. Să retrăiască întâlnirea lor de mai devreme era o cale sigură spre nebunie.

Parchetul scârţâi uşor, şi lui Devon i se păru că aude foşnet de picioare goale apropiindu-se. Nu se osteni să deschidă ochii. Totul era doar în mintea lui; spera cu disperare ca viziunea lui să nu se confirme.

Rareori făcea efortul de a abate viitorul de la drumul său, dar de data asta părea că nu avea cum să dea greş. Soarta nu putea să o călăuzească spre patul lui dacă el nu se afla acolo.

Un parfum de citrice îi ajunse la nări. Ceea ce îl convinse.

Emmaline mirosea ca o piersică însorită, nu ca o curtezană de lux.

Sigur visa.

„Auzi”. Auzi şuierul vag al cuiva care respira întretăiat.

„Nu se poate”.

Cineva ridică aşternuturile.

„Fantezie îmbibată în whisky”.

Transpiraţia i se scurse pe tâmple, sub asaltul durerii de cap care îl arunca în agonie.

O atingere, uşoară ca o pană, îi traversă spatele gol.

Durerea se retrase, de parcă cineva i-ar fi turnat un urcior cu apă rece peste capul care îi zvâcnea. Suferinţa se scurse în valuri. Atingerea binecuvântată a degetelor ei îi revărsa căldură şi lumină în sufletul greu încercat.

Dacă visa, nu voia să se trezească. Dacă era efectul whisky-ului, avea să se apuce bucuros de băut.

Printr-un mic miracol, Emmaline era în patul lui. Reală sau fantomatică, trebuia să fie ea. Nimeni altcineva nu-i putea alunga durerea cu o atingere.

Îl cuprinse euforia. Nu ştia dacă durerea de cap dispăruse de pe urma aburilor din sticla de Glenlivet sau graţie femeii ai cărei sâni catifelaţi erau lipiţi de spatele lui. Nu ştia decât că se desfăta în îmbrăţişarea caldă, fericit că scăpase de durere.

Întărindu-se din ce în ce mai mult de la o clipă la alta.

*

Emmei îi bubuia inima. De ce nu se întorcea Theodore la ea? De ce nu spunea ceva? Habar n-avea că dormea atât de adânc.

Un iz vag de alcool îi gâdilă nările.

„O, Doamne, e băut”.

Poate că nu avea a se trezi cât să-i răpească fecioria,

lămurind lucrurile o dată pentru totdeauna. Mai rău, poate că băutura avea să-l facă incapabil să ducă fapta la bun sfârşit.

Tremurând pe dinăuntru, se înfăşură în jurul lui. Era prea întuneric pentru a vedea bine, dar nu încăpea îndoială că era gol.

Bărbaţii nu dormeau în cămăşi de noapte? Monty aşa dormea mereu. Cumva, toată tărăşenia ar fi fost mai puţin stânjenitoare dacă Theodore ar fi fost acoperit cuviincios, dacă singurul lor contact era acela necesar, care să-l facă să fie irevocabil al ei. Auzise că unii soţi şi soţii îşi petreceau întreaga viaţă şi creşteau vreo şase copii fără a rămâne măcar o dată complet goi unul în faţa celuilalt.

El mormăi, cu sunetul jos şi primitiv al unui mascul satisfăcut. Ea îşi lipi obrazul de pielea netedă a spatelui lui şi îi auzi inima bătând nebuneşte. Avea un miros masculin delicios, în care se simţea doar o notă de bergamotă şi de santal.

Încă nu se întoarse spre ea. I-ar fi mult mai uşor să-l seducă dacă Teddy s-ar purta ca de obicei. În mod normal trebuia să-i pareze avansurile, să-i scurteze sărutările şi să-i redirecţioneze mângâierile. Nu-şi imaginase niciodată că va trebui să fie ea cea care, ei bine, iniţiază lucrurile.

„Intră în joc pentru un bănuţ…”

Întinse mâna şi îi mângâie abdomenul. Apoi atinse cu mâna ceva ce nu era în niciun caz abdomenul lui, ceva tare şi gros. Era mai lung decât se aşteptase şi surprinzător de fierbinte la atingere.

Îşi trecu palma de-a lungul lui. Pielea era netedă şi întinsă de erecţia tare ca piatra. Nu trebuia să-şi facă griji că faptul că era băut avea să-l împiedice să o scoată din rândul fecioarelor. Era mai mult decât capabil.

Acum, singura ei grijă era dacă urma să-şi amintească dimineaţă.

Ceva mai jos, descoperi ceva surprinzător de moale la acest bărbat tare. Se jucă cu bilele gemene din săculeţul de piele, presărat cu păr aspru.

„De ce nu spune ceva?”

Sigur acest gen de lucru nu era ceva obişnuit pentru el. Dumnezeu era martor, pentru ea nu era.

— Aş vrea să…

Înainte să apuce să-şi încheie propoziţia, se rostogoli spre ea şi îi acoperi gura cu a lui, înghiţindu-i restul cuvintelor. Avea gust de whisky, afumat şi uscat, dar era departe de a fi neplăcut.

Gura lui era tandră, cercetătoare.

Nu trebui să se străduiască prea tare să-şi imagineze că era Griffin în locul lui Teddy. Săruta cu aceeaşi siguranţă tandră.

Trupul ei răspunse cu aceeaşi dorinţă. Poate că urma să poată face, la urma urmelor. Era pentru tatăl ei, îşi reaminti ea. Să-l vadă sănătos şi apoi avea să-şi restul vieţii în ordine.

Bărbatul din pat îşi adânci sărutul, şi toate gândurile la Monty dispărură.

El îi ridică veşmântul şi îi găsi sexul. Era încă udă de pe urma jocului de mai devreme cu Griffin. Încă dureros de sensibilă. I se strânse pieptul amintindu-şi cum îi oferise el plăcere, cu atâta tandreţe. Chiar dacă încăperea era întunecată, strânse pleoapele.

„El e. Îmi voi spune că e el. Şi o voi crede asta până când lumina zilei îmi va spune altceva”.

Trăsese pe sfoară atâţia oameni. Cât de greu putea fi să se păcălească pe sine? Îşi ascunse sufletul într-un loc în care nu îl putea atinge nimic şi îşi porunci să nu gândească.

Ar trebui să se concentreze asupra a ceea ce simţea. Era singura cale pentru a duce treaba la capăt.

Erau destule de simţit. Gura lui era pe sânii ei, trăgând, sugând. Dorinţa urla în ea. Acum ar fi momentul potrivit să-i spună lui Theodore că îl iubea, că ar fi onorată să fie soţia lui, dar nu putea formula o propoziţie coerentă. Din gură nu-i ieşeau decât icnete irepresibile şi mici gemete de dorinţă.

Sau poate că nu voia să păteze plăcerea nebănuită cu

o minciună. Nu îl iubea pe Teddy. Şi se îndoia că avea să-l iubească vreodată. Nu când în piept avea un ghem prilejuit de ce simţea pentru fratele lui.

El se mişcă, astfel încât şoldurile lui se aşezară între picioarele ei. Îl simţi în locul unde i se împreunau coapsele, gata să o pătrundă. Înţepeni.

El îi lăsă sânii şi îi sărută din nou gura, jucându-se cu limba. Când i-o strecură printre buze, o pătrunse şi mai jos. Încet. Lăsând-o să se lărgească pentru a-l primi.

Mirarea că-l primea în ea o făcu să uite orice altceva.

Apoi se opri deodată.

Ştia că asta nu era totul şi, spre surprinderea ei, tânjea să îl cuprindă pe de-a-ntregul. Emma îşi mişcă şoldurile, cerându-i fără cuvinte să intre.

Îşi propti partea de sus a corpului în coate şi se retrase puţin.

Ea scânci de dorinţă.

Apoi o pătrunse cu putere, intrând cu totul. Icni sub asaltul subit. Ardea pe dinăuntru. Seducerea lui Theodore fusese plină de o plăcere atât de neaşteptată până în acest punct, încât fu orbită de o agonie bruscă.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Nu merita asta pentru acest fel de subterfugiu.

El rămase imobil, ca şi când ştia ce simţea ea.

Că era rău sau bine, fapta fusese îndeplinită. Viitorul ei era hotărât. Theodore avea să o ia în căsătorie acum. Ar fi trebuit să fie fericită, dar o lacrimă i se scurse prin colţul ochiului închis, scurgându-i-se în ureche.

— N-o să mai doară acum, spuse el, şi o sărută pe obraji.

Emma deschise brusc ochii. Era încă prea întuneric să-i vadă faţa, dar nu se putea înşela în privinţa vocii.

Bărbatul care se mişca în ea cu mişcări încete şi sigure nu era Theodore, nu era băiatul adorabil care s-ar căsători cu ea, făcând ca totul să fie bine.

Era Griffin Titus Preston Nash, Lord Devonwood.

Capitolul 22

De obicei, când Devon îşi amintea, visele erau înceţoşate şi fugare, doar frânturi de imagini. Nu mai fusese vizitat de o asemenea fantomă nocturnă, atât de intensă, de plină de toate senzaţiile, mirosurile şi gusturile unei partide de sex din cale-afară de bună.

Şi nu mai avusese niciodată un vis în care să fie atât de conştient că visa, de parcă s-ar fi privit din afara corpului, bucurându-se în acelaşi timp de fiecare fior de plăcere, de fiecare împunsătură a dorinţei.

Îi acoperi din nou gura cu a lui, fără să se sature de mierea dinăuntru. Nu părea corect ca el să-i provoace durere, când ea i-o uşura pe a lui cu atâta delicateţe.

Emmaline era câmpul privat de maci al lui Devon. Era uitarea lui adâncă, euforia neţărmurită şi plăcerea de dincolo de pustiul lui.

Dar nu de dincolo de vinovăţia lui, din păcate. Simţi îmboldirea mustrării de conştiinţă când se gândi la fratele său. Îl alungă brutal. Avea să rezolve mai târziu. Ce visai nu privea pe nimeni în afară de tine. Momentan, nu din vina lui, o avea pe Emmaline, dulce, catifelată şi icnind sub el.

Începu să se mişte, încet, ca să nu-i mai pricinuiască vreun disconfort. Chiar dacă nimic din toate acestea nu era real, durerea ei i se părea la fel de vie ca şi când ar fi fost a lui. Trupul îi înţepeni sub el, chiar dacă pe dinăuntru era umedă şi dornică. Îşi adânci sărutul şi, spre bucuria lui, ea se relaxă. Începu să se mişte cu el, ridicându-şi şoldurile pentru a ieşi în întâmpinarea penetrărilor lui.

Lumea lui se topi în dorinţă şi frecare. Patul scârţâia într-un ritm frenetic. Sângele îi zvâcnea în mădular şi presiunea îi creştea în gland. Testiculele i se strânseră, pregătindu-se de marea eliberare.

Dacă nu ar fi fost în continuare convins că nu era

decât un vis erotic provocat de whisky, ar fi recunoscut semnele care îl avertizau că urma să atingă climaxul dintr-o clipă în alta. Una era să iei fecioria unei fete, alta era să aduci pe lume un bastard.

Un gentilom ar fi trebuit să se retragă din curtoazie faţă de doamna care îi oferise un dar atât de suav. Chiar şi în vis, Devon voia să îi facă dreptate partenerei sale.

Dar aceasta era Emmaline. Laudanumul lui. Uşurarea lui. Nu voia ca împreunarea aceasta să se termine vreodată, chiar dacă era doar o fantezie. Nu se putea retrage aşa cum nu s-ar fi putut opri din sângerat dacă s-ar fi tăiat.

Forţa climaxului îl făcu să-şi arcuiască spatele, pătrunzând-o cât mai adânc posibil. Când gemu de plăcere, ea îi acoperi gura cu vârfurile degetelor şi şâşâi, îndemnându-l să tacă.

Chiar dacă trupul lui continuă să se dezlănţuie, şâşâitul ei fu ca o găleată de apă rece. Dacă ar fi un vis, nu ar încerca să-l reducă la tăcere. I s-ar alătura, dând glas extazului.

Nu putea gândi. Cea mai deasă ceaţă londoneză i se aşternu pe creier. Absenţa durerii, alcoolul rămas în vene şi profunda satisfacţie pe care i-o aduse eliberarea îl făcură să alunece în uitare. Dar, înainte să se cufunde în somnul celor complet satisfăcuţi, un gând îi răsună în minte.

„A fost real”.

*

— O, te rog, taci, şopti Emmaline.

Mădularul lui ţeapăn pulsa încă în ea. Dacă nu s-ar fi temut atât de tare că aveau să fie descoperiţi, minunea de a-l ţine în braţe în timp ce sămânţa izbucnea din el în valuri fierbinţi ar fi făcut-o să strige laolaltă cu el. Să-i simtă plăcerea era un ecou al propriei ei plăceri.

Dar, dacă l-ar auzi altcineva şi i-ar găsi astfel, ar fi distrusă. Theodore ar fi devastat. Poate ar face chiar ceva

copilăresc, cum ar fi să-şi provoace fratele la duel.

Gândul o făcu să-i îngheţe sângele în vene. Deşi Devon s-ar simţi obligat să onoreze provocarea, probabil nu ar considera că avea obligaţia de a se căsători cu ea. Ar fi ceva nemaiauzit pentru un om de rangul său să facă una ca asta. Dacă ajungea să-şi ucidă fratele din pricina ei, avea să o urască pentru totdeauna.

Şi s-ar urî şi ea.

Apoi sămânţa lui Devon încetă să se mai verse în ea, iar interiorul i se contractă drept răspuns. El oftă din rărunchi şi o apăsă cu toată greutatea.

Ea îl împinse de umeri, dar nu se clinti.

Respira adânc şi egal.

„Nesuferitul a adormit!”

Iritarea începu să-i clocotească în trup, până când îi trecu prin cap că era mai bine decât să trebuiască să vorbească cu el chiar acum.

Ce Dumnezeu ar putea spune?

„Scuze, milord. Greşeala mea. Credeam că îmi ofer virginitatea fratelui tău”.

Se retrase de sub el. O parte din dantela tivului se rupsese, întinse mâna să vadă cât de tare şi descoperi că nu se desprinsese de tot.

Putea fi reparată.

Ea nu.

Merse în vârful picioarelor la uşă şi o întredeschise. Holul era pustiu, aşa că ieşi şi dădu fuga înapoi la apartamentul albastru, apoi în dormitorul ei. Aprinse lampa de gaz şi turnă apă din urcior în lavoar. Apoi îşi scoase cămaşa şi se curăţă cu o cârpă umedă.

Pe interiorul coapselor avea vagi dungi roşii. Nu avea să le îndepărteze, oricâtă apă şi săpun ar folosi.

Mâinile îi tremurară de fiori ce apărură cu întârziere. Planul ei se încheiase îngrozitor.

Ce făcea Griffin în patul lui Theodore?

Se aşeză pe scaun, în faţa mesei de toaletă ornamentate. Reflexia ei îi plutea dinaintea ochilor, cu părul

răvăşit şi cu buzele umflate de săruturi. Ochii ei întunecaţi, în mod normal strălucitori, aveau pleoapele grele, iar privirea era una atotcunoscătoare.

„Da”, decise ea, „experienţa senzuală lasă urme”.

În adâncul ei, sufletul i se cutremura. Fusese sfâşiat la fel de sigur ca virginitatea ei. O parte din ea era uşurată, bucuroasă chiar, că fusese Griffin, nu Theodore în patul acela. Deşi greşeala îi distrusese planul atent pus la cale, avea senzaţia bizară că aşa trebuia să fie, ţinând cont de cât de bine se potrivea cu Griffin.

Voise să fie el, îşi dădu ea seama, indiferent că îşi împlinea planul sau nu.

Emmaline trase adânc aer în piept şi se gândi ce să facă. Când o şarlatanie dădea greş, Monty fie schimba jocul, fie strângea catrafusele şi o lua din loc, înainte ca poliţia să arate vreun interes faţă de activităţile lor. Dar ea nu îl putea deranja cu decizii legate de strategie acum.

Nu în privinţa asta.

Se duse la scrin şi răscoli prin lenjerie, căutând statuia lui Tetisheri. Apoi o aşeză pe mobilierul de stejar cu striaţii şi o privi ţintă un moment. Zâmbetul enigmatic al figurinei părea să sugereze o nouă mişcare.

Era riscantă, dar la fel stăteau lucrurile şi în cazul tuturor celorlalte opţiuni pe care le avea în punctul acesta. După ce îşi pierduse virginitatea, nu mai avea mare lucru de pierdut.

Avea să-i spună adevărul lui Griffin. Despre statuie. Despre ea şi Monty. Despre motivul pentru care venise în patul lui.

Despre tot.

Emmaline înghiţi cu greu. După toate linguşirile şi subterfugiile iscusite, era forţată să recurgă la sinceritate – o marfă fragilă, în cel mai bun caz. Adevărul era cel mai eficient când era folosit cu moderaţie, nu întins vrând-nevrând ca smântână groasă pe biscuiţi, însă era pregătită să-l verse pe de-a-ntregul. Monty o învăţase să nu aibă încredere în adevăr din principiu, dar auzise undeva,

cândva, că împărtăşirea lui poate fi eliberatoare.

Spera că nu era o minciună.

Într-un fel sau altul, avea să afle a doua zi.

*

O’Malley îşi termină povestea şi aşteptă ca lordul să spună ceva. Îi trecu prin cap, acum că recunoscuse deja că dăduse greş, că acesta era un mesaj care ar fi putut aştepta până se lumina de ziuă. Îşi dorea să se fi gândit la asta înainte de a o fi convins pe târfuliţa de spălătoreasă să-i ducă un bilet lui Lord Kingsley cerându-i să-i acorde un moment, în ciuda orei târzii – sau matinale, în funcţie de cum priveai lucrurile. Stăpânul său ar trebui măcar să aprecieze faptul că erau şanse mici ca O’Malley să fie văzut făcându-i o vizită acasă la o asemenea oră.

Încruntătura de pe chipul gentilomului nu părea a fi un semn de apreciere.

„Aş fi putut să nu mă mai trudesc degeaba”.

— Cum adică nu ai luat-o? Lordul izbi cu pumnul în birou cu atâta forţă, încât călimara se clătină şi lichidul negru se revărsă peste buza recipientului, curgând pe vechiul lemn de nuc. Credeam că e pustie casa. Sigur ai avut destul timp să o găseşti.

— Majordomul s-a întors înainte să termin căutarea, recunoscu O’Malley, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

Fusese surprins de curajul mărunţelului şi plecase de la locul faptei cu o crestătură deasupra sprâncenei stângi. Sângerarea aproape că îl lăsase fără vedere la un ochi, până ajunsese într-un loc în care se putuse curăţa singur.

— Statuia nu era în camera profesorului, spuse el. Jur.

— Atunci trebuie să fi fost în a fiicei. Devonwood nu are seif. Chiar şi bijuteriile familiei sunt depozitate în trezoreria avocatului său. Kingsley se ridică şi păşi de colo-colo, ca leopardul închis în cuşcă pe care O’Malley îl văzuse cândva la menajeria reginei. Când te poţi duce înapoi după

ea?

O’Malley deschise şi închise gura, fără să spună nimic. Nu era făcut să se furişeze. Dacă încerca să spargă camera în timp ce fata era acolo, sigur avea să-l audă. O văzuse mai devreme în seara aceea, când contele o urcase într-o birjă. Gâtul ei delicat ar pocni ca o rămurică dacă el ar găsi puterea să acţioneze astfel. Mai scăpase o dată după o crimă, în Hampshire, când o târfă îl crezuse adormit şi încercase să plece cu teşchereaua lui.

Dar să comiţi aceeaşi crimă de două ori însemna să provoci soarta.

Iar fiica profesorului nu era o târfă. S-ar face cercetări, şi O’Malley ar putea fi găsit. Copoii erau tot mai deştepţi de la o zi la alta. Nu erau prea multe lucruri pe pământ care să îl sperie pe Tom O’Malley, dar era muritor şi el şi se temea de ştreang.

— După ce se dă o spargere, oamenii au tendinţa să fie mai grijulii cu lucrurile, îi explică O’Malley. Nu vor mai lăsa locul gol, nu cred. Contele ar putea chiar să angajeze ajutoare suplimentare să păzească reşedinţa pe timpul nopţii. Casa Devonwood va fi cel puţin închisă ca o temniţă. Ar trebui să sparg o fereastră ca să intru şi, nu trebuie să vă spun, nu e ceva ce se petrece în tăcere.

Lordul îşi miji ochii şi strânse din buze. Un muşchi din maxilar îi zvâcni.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Familia şi servitorii contelui se vor muta la moşia de la ţară în câteva zile. Presupun că nu cunoşti vreun tâlhar sau doi care să vrea să ia parte la un jaf la drumul mare.

O’Malley se încruntă. Traficul militar şi numărul forţelor poliţieneşti care creştea de la o zi la alta făcuseră ca vremurile când îţi puteai câştiga traiul poruncindu-le oamenilor să „scoată punga” să apună de ceva timp. Nu mai ţinea minte când auzise ultima oară de un jaf la drumul mare care avusese sorţi de izbândă.

În plus, tâlharii dădeau iama în bijuterii şi bancnote, nu căutau statui de granit. Ce idee! Uneori se întreba dacă

lordul era întreg la cap.

— Va trebui să mă ocup singur de treabă, spuse Kingsley încet, apoi privirea i se îndreptă spre O'Malley, ca şi când nu ar fi intenţionat să o spună cu voce tare. Te vei îndrepta cât mai iute spre Shiring-on-the-Green. Satul e aproape de Devonwood Park. Stai la hanul Boar and Thistle. Au o pivniţă excelentă, dar vreau să rămâi treaz. Dacă trimit după tine, trebuie să vii imediat.

— Unde veţi fi, milord?

Pe faţa gentilomului apăru un zâmbet slinos. Luă un plic cu scris ales şi îl flutură în aer. Lui O'Malley i se păru că simte o notă de parfum floral.

— Voi fi unul dintre oaspeţii de la Devonwood Park, desigur.

Capitolul 23

O bătaie uşoară la uşă o făcu pe Emmaline să se trezească brusc. Nu îndrăznise să doarmă în pat peste noapte. Nu după felul în care îi oferise Devon plăcere în el. Nu după felul în care o luase în patul lui Theodore. Crezuse că avea să rămână trează ore în şir, gândindu-se ce urma să se aleagă de ea şi de Monty.

În schimb, nu se gândi decât la Griffin. În cele din urmă, adormise pe scaun.

Îşi masă gâtul ţeapăn şi îşi strânse halatul în jurul trupului. Avea articulaţiile moi şi simţea o durere deloc neplăcută. Urme ale faptului că făcuse dragoste până la epuizare, presupunea.

Se uită la ceasul de bronz aurit de pe poliţa şemineului şi văzu că dimineaţa se scursese aproape de tot.

— Intră, spuse ea, surprinsă să afle că vocea îi funcţiona încă.

Servitoarea care se ocupa de etaj vârî capul pe uşă.

— Poftiţi, domnişoară, spuse ea, intrând cu o tavă încărcată cu un ceainic şi o ceaşcă, însoţite de un vas acoperit. Excelenţa Sa s-a gândit că poate doriţi să luaţi micul dejun în cameră, acum că tatăl…

— Ce face tata?

— O, dom' profesor e tare bine, nu vă temeţi. După ce noi, servitorii de sus, am plecat acasă aseară, Molly a stat cu el şi zice că a dormit ca un prunc. Fata îi aruncă Emmei un zâmbet ştirb şi luă capacul de pe vasul încălzit, dând la iveală un mic dejun englezesc copios, cu biscuiţi, cârnaţi şi ouă cu unt. De fapt, doctorul Farnsworth s-a odihnit aşa de bine, că Molly n-a putut să-l ţină în pat azi-dimineaţă. Domnul Theodore e cu el acum sau cred că a ignorat sfaturile doctorului şi a coborât scările să-l găsească pe conaşul cel tânăr. Se pare că a avut o… la naiba, cum îi zice la cuvântul ăla pe care l-a folosit? Fata se scărpină pe bonetă, ca şi când cuvântul s-ar fi putut ascunde în claia de cârlionţi negri. Epipanină? Pipafanie? Să…

— Epifanie? sugeră Emmaline.

A, ăsta e. Ce deşteaptă sunteţi! Servitoarea o privi radioasă. În orice caz, a avut această Ana Pif… ăăă… o treabă de-asta cu „pif" şi nu s-a lăsat până n-a trimis-o pe Molly după domnul Theodore. Sigur, conaşul a venit imediat, deşi Molly a avut de furcă până l-a găsit. Se pare că Lord Theodore a dormit în camera lui Lord Devonwood aseară.

Asta explica de ce îl găsise pe Griffin în patul lui Teddy, dar de ce Dumnezeu să fi făcut schimb de camere?

Nu era un lucru despre care ar fi putut-o întreba pe slujnică, oricât de multe ar fi ştiut aceasta despre ce se întâmpla în casa Devonwood. Întinse mâna spre serviciul de ceai şi fu recunoscătoare să descopere că înăuntru era ciocolată caldă. Ceaiul era foarte bun, dar Emmaline nu împărtăşea convingerea englezilor că era remediul suprem pentru toate relele. Ciocolata caldă era un candidat mult mai bun la acest titlu.

În special în dimineaţa de după noaptea în care îşi

pierduse virginitatea cu altcineva decât cel cu care trebuia.

— Ultima dată când i-am văzut, tatăl dumneavoastră şi Lord Theodore stăteau aplecaţi deasupra hârtiilor lor, spuse slujnica, începând să facă patul lui Emmaline. Tare bine se mai înţeleg ei doi.

Emmaline privi spre statuia lui Tetisheri de pe scrin. Chiar dacă blestematul obiect era la ea, Teddy şi tatăl ei îşi băteau capul cu hieroglifele de la bază. Lucrau neîncetat la traduceri, ca şi când ar fi existat cu adevărat un mormânt şi o comoară, care aşteptau să fie găsite în deşert.

Când statuia îi căzuse pentru prima dată în mâini, Monty nu avea asemenea gânduri legate de ea, neinteresându-l decât cum ar putea folosi povestea pentru a stârni interesul „investitorilor”. Ideea unei femei faraon, de descendenţă europeană, până atunci necunoscute, era prea bizară pentru a zăbovi asupra ei, dar Monty înflorise fabula atât de bine, încât părea să se fi convins şi pe el însuşi de ea, nu doar pe Teddy.

— Aveţi nevoie la îmbrăcat după micul dejun, domnişoară?

— Nu, mă descurc.

Va fi dificil, dar necesar. Când slujnica goli apa rozalie din lavoar, presupuse că Emmaline era în acea perioadă a lunii. Dacă ar ajuta-o să se îmbrace, fata ar putea observa că Emma nu luase nicio măsură pentru a opri fluxul menstrual. Servitoarea ştia tot ce mişca în casa Devonwood, spusese contesa. Nu îşi putea permite ca lumea să afle că îşi pierduse virtutea.

— Trebuie să îl văd pe conte cât mai curând posibil.

— Atunci nu trebuie să vă grăbiţi, domnişoară, spuse slujnica. Excelenţa Sa a plecat de acasă azi-dimineaţă şi nu a spus când se întoarce.

„Laşul!” Emma se simţi de parcă ar fi fost pocnită în burtă. Nu o încânta gândul că trebuia să dea ochi cu Griffin, dar cum putuse să plece, când aveau atâtea lucruri de lămurit?

Ignoră cârnaţii şi ouăle, întinse smântână groasă pe

un biscuit şi muşcă puţin mai mult decât s-ar fi cuvenit să muşte o doamnă. Curajul de a-i spune adevărul lui Griffin se risipi.

Cum putea să se ţină tare când refuza să coopereze şi să o vadă cât să apuce să-i spună totul?

— A spus unde merge? întrebă ea.

— Asta da, domnişoară, zise fata, vădit încântată să dea drumul unei ghiulele din arsenalul ei de clevetiri. S-a dus la Scotland Yard, la poliţie.

La poliţie! O echipă de inspectori care să dea târcoale pe aici era ultimul lucru de care ea şi Monty aveau nevoie. Dacă tatăl ei ar fi sănătos, nu ar sta pe gânduri să-şi facă bagajele şi să o ia la picior. Din câte auzise, erau încă peste două sute de acuzaţii pedepsite cu spânzurătoarea în Anglia.

Ar fi surprinsă dacă ea şi Monty nu comiseseră cel puţin una dintre ele.

*

Inspectorul-şef era Sir Jasper Pennyfeather, un bărbat tras la faţă şi cu păr cărunt. Cu favoriţii săi imenşi şi cu ochelarii cu jumătate de ramă, îi amintea lui Devon de o oaie englezească cu lâna lungă.

— Dacă mi-aţi fi trimis vorbă că aveţi nevoie de ajutorul meu, milord, spuse Sir Jasper, mi-ar fi făcut mare plăcere să vă vizitez acasă, în Mayfair.

Tocmai asta spera Devon să evite. Nu numai că mama lui s-ar fi supărat să vadă gardişti vârându-şi nasul peste tot, dar nu credea că prezenţa oficială a reprezentanţilor legii ar fi făcut ca familia lui să fie mai în siguranţă.

În orice caz, nu era pregătit să dea ochii cu Emmaline sau cu Theodore. După seara trecută, plecarea de acasă părea de-a dreptul un act de curaj, dar nu se putea împiedica să se gândească la Emmaline. Îi veneau în minte frânturi disparate ale întâlnirii lor – pielea fină de pe

interiorul coaielor ei, felul incredibil în care li se potriveau trupurile, felul în care răsuflarea ei întretăiată îi făcea mădularul să zvâcnească. Vizita la poliţie era doar ceva care să îi distragă atenţia – şi nu prea îi reuşea.

— Mulţumesc, Sir Jasper, dar vom avea şanse mai mari de reuşită dacă infractorul nu ştie că v-am solicitat ajutorul. S-ar putea să comită un act similar în viitor, explică Devon. Când o va face, intenţionez să fiu pregătit.

— Foarte înţelept. Mintea criminalilor este deseori îndeajuns de abrutizată încât să fie încurajată dacă aceştia simt vreo slăbiciune la victimele lor. Sir Jasper bătea darabana cu degetele sale lungi pe biroul din stejar la care stătea aşezat. Spuneţi că majordomul l-a văzut bine.

— În casă era întuneric, dar omul meu, Baxter, ar putea să vă ofere o descriere parţială. Îl voi trimite aici în după-amiaza aceasta.

— Excelent. Inspectorul scoase o foaie de hârtie şi îşi înmuie peniţa în călimară, pregătindu-se să ia notiţe. Acum, dacă se poate, milord, ce lucruri de valoare a luat hoţul?

— Niciunul. A fost întrerupt înainte de a găsi ce căuta.

Sir Jasper clipi surprins.

— Aţi căutat bine? Sigur argintăria sau…

— Hoţul nostru nu s-a atins de argintărie sau de alte bogăţii uşor de transportat. Am motive să cred că urmărea ceva anume. O statuie egipteană rară, mai exact.

— Ce ciudat. Majoritatea spărgătorilor caută ceva de valoare, care să poată fi uşor de transformat în bani peşin. Sir Jasper îşi scoase ochelarii şi îi curăţă cu o batistă albă. Nu că piesa egipteană nu ar fi valoroasă, dar cum ar scăpa hoţul de ceva atât de uşor de identificat?

— Sunt convins că are deja un cumpărător pentru ea, spuse Devon. Aţi primit vreun denunţ despre grupuri care ar putea fi interesate de un asemenea lucru?

Sir Jasper îşi miji ochii, ceea ce îl făcu să semene şi mai tare cu un berbec în vârstă.

— Să mă gândesc. Mi se pare…

Îşi lăsă gândul suspendat în aer, răscolind prin birou

după un dosar. Îl deschise şi îl răsfoi. Pe fiecare pagină era câte o schiţă a unui suspect, domeniul în care era specializat şi un scurt rezumat al furturilor sale anterioare. Devon privi foile pe care le vedea cu capul în jos, în timp ce Sir Jasper mormăia ţintele preferate ale infractorilor.

— Artă italiană, pietre preţioase netăiate, potire de aur…

— Potire? întrebă Devon.

— De aur.

— E un domeniu de interes destul de îngust.

Sir Jasper ridică din umeri.

— Banditul de catedrală este un gen specific de hoţ. Poate veţi fi de acord că şi statuia egipteană este ceva specific.

— M-aţi prins aici, recunoscu Devon. Nu încape îndoială. Indiferent de ce are cineva, probabil se va găsi altcineva care mai devreme sau mai târziu să dorească lucrul respectiv.

— Natura umană. Inspectorul continuă să răsfoiască paginile. Nu, nu avem cunoştinţă de vreun hoţ care să fie specializat în obiecte de artă egiptene, deşi bănuiesc că va apărea curând. Se pare că întreaga lume se dă în vânt după prostiile astea. O, îmi cer iertare, milord. Nu am vrut să sugerez…

Devon îi făcu semn cu mâna, liniştindu-l.

— Nu am nicio părere pe această temă. Fratele meu este cel interesat de egiptologie.

„Eu nu sunt interesat decât de fiica egiptologului”.

Când inspectorul întoarse ultimele două pagini, una dintre schiţe îi atrase atenţia lui Devon.

— Staţi! Ridică o mână pentru a-l face să se oprească. Vreau să mai văd o dată ultima pagină.

Sir Jasper întoarse pagina şi pufni.

— Hei, ce căutaţi voi doi aici? Iertaţi-mă încă o dată, milord. Pagina asta s-a rătăcit printre cele cu spărgătorii. Întoarse foaia, astfel încât Devon să vadă portretul celor doi răufăcători. Reverendul Fairchild şi fiica sa Eleanor nu sunt

hoţi în sensul strict al cuvântului, înţelegeţi, spuse Sir Jasper. Sunt mai curând ceea *ce* yankeii numesc „şarlatani”. Se pare că au vândut o serie de relicve false pe continent, anul trecut. Nu puţini oameni din Franţa au fost supăraţi când s-a dovedit că frânturile din Sfânta Cruce pe care le aveau erau probabil aşchii dintr-un scaun de cârciumă.

Devon privi spre perechea de pe pagină. Chipul bărbatului nu era la fel de subţire şi purta barbă. Ar fi putut să nu-l recunoască dacă nu ar fi fost complicea sa. Faţa femeii era ovală şi jucăuşă, cu trăsături prea angelice pentru a fi suspectate de încălcarea legii.

O parte din Devon nu era surprinsă.

— Acum, dacă aţi avea un relicvariu care să conţină un petic din veşmintele în care a fost înmormântat Domnul nostru sau tigva lui Ioan Botezătorul la reşedinţa Devonwood, s-ar putea ca familia Fairchild să fie implicată, spuse Sir Jasper, punând portretul lui Emmaline şi pe al tatălui ei în dosarul potrivit. Dar, din câte ştiu, cei doi nu şi-au făcut de lucru cu fleacuri egiptene.

„Şi-au făcut acum”, gândi Devon, din ce în ce mai nervos.

Cum de putuse fi dus de nas atât de uşor? Când sosiseră, simţise că familia Farnsworth sau Fairchild sau cum dracu’ i-o fi chemat, de fapt, avea ceva de ascuns. Atunci presupusese că încercau să încheie o căsătorie care să le aducă bani, între Emmaline şi Teddy.

Acum părea clar că ea, tatăl ei şi statuia lor egipteană erau nişte escroci. Umblau să pună mâna pe cât mai multe bogăţii ale familiei Devonwood.

Simţi cum îi arde gâtul când îşi luă rămas-bun cordial de la inspector.

Ieşi în lumina mohorâtă a zilei, nepăsător la ploaia care îl împungea cu acele ei. Fu izbit de un alt gând care îl înfurie şi mai tare.

Venirea Emmei în patul lui făcuse pur şi simplu parte din uneltirea pe care o puseseră cei doi la cale?

*

Spre încântarea lui Emmaline, Monty se simţea în stare să joace o partidă de whist în salon în după-amiaza aceea, când ploaia neîntreruptă ţinea pe toată lumea înăuntru. Îşi revenise într-atât încât sugeră să joace pe bani, nu pe chibrituri. Ea îi aruncă o privire plină de reproş, dar nu îl mustră. Era mult prea uşurată că, după cataplasmele înţepătoare ale doctorului, tuşea lui

Monty cedase atât de mult încât mintea lui îşi urmărea, ca de obicei, propriul interes.

În plus, Theodore era partenerul lui Monty în locul Emmei, aşa că trebuia să se bazeze pe noroc şi să joace cu cap, în loc să conteze pe semnale furişate şi cărţi palmate, pentru a le învinge pe Lady Devonwood şi pe Louisa. Chiar şi aşa, Emmaline se aşeză în colţ, părând să citească, dar în realitate urmărindu-l ca un uliu. Situaţia lor era prea precară pentru a o pune în pericol prin câştigarea unui jos prostesc de cărţi. Din fericire, Monty părea să ştie foarte bine acest lucru, pierzând vesel câteva mâini, într-o succesiune rapidă.

Încă nu-l văzuse pe Griffin. Nu se întorsese acasă la prânz, şi era disperată că nu avea să vină nici la cină. Avea palpitaţii din pricina nesiguranţei că era posibil să-l vadă fără a se afla la blândul adăpost al nopţii.

Adevărul necesita o doză de curaj pe care Emmaline tot nu era convinsă că o poseda. Nu era ca şi când ar fi exersat prea des.

Baxter apăru în cadrul arcuit al uşii, dar nu intră. În timp ce jocul se desfăşura rapid şi energic, majordomul se holba pur şi simplu la Emmaline, ca şi când ar fi putut comunica doar cu gândul. Îi făcu semn cu capul, arătându-i că ar trebui să-l urmeze, şi dispăru pe hol.

Emmaline închise cartea şi ieşi din salon, aproape izbindu-se de Baxter când o apucă pe după colţ.

— O, foarte bine, domnişoară, spuse el. Mă temeam

că va trebui să acţionez mai ferm.

— De ce te temeai de asta?

— Pentru că Excelenţa Sa mi-a poruncit să vă trimit la el, dar nu cred că vreţi să ştie toată lumea că aţi fost chemată. Mai ales dată fiind dispoziţia în care se află.

— Dispoziţia?

Nici a ei nu se îmbunătăţise, acum că Devon îl trimisese pe Baxter să o aducă la el, ca un spaniel care aduce o raţă sălbatică la tolba vânătorului.

— O, da, domnişoară. Dacă stau să mă gândesc, aşa e. Baxter, care era în mod normal imperturbabil, îşi frângea mâinile. Nu cred că l-am mai văzut vreodată astfel… O, îmi cer iertare. Nu ar trebui să spun mai mult.

— O, da? De ce?

Ca orice povestitor, lui Baxter îi plăcea să fie îndemnat.

Îşi îndreptă spatele şi privi de-a lungul nasului, spre ea.

— După cum ştiţi, încerc să fiu discreţia întruchipată.

— O sarcină dificilă, cu siguranţă, dat fiind că ştii tot ce se întâmplă în casa asta, spuse ea.

Bărbatul o fixă cu o privire încruntată. Emma se întreba dacă pândise pe hol noaptea trecută şi o văzuse strecurându-se din camera lui Theodore şi întorcându-se în a ei.

— Nu cunosc toate secretele, domnişoară Farnsworth. Se întoarse şi o conduse pe hol, cu pas alert. Însă se ştie că bănuielile mele sunt neobişnuit de exacte. Să fiţi în gardă. Excelenţa Sa este extrem de supărat pe dumneavoastră.

— O, chiar?

Părul i se zbârli pe ceafă. Ea era cea care îşi pierduse virginitatea, iar *Griffin* era supărat? Păşi apăsat pe urmele lui Baxter, gândindu-se că poate era timpul pentru încă un genunchi bine plasat între picioarele Excelenţei Sale.

Baxter se opri în faţa uşii bibliotecii.

— Vreţi să vă anunţ, domnişoară? Dacă aş fi acolo… ei bine, o prezenţă în plus îl încurajează întotdeauna pe

Excelenţa Sa să-şi tempereze reacţiile.

Era bine intenţionat, dar ea nu putea accepta. Ceea ce avea de discutat cu Griffin nu trebuia auzit de altcineva. Îl strânse pe Baxter de braţ.

— Mulţumesc, domnule Baxter, dar cred că îmi asum riscul. Lord Devonwood nu are de ce să fie supărat, şi refuz să fiu luată la rost, spuse ea. E vremea să îl asalteze cineva pe acest leu în propriul bârlog.

— Prea bine, domnişoară. Dacă spuneţi dumneavoastră.

Deschise uşa bibliotecii.

Când îi văzu chipul lui Griffin, expresia lui era mai întunecată decât norii de furtună de afară, iar ochii îi erau pe potriva norilor plumburii de pe cer. Îşi pierdu oarecum curajul şi începu să se întrebe dacă nu cumva Daniel regretase şi el când alesese bârlogul leului.

Capitolul 24

Griffin se încruntă spre ea, strângând speteaza scaunului până când i se albiră încheieturile. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi făcut-o una cu pământul deja. Nimeni care-l minţea nu scăpa nepedepsit.

Probabil că intenţia i se citea lui Devon pe faţă, căci Emma se albi, pălind în doar câteva clipe. Apoi se adună şi ridică bărbia.

— Domnul Baxter m-a informat că vrei să mă vezi.

„Faci pe curajoasa, hm? Bravo, Eleanor Fairchild.”

— S-a exprimat diplomat. Am *poruncit* să te văd. Nu ridica niciodată vocea când era furios. În schimb, vorbea pe un ton scăzut, ca un mârâit ameninţător şi voalat. Cei mai mulţi oameni păreau a fi mai tulburaţi de asta decât de o tiradă sonoră.

— E bine că ai răspuns prompt la convocarea mea. Urăsc să fiu făcut să aştept.

„Aproape la fel de mult pe cât dispreţuiesc mincinoşii.”

Din nefericire, trupul său nu era la fel de dezamăgit de această mincinoasă ca raţiunea. Sânii care îi tresăltau îi atrăgeau atenţia şi nu se putea abţine să nu-şi amintească dulceaţa sfârcurilor tari între buzele lui.

Aparent netulburată, se îndreptă spre biroul lui, urmată de foşnetele rochiei pe pardoseala de marmură.

— Atunci suntem de acord, Lord Devonwood. Nici mie nu-mi place deloc să aştept şi m-ai ţinut în această stare nesuferită toată ziua.

— *Eu te*-am ţinut?

— Da. Se aplecă peste birou şi îl împunse în mijlocul pieptului. Nu ţi-a trecut prin cap că după seara trecută am putea avea lucruri de discutat?

Vorbe, vorbe, vorbe. Cel puţin, atunci când îl ataca un bărbat, ştia la ce să se aştepte, fie că era vorba despre pumni sau despre manipulare. Femeile te omorau cu *discuţiile.*

Griffin pufni.

Acesta este momentul în care faci pe virgina rănită şi îmi ceri să te iau în căsătorie?

Ochii ei scânteiară, în timp ce ploaia răpăia pe ferestrele înalte ale bibliotecii. Apoi îşi miji ochii, ca şi când ar fi ieşit în plină furtună fără a fi protejată de o umbrelă.

— Nu, am intrat în dormitorul acela de bunăvoie. Nu te consider responsabil pentru consecinţe.

— Ce înţelept din partea ta, spuse el, pe un ton mustind de sarcasm.

Ochii i se umplură de lacrimi şi bărbia îi tremură uşor.

— De ce eşti atât de… plin de ură?

Dacă ea lăsa lacrimile să curgă, el avea să fie obligat să fie ferm pe poziţii. O femeie în lacrimi era călcâiul lui Ahile pentru el. Îi veni să o sărute când ea îi aruncă o privire încruntată, în loc să plângă.

— Sentimentele mele pentru tine nu prea au legătură cu ura, spuse el încet. Seara trecută a dovedit-o.

Obrajii ei se îmbujorară. Ar fi renunţat la un an în paradis pentru a şti ce moment al pasiunii pe care o împărtăşiseră i se desfăşura în minte în momentul acela.

— Datorită serii trecute, mi-am dat seama de ceva, spuse ea. Ceva ce îţi datorez.

În ciuda hotărârii de a rămâne supărat pe ea, Griffin simţi că focul îi părăseşte pieptul şi se retrage într-o parte inferioară a anatomiei sale.

— Mi-ai oferit un dar aseară, spuse el răguşit. Nu îmi datorezi absolut nimic.

— Dimpotrivă, ne datorăm fiecare ceva unul celuilalt.

„Iată. Are pretenţii, totuşi”.

— Suntem datori să ne spunem adevărul, zise ea.

— Adevărul? Tocmai văzuse adevărul în dosarele lui Sir Jasper.

Dădu ocol biroului şi se urcă pe o margine, împreunându-şi mâinile la piept. Trebuie să fie interesant.

Ea ridică întrebătoare dintr-o sprânceană, apoi îşi înlănţui degetele ca şi când ar fi fost pe cale să ţină o prelegere.

— Presupun că ar trebui să încep cu începutul.

— Poate că ar trebui să începi prin a-mi spune numele tău real, *Eleanor.*

Gura ei formă un *„O”* perfect, apoi rămase cu buzele strânse preţ de câteva secunde.

„Îşi reface povestea”, conchise el.

— M-am născut cu numele de Emma Potts. Ochii ei scânteiau că ai unei vulpi încercuite de copoi. Muşchii de pe gât i se mişcau în timp ce înghiţea, chinuindu-se să continue să vorbească. Monty nu e tatăl meu adevărat, dar, din toate punctele de vedere care contează, mi-a fost părinte de la o vârstă foarte fragedă. Folosesc numele Emmaline Farnsworth ca să-i fac pe plac.

— Aşadar, îţi spuneai Eleanor Fairchild ca să-i faci pe plac când înşelaţi oamenii în Franţa, cu ceva vreme în urmă?

Ea clipi agale.

— Se pare că am subestimat poliţia britanică până acum. E extrem de bine informată. Expresia de animal hăituit dispăru, şi îl fixă cu o încruntătură directă. Iar acum şi tu eşti la fel de bine informat. Spune-mi. Pui poliţia să investigheze toate femeile cu care te culci?

— Nu în acest scop m-am dus acolo. Am mers să anunţ spargerea de noaptea trecută, spuse el. Însă, dacă tot am deschis subiectul, faptul că sunteţi căutaţi în Paris ar fi trebuit să fie un lucru de care să pomeneşti, nu crezi?

Ea râse fără pic de veselie.

— Când am avut noi ocazia să stăm serios de vorbă?

— Adevărat. Dacă ar fi fost după trupul lui, ar fi avut-o în clipa aceea, în loc să dea atâta din gură. Dar chiar şi discuţia în contradictoriu cu ea îl făcea să se simtă mai normal decât o conversaţie amicală cu oricine altcineva. Se pare că găsim alte căi de a comunica atunci când rămânem singuri, căi care par a ne bucura pe amândoi. Mă înşel?

Ea clătină din cap, iar lui i se păru că se aplecase uşor spre el. Apoi ea se îndreptă şi se retrase.

— Te rog, Griffin, trebuie să îţi spun tot ce am de spus.

— Mai ai?

Ea încuviinţă.

— O grămadă, şi te rog să taci până termin, altfel s-ar putea să nu fiu în stare.

— Să nu se spună vreodată că nu las doamnele să termine.

Chiar dacă fusese destul de băut, se asigurase că ea se simţise grozav cu o noapte în urmă. Desigur, şi el se bucurase din plin. Faptul că îi oferise plăcere îl făcuse să se simtă precum Prometeu când furase focul din Olimp. Ridică dintr-o sprânceană spre ea, dar, cum ea nu zâmbi la jocul lui de cuvinte, ridică din umeri şi îi făcu semn să continue.

— Ai dreptate. Suntem căutaţi pentru înşelătorie pe continent. Iar Monty este urmărit în New York pentru fals. Îşi masă fruntea cu degetele, ca şi când ar fi vrut să-şi netezească vorbele, la fel de uşor cum îşi netezea ridurile

de pe frunte. Dar nu asta e cel mai rău.

— Pentru cei mai mulţi oameni, mandatele de arestare în vigoare ar fi ceva destul de rău. Continuă, te rog.

— Nu mă iei în serios. Se încruntă spre el. Adevărul este că am intrat în casa ta cu scopul clar de a-l escroca pe Teddy şi, prin extensie, pe tine. Statuia lui Tetisheri e sigur un fals, dar Monty s-a gândit că te putem convinge să sprijini expediţia de a-i descoperi mormântul. Oftă. Desigur, nu avem deloc intenţia de a ne întoarce în Egipt.

— Sunteţi daţi în urmărire şi acolo, nu-i aşa? Atunci nu pune la socoteală întoarcerea. Mi se pare că nu prea mai aveţi unde fugi.

Ea se posomorî.

— Monty nu. Asta e sigur. Dacă nu găsesc o cale pentru a-l trimite la sanatoriul Gorbersdorf…

Lacrimile de care el se temuse mai devreme îi umplură din nou ochii. De data asta nu mai reuşi să le oprească. Griffin o luă în braţe şi se simţi ciudat de recunoscător când ea veni de bunăvoie.

Îi trecu prin cap că ar fi momentul potrivit pentru a se oferi să plătească tratamentul lui Farnsworth. Era tentat să o facă, dar, contrar părerii ei, titlul de conte nu-i aducea atâtea bogăţii pe câte s-ar fi putut aştepta careva. Tatăl său nu fusese prea chibzuit, astfel că, odată cu titlul, Griffin moştenise un munte de datorii, pe care nu avea să le lichideze cu totul decât dacă *Rebecca Goodspeed* avea să se întoarcă vreodată în port. Toţi banii pe care îi aducea moşia se duceau pe planurile de reparaţii, erau investiţi în pământurile arendate şi în renovarea morii de la Devonwood Park.

„Poate că o tură pe la mesele de whist i-ar aduce banii necesari”.

Îşi trecu mâna de-a lungul spatelui ei, mângâind-o îndelung şi alinător, iar ea se lipi de el. Chiar dacă ştia că venise să-l tragă pe sfoară, că fratele său intenţiona încă să o ia de soţie, Griffin simţi o linişte profundă lăsându-se

asupra lui doar pentru că o ţinea în braţe.

Nu avea deloc logică. Pur şi simplu aşa *era.*

— Toate aceste subterfugii şi viclenii. Tu, draga mea, eşti o adevărată ticăloasă. De obicei, acesta e rolul meu.

Îi trecu prin cap că folosirea darului său pentru a câştiga la cărţi ar putea echivala cu a le oferi unor oameni încrezători relicvării contrafăcute. El şi doamna sa într-ale ticăloşiei aveau mai multe în comun decât îşi dăduse vreunul din ei seama.

Umerii ei se scuturau din pricina suspinelor reţinute. Griffin îşi cercetă sufletul, căutând semnele de revoltă pe care le simţise înainte, dar nu găsi nicio frântură. Depuse un sărut pe creştetul ei.

— De aceea ai venit aseară în patul meu? Ca să mă faci să-ţi dau bani pentru a-l trimite pe tatăl tău la tratament?

— Nu, spuse ea, suspinând cu adevărat. Credeam că merg în patul lui Teddy.

Griffin o îndepărtă de el şi o ţinu la un braţ distanţă.

— Ai crezut…

De ce nu îşi dăduse seama de asta până atunci? Dormise în patul lui Ted. Bineînţeles, ea nu ştiuse că schimbase camera cu fratele său pentru a evita evenimentele pe care le *văzuse* într-o viziune. Nu avea de unde să ştie că în pat se afla el în locul lui Theodore. Încă o dată, încercase să înşele soarta şi nu reuşise decât să contribuie la împlinirea viziunii.

— Aşadar, intenţionai să te oferi fratelui meu, spuse el ţeapăn.

— Da. Se retrase din strânsoarea lui şi scoase o batistă din buzunar, cu care îşi tamponă nasul roşu. Dintre voi doi, el este singurul care s-a oferit să se căsătorească cu mine. Am văzut că Lady Cressida a pus ochii pe el la balul lui Lord Whitmore. Mi-ai spus că nu îi vei tăia finanţele lui Teddy dacă se va căsători cu mine; am decis că trebuia să fac ceva pentru a mă asigura că Theodore nu s-ar răzgândi, renunţând, pentru a o putea curta pe Lady

Cressida.

— Aşa că te-ai gândit să rezolvi problema şi să te asiguri că faci rost de banii necesari pentru tatăl tău dintr-o singură lovitură.

Vocea lui Griffin era plată şi lipsită de nuanţe.

Un plan impecabil, de o logică rece. Dacă nu s-ar fi culcat cu ea şi nu ar fi ştiut cât de pasională putea fi, ar fi crezut că era cea mai lipsită de inimă persoană din lume pe care o cunoscuse vreodată. Singurul lucru care o salva era că părea motivată de nevoia de a-l ajuta pe cel despre care susţinea că ar fi tatăl ei. Gândul nu îl făcu să se simtă mai puţin lezat.

Crezuse că se culcă cu fratele lui. Dumnezeu să-l ajute dacă se îndrăgostea într-adevăr de ea. Ar fi cea mai crudă pasiune posibilă.

— Ce ghinion pentru tine că am fost eu în camera lui Teddy, spuse el.

— Ţi-am zis că îţi datorez adevărul şi nu mă voi opri acum. Adevărul este... Ridică privirea spre el, iar ochii ei căprui luminoşi erau trişti şi strălucitori în acelaşi timp. Avea chipul încordat de o emoţie reţinută. Voiam să fii tu. O, Dumnezeu să mă ajute, cât de mult îmi doream asta.

Avusese nevoie de aproape o cincime de sticlă de whisky pentru a găsi curajul de-a încerca să evite viziunea. Îşi spunea că încercase totul pentru a-şi cruţa fratele de durere, dar era o minciună. Avusese de ales acolo în întuneric şi, băut sau nu, pe jumătate treaz sau pe jumătate adormit, alesese să o aibă. Voise să fie el acolo, la fel cum voise şi ea.

Chiar dacă era ticăloasă, nu avea cum să o învinuiască. Se apropie de ea, şi Emma ajunse în braţele lui înainte ca el să o invite. Se aplecă şi o sărută, desfătându-se cu dulceaţa răsuflării ei, cu felul în care sufletul ei întortocheat îl umplea pe al lui, obosit, cu o prospeţime neaşteptată. Avusese nevoie de curaj pentru a recunoaşte ce intenţiona să facă şi ce făcuse.

„O escroacă onestă. E un paradox pe două picioare”.

Dar picioarele ei erau ultimul lucru la care se gândea, dacă nu lua în seamă felul în care se ridicase pe vârfuri, astfel încât gurile să li se întâlnească mai uşor. Nu mai dorise niciodată o femeie atât cât o dorea pe ea. Când se întinse spre el, dorinţa lui atinsese cote paroxistice.

Îi prinse fesele în palme şi o ridică, lipind-o de el. Ea îl încolăci cu un picior pentru a se echilibra, iar el îşi adânci sărutul.

Geamătul ei în gura lui îi făcu mădularul să se întărească precum granitul, iar testiculele i se strânseră. Simţi o gheară în vintre când îi supse limba. Mâinile lui se plimbau pe deasupra trupului ei, explorând rotunjimile catifelate de sub straturile de veşminte. Ea îl cuprinse cu braţele, trasându-i mângâieri vrăjite pe şira spinării.

Griffin o sărută până ajunse la gât, desfăcându-i micii nasturi de perlă pe măsură ce înainta.

— Voiam să fii tu, repetă ea, trecându-şi mâna peste capul lui. M-am prefăcut că eşti tu.

Griffin o ridică şi o aşeză pe birou. Dădu deoparte călimara şi prespapierul de cristal, fără a-i păsa că se sfărâmară de podea. Apoi o sărută, în timp ce ea se lăsa pe spate.

— Când ţi-ai dat seama?

— Nu mi-am dat seama până nu ai vorbit.

— Nu prea gândeam în momentul acela. Îi aruncă un zâmbet, ridicându-i fusta. Nu îmi amintesc să fi vorbit.

— Ai spus: „N-o să te mai doară de-acum”. Îi cuprinse obrazul şi se ridică să-l sărute din nou, iar buzele ei erau catifelate şi dornice sub ale lui. Ce altceva nu-ţi mai aminteşti, mă întreb?

— Nu îţi face griji. Amintirile mele legate de tine sunt multe şi vii.

O mângâie pe coapse, simţindu-i muşchii încordaţi sub pantalonaşi. Era încordată ca o iapă în călduri, gata să fie încălcată de un armăsar. Iar Griffin intenţiona să facă asta negreşit.

— Ai avut dreptate, ştii, spuse ea cu răsuflarea

întretăiată, lăsându-şi capul pe spate pentru a-i îngădui să îi sărute mai bine gâtul.

Avea pielea sărată şi dulce, mirosea vag a piersici şi a mosc, mireasma aţâţării. Ironic, dat fiind că împreunarea lor avea să aducă durere – lui Ted, dar şi lor.

Griffin alungă gândul. Pentru moment, avea să se adâncească în această femeie, să se îmbete cu parfumul ei, să se piardă în minciunile ei şi să nu îi pese câtuşi de puţin. O sărută până ajunse la marginea cămăşuţei şi a corsetului, frustrat că nu avea cum să-i scoată la iveală sânii fără să o dezbrace complet. Deşi ideea era aţâţătoare, biblioteca, în mijlocul unei după-amiezi ploioase, nu era locul potrivit pentru a te deda unui dezmăţ.

Dar cel puţin putea să ajungă la alte părţi din ea la fel de delicioase.

„Dumnezeu să îl binecuvânteze pe eroul necunoscut care croise pantalonaşi cu partea din faţă desfăcută”, se gândi el plin de cucernicie.

Văile ei ascunse erau alunecoase şi umede de rouă, catifelate şi moi sub mâna lui. Când îşi strecură degetele în despicătura ei ispititoare, maxilarul i se încordă şi închise pleoapele.

Griffin se desfăta cu plăcerea ei. Sunetele slabe de plăcere pe care le scotea îi făcea mădularul să-i zvâcnească de plăcere. Îi găsi cel mai sensibil locşor, întărit acum, şi i-l prinse între degetul mare şi arătător.

Poate că nu avea cum să se bucure de trupul ei dezgolit momentan, dar intenţiona să-i dezgolească sufletul sau să moară încercând.

Capitolul 25

„Nu ar trebui să-l las să-mi facă asta”.

Deschise gura şi o închise de câteva ori, dar nu putea articula niciun cuvânt coerent. Îşi lăsă capul la loc pe spate.

Era prea greu să îl ţină drept, când toată atenţia ei se concentra asupra spaţiului încins dintre picioare.

Recunoscu felul în care i se contracta pântecul. Griffin o trimitea din nou în locul acela incredibil, în care nu-i păsa de absolut nimic şi care exista în secret în capul şi în inima ei. Se întrebă dacă putea ajunge acolo fără el. Nu, decise ea. S-ar putea să atingă o oarecare fericire, dar nu ar fi la fel când ar reveni în lumea reală dacă Griffin nu ar fi acolo să o prindă.

Cât de mult iubea sărutările lui! Gura lui era o lume în sine, umedă, tare şi catifelată. Umerii lui erau puternici, iar braţele – reconfortante. Şi îşi amintea bine de mădularul lung dintre picioarele lui.

Pântecul i se contractă de durerea golului. Degetele lui talentate o uşurau şi totodată o provocau. Ştia că urma să o facă să îi fie mai bine, dar până atunci dorinţa ei avea să devină prea intensă.

Îi sărută sânii prin straturile rochiei şi îşi dori să nu existe nimic între pielea ei şi gura lui binecuvântată. O dureau sfârcurile, împungând lenjeria flămânde după atingerea lui. La cât de încordată era, ar fi fost îndeajuns să îi sugă o dată sau de două ori sfârcul gol şi s-ar fi aprins ca o lumânare.

Degetele lui se jucau cu carnea sensibilă, trasând cercuri chinuitoare în jurul micului punct intim ce reprezenta sursa unei plăceri şi a unei suferinţe atât de mari.

Cum putea să fie atât de bine şi atât de frustrant în acelaşi timp?

Apoi, exact când pântecul i se strânse într-atât încât Emma crezu că avea să urmeze o nouă revoluţie în interiorul său, Griffin se lăsă în genunchi în faţa ei. Îi ridică rochia ca să o poată privi. Ea rezistă imboldului de a-şi apropia genunchii. Părea ridicol să fie stânjenită de propriul ei trup, după ce îşi dezvăluise viaţa secretă în faţa lui. Cu toate acestea, îşi ţinu răsuflarea, în vreme ce el îi cerceta partea aceea intimă.

— Eşti frumoasă, Emma, spuse el. Cu totul.

Se juca cu degetul în locul acela, iar trupul ei se încordă, aşteptând eliberarea. Apoi se aplecă atât de aproape, încât îi simţi căldura respiraţiei pe cârlionţii umezi dintre picioare. „Nu, doar nu vrea să… Nu o va face… O, Dumnezeule! Ba da.

Crezuse că degetele lui erau talentate, dar nu se comparau cu încântarea pură pe care i-o oferea gura lui. Umedă şi catifelată. Însă limba o atingea în punctul acela, la fel de iscusit cum o făcuse cu degetul.

Urcă rapid pe culmile paroxismului şi se dezlănţui sub sărutul lui intim. Coapsele i se cutremurară, pântecul i se contractă şi îşi înfipse unghiile în lemnul de nuc vechi atât de tare, încât fu sigură că lăsase mici urme încovoiate sub marginea biroului, încercă să nu facă niciun zgomot, dar extazul se scurgea din ea într-un suspin înăbuşit.

Dacă se aştepta ca Griffin să îi acorde timp să îşi revină, se înşela. Se ridică şi îşi desfăcu nasturii din faţă ai pantalonilor, apoi o pătrunse dintr-odată, înainte ca ultima contracţie interioară să înceteze a mai pulsa în ea.

Emma îl îndemna să o pătrundă cu murmure drăgăstoase, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele şi împreunându-şi gleznele. Avea atâta nevoie de el. Splendoarea climaxului ei era una. Să se împreuneze cu acest bărbat era cu totul altceva. Nimic nu alina mai bine vidul imens din interiorul ei decât să-l aibă în ea.

Se avântă în ea fără pic de blândeţe. Îi sărută gâtul recunoscătoare, iar el îi răspunse cu un mormăit sălbatic. Îl muşcă uşor de gât, iar el îşi înteţi ritmul. Inima îi urca spre tavanul îndepărtat. Nu putea îndura să simtă tandreţe pentru el acum. Nu după ceea ce ea şi Monty intenţionaseră să le facă lui şi familiei sale.

Împreunarea aceasta sălbatică era ce ceea ce merita.

Ceea ce îi cerea trupul.

Şi al lui, dacă plonjările lui disperate în ea spuneau ceva. Scrotul i se izbea de trup cu atâta forţă, încât se întrebă dacă nu îşi făcea rău.

Griffin îi cuprinse obrajii şi o făcu să îi întâlnească privirea în timp ce intra şi ieşea din ea. Pe chipul lui nu se vedea durere, ci doar o hotărâre flămândă şi neclintită de a crea o nouă conexiune cu ea, ceva dincolo de trup.

„Vrea să mă vadă. Să mă cunoască. O, Dumnezeule, ţinând cont de ceea ce sunt, cum poate îndura asta?”

Dar Griffin nu îşi desprinse privirea. Se uită la ea când atinse din nou extazul, cu spasme de bucurie, şi nu îşi desprinse privirea nici când trupul lui deveni rigid şi se arcui înainte de a se revărsa în ea.

„Vrea ca eu să îl văd. Să îl cunosc.”

Se întrebase ce secrete ar putea avea un conte şi dacă ar fi gata să îşi împărtăşească adevărurile cu ea, la fel cum i le împărtăşise ea pe ale ei. Oricare ar fi fost acestea, avea să le accepte. Ba chiar recunoscuse că se gândea că i se oferea fratelui său, pentru Dumnezeu, dar asta nu păruse să conteze.

Epuizată, Emma se lăsă din nou pe spate, pe birou, iar Griffin îşi aşeză capul între sânii ei.

— Îţi simt inima, şopti ea.

Bubuia prin straturile de haine care îi despărţeau şi pulsa în mădularul aflat încă în trupul ei. Trase cu greu aer în piept.

— Iar eu o aud pe a ta, spuse el.

Emma îşi trecu degetele prin părul lui, desfătându-se cu felul în care trupurile lor erau încă împreunate şi întrebându-se cât aveau să rămână astfel. Desluşi din nou conturul locului în care se aflau, după ce trupul începu să i se liniştească – lemnul de nuc, tare şi neted de sub ea, mirosul de mosc, dulce, al dorinţei împlinite, plutind între ei.

Furtuna de afară se potolise, şi ploua blând. Aerul împrospătat de ploaie ridica draperiile, pătrunzând în bibliotecă. Pe tavanul de deasupra lor, Cupidon şi Psyche se abandonau sărutului lor cast.

Emmaline fusese foarte mişcată de frescă atunci când o văzuse prima dată. Dragostea care înmugurea era cel mai

frumos lucru la care putea aspira. Acum părea palidă în comparaţie cu forţa paşi unii dezlănţuite pe biroul trainic.

Legătura dintre ea şi Griffin era dragoste? Nu ştia. Dar plăcerea împărtăşită îi lega negreşit.

„De ce o asemenea plăcere trebuia să înceapă cu durere?” se întrebă ea absentă. Gândurile îi rătăceau de colo-colo, ca un banc de peşti, mult prea rapide pentru a putea prinde vreunul. Apoi, deodată, un gând căzu în năvod şi refuză să se mai mişte.

— N-o să mai doară de-acum, şopti ea.

Se străduí să se ridice în capul oaselor, ceea ce era dificil, dat fiind că Griffin stătea cu capul pe ea. El se îndreptă şi o sărută pe frunte, netezindu-i fustele şi încheindu-şi pantalonii.

— Mă bucur că nu te-am rănit de data aceasta. Am fost mai dur decât am intenţionat.

— Nu îţi face griji, spuse ea, sărutându-l la rândul ei, apoi retrăgându-se înainte de a-şi îngădui să fie distrasă din nou de gura lui. Ai mai spus „N-o să mai doară de-acum”.

— Te cred. Eram cam afumat când am picat în patul lui Ted.

— Nu. Vreau să spun că ai zis atunci, desigur. Dar ai zis şi în birjă, în drum spre casa lui Lord Whitmore, când ai avut… episodul acela, spuse ea. Am crezut atunci că te refereai la faptul că ai avut dureri şi că trecuseră. Dar acum mă întreb dacă nu cumva era vorba despre altceva. Îi puse mâna pe obraz, simţind sub palmă perii aspri crescuţi peste zi. Îmi eşti dator cu vreun adevăr?

Griffin trase adânc aer în piept şi o coborî de pe birou. Ştiuse că într-o zi urma să fie nevoit să îşi împărtăşească secretul despre „darul” pe care îl avea cu altcineva, în afară de membrii familiei sale. Nu visase nicicând că urma să se destăinuiască în faţa unei şarlatane profesioniste.

Era genul de secret care îi făcea pe şantajişti să le plouă în gură, mai ales partea legată de folosirea ocazională a abilităţilor sale pentru a câştiga la jocurile de cărţi.

Decise să treacă peste partea aceea, în timp ce o conduse spre canapea, aşezându-se alături de ea, în faţa şemineului rece. Îi câştigase încrederea şi, deşi era evident că avea încredere în el, încă nu era sigur că putea spune acelaşi lucru în ceea ce îl privea. Aşa că începu cu moartea tatălui său şi cu rolul lui nefericit în concretizarea viziunii pe care o avusese. Spre marea lui uşurare, ea îl ascultă fără să-l întrerupă şi păru să creadă fiecare cuvânt.

— După aceea, am încercat să nu mă mai amestec în ceea ce vedeam că urmează, spuse el.

Existaseră câteva ocazii când nu se putuse abţine să nu încerce, dar fiecare eşec îi întărise convingerea că, orice ar fi făcut avea să fie răstălmăcit, confirmând soarta. Inacţiunea părea cea mai bună cale.

— Însă nu una care era pe placul tău, pun prinsoare, spuse ea apăsându-şi mâna peste a lui.

El se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe genunchi, şi privi ţintă la şemineul gol.

— Nu.

— Ce fel de viziune ai avut în birjă?

— Te-am văzut venind în patul meu.

— O, spuse ea, retrăgându-şi mâna şi prinzându-şi-o cu cealaltă în poală. Aşadar, de aceea ai făcut schimb de camere cu Theodore. Nu voiai ca eu să…

— Un moment. Încercam să îl cruţ pe fratele meu. Poţi crede în mod sincer că nu te doream?

— Nu, Griffin, dar cred că nu ai încercat atât de mult să îţi eviţi viziunea. Nu cred că viitorul este atât de exact pe cât îl faci tu să pară. Chiar dacă am venit la tine, la fel ca în viziunea ta, puteai totuşi să alegi. Dacă ai fi vorbit mai devreme…

— M-ai fi părăsit?

Ea oftă.

— În niciun caz. El se aplecă să o sărute, dar Emmaline se îndreptă şi mai mult, întorcând capul. Îi oferea răspunsul clasic şi politicos pe care îl au oamenii faţă de ciudaţi – o uşoară respingere. Mă bucur că mi-ai făcut

această mărturisire, spuse ea, dar nu putem nega faptul că alegerile noastre ne-au pus într-o ipostază ingrată.

— Vrei să spui că nu soarta a făcut asta?

— Cred mai curând că noi am ales-o, Griffin. Orice ar fi condus la faptul că am fost împreună azi-noapte, nu m-am oferit accidental în dimineaţa asta. Te-am ales. Îşi aşează palma uşor pe antebraţul lui, iar el decise că greşise. Poate că nu-l vedea ca pe un ciudat. Dacă nu am face decât să transformăm în realitate un scenariu prescris, ce ar însemna toate astea?

Întrebarea ei fusese formulată ca un argument filosofic, similar celor pe care obişnuia să le adreseze bătrânul domn Abercrombie. Dar, în spatele întrebării ei, Griffin înţelese: „Ce însemn pentru tine?”

Nu avea un răspuns pregătit pentru ea.

Da, era precum lumina pentru sufletul lui întunecat, dar îi aducea totodată durere fratelui său. Şi, chiar dacă ar fi putut găsi cumva o soluţie, rămânea problema „darului” său. Evita întotdeauna complicaţiile amoroase. Şi avusese mare grijă să nu atingă lucrurile personale ale membrilor familiei sale. Era mai uşor să treacă prin viaţă învăluit într-un vid inviolabil decât să rişte o nouă viziune în care să vadă moartea cuiva pe care îl iubea.

Nu ar putea să menţină distanţa aceea dacă s-ar îndrăgosti de Emma.

— Al naibii să fiu dacă ştiu ce înseamnă toate acestea, spuse el morocănos şi se ridică, vârându-şi mâinile în buzunare. Avusese deja o viziune după ce îi atinsese creionul şi evantaiul. Era un mare noroc că nu se întâmplase asta şi după ce pusese mâna pe lenjeria ei intimă. Trebuia să aibă mai multă grijă în preajma ei. Şi trebuia să schimbe subiectul. Dacă statuia lui Tetisheri este un fals, e inutilă. Aşadar, de ce a încercat cineva să o fure?

Capitolul 26

Lui Emmaline îi displăcea faptul că el schimbase brusc subiectul şi rămase tăcută, dar nu îşi putea da seama cu ce îl ofensase. Voia să îl întrebe mai multe despre darul clarviziunii. Ea şi Monty aveau câţiva prieteni păcătoşi care pretindeau că deţin abilitatea de a vedea viitorul. Se descurcau binişor păcălindu-i pe naivi să le încredinţeze banii, convingându-i cu pronosticurile lor născocite, dar să vezi cu adevărat ce se putea întâmpla în următoarea clipă… Nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să o poată face cu adevărat. Expresia reţinută a lui Griffin o împiedica să pună întrebări. Simţea că nu era fericit în legătură cu această capacitate a lui, dar nu era dispus să vorbească despre ea. Scurta ei incursiune în viaţa lui privată se încheiase.

— De ce ar încerca cineva să fure statuia? Monty ţese o poveste fermecătoare. Îi poate convinge pe oameni că Tetisheri a coborât din nori pe o coloană de fum, dacă îşi propune, spuse ea. Şi nu mă îndoiesc că zvonurile care circulă i-au înflorit spusele şi mai mult. Neîndoielnic, hoţul nostru nu ştie că statuia este falsă.

— Poate. Se plimba de colo-colo, emanând o energie pe care nu o putea controla. Sau poate că statuia are ceva pe care noi l-am neglijat.

— De ce spui asta?

Se opri şi îi aruncă o privire scrutătoare.

— Era doar o observaţie.

— Ai avut o viziune despre asta, ghici ea.

— Blestemat fie totul! Reîncepu să se plimbe de colo-colo. Te-ai gândit că bărbaţii nu le spun femeilor secretele lor pentru că nu le place să le fie apoi aruncate în faţă?

Emmaline îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu am făcut aşa ceva. Am făcut doar o presupunere logică, ţinând cont de informaţiile pe care le am. Apoi se relaxă. Nu avea sens să răspundă atitudinii lui morocănoase în acelaşi fel. Nu-ţi face griji, Griffin, cred că noi doi nu vom spune nimănui. Acum spune-mi ce ai văzut.

El răsuflă exasperat şi se întoarse să se aşeze lângă ea.

— Bine. Am primit două mesaje legate de statuie, dar nu erau din cele obişnuite.

— Cum adică?

— De cele mai multe ori, viziunile mele sunt detaliate şi specifice. Iar împlinirea lor are loc în cel mult douăsprezece ore din momentul în care am avut viziunea. Îşi trecu mâna peste faţă. Acestea au fost ca şi când… aş fi încercat să văd prin ceaţă.

— Deci nu eşti sigur de semnificaţia lor?

— Nu, sunt sigur că înseamnă că statuia este periculoasă, dar nu mi s-a arătat de ce. Se ridică din nou. Unde este acum?

— În dormitorul meu.

— Unde sunt toţi ceilalţi?

— I-am lăsat pe toţi în salon, spuse ea. Monty şi Theodore pierdeau destul de rău la cărţi în faţa contesei şi a Louisei.

— Ceea ce înseamnă că va dura o vreme. Ted nu cedează niciodată când rămâne în urmă la jocurile de cărţi, spuse Griffin, întinzându-i mâna. Ne-am dezvăluit secretele. Haide să aruncăm o privire la statuie şi să vedem dacă i le putem descoperi pe ale ei.

*

Griffin îi lăsă mâna şi îi oferi braţul de îndată ce ieşiră pe uşile bibliotecii. Într-o casă în care servitorii ştiau totul, i se părea o chestiune de onoare să le îngreuneze pe cât posibil dorinţa de a afla detalii suculente despre familia pe care o slujeau.

Uneori, bănuia că Baxter şi restul servitorilor făcuseră un joc din încercarea de a vedea cine putea ascunde şi cine putea dezvălui mai multe secrete în casa Devonwood. Din fericire, erau cu toţii extrem de loiali. Deşi le plăcea probabil să bârfească la subsol despre ce se întâmpla cu cei

de deasupra, niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit să împrăştie poveştile dincolo de pragul casei.

Baxter ţinea totul sub control cu o mână de fier. În calitate de tartor al servitorilor, ar fi concediat fără să stea pe gânduri pe oricine ar fi suflat vreo vorbă scandaloasă despre familie, între timp, Griffin o conduse pe Emmaline prin marea casă în mod corespunzător şi adecvat. Nimeni nu ar bănui că tocmai îi ridicase fustele în bibliotecă, pierzându-şi totodată inima.

Se scutură în sinea lui. Nu îşi putea îngădui să o iubească. Viaţa ei fusese îndeajuns de dificilă înainte de asta. Merita pe cineva cu mai puţine complicaţii decât i-ar fi adus el. Pe cineva normal.

Pe cineva precum fratele său.

„Nu”, se revoltă inima lui. Chiar dacă fusese pregătită să accepte să fie curtată de Theodore şi era dispusă să se culce cu el pentru a nu îl pierde, Griffin refuza să şi-o imagineze cu Teddy.

Dar totodată refuza să îşi imagineze cum ar fi viaţa ei fără el.

„Ce cerc absolut vicios”.

În timp ce urcau scările împreună, o cercetă cu coada ochiului. Atentă, curioasă, cu obrajii încă îmbujoraţi, trădând că tocmai făcuse sex până uitase de ea, era atât de vibrantă şi de plină de viaţă, încât existenţa lui ascunsă părea palidă şi ştearsă prin comparaţie.

— Aşteaptă aici în salon, spuse ea când intrară în apartamentul albastru. Şi lasă uşa dinspre hol deschisă.

Dispăru în dormitor pentru a căuta statuia.

El zâmbi amar în urma ei. Ştia şi ea că pereţii aveau urechi. Deşi nu era neobişnuit ca el să se închidă în bibliotecă aşteptându-se să nu fie deranjat, o uşă închisă după-amiaza, la al treilea cât, ar face-o pe servitoare să o deschidă.

— Uite-o, spuse ea venind cu statuia în salon.

Nu se osteni să vorbească mai încet. Dacă vreunul dintre servitori dădea târcoale, nu avea să vadă decât că

stăpânul şi musafira sa cercetau o ciudăţenie egipteană, hotărând că nu era nimic semnificativ de raportat.

Emmaline o puse pe Tetisheri în centrul mesei de şah şi se aşeză pe unul dintre masivele scaune în stil Tudor. Studie statuia încruntată pentru un moment.

— Mi se pare la fel ca întotdeauna. O figură sculptată în granit, cu hieroglife inscripţionate pe baza de bazalt.

Griffin îşi miji ochii spre statuie.

— Am văzut câteva piese similare la British Museum, dar nu am văzut niciodată una cu o bază făcută dintr-un alt material. Tu?

Ea ridică din sprâncene mirată.

— Nu. Acum, că pomeneşti de asta, nu am văzut. Mă întreb dacă statuia a fost sculptată la un moment dat, iar baza a fost adăugată ulterior.

Griffin îşi dori să o poată lua în mână pentru a o cerceta mai îndeaproape, dar bănuia că această acţiune nu i-ar aduce decât un nou mesaj enigmatic. Stând în picioare în apropierea ei, detectă un zumzet vag, abia audibil.

Uneori obiectele păreau a-i simţi prezenţa, emiţând un slab semnal de avertizare. Era sigur că doar el putea auzi vibraţia. Încetase cu multă vreme în urmă să îşi mai întrebe familia şi prietenii: „Auziţi asta?” De-a lungul anilor, învăţase să aprecieze dinainte când un lucru îl anunţa că avea să-i spună ceva. Însemna că putea evita să audă ce urma să-i spună obiectul respectiv dacă dorea.

— Dat fiind că Tetisheri este aşezată, e destul de stabilă, spuse el, continuând să îşi ţină mâinile în buzunare. De ce să mai adaugi o bază?

— Ne-am putea gândi că scopul a fost ca artistul să poată adăuga hieroglifele. Nu puteau fi sculptate pe marginea veşmântului.

Emma ridică statuia şi o răsuci cu susul în jos pentru a cerceta fundul bazei.

— Ai ridicat-o cu uşurinţă, spuse Griffin. Cât de grea ai spune că este?

Ea făcu ochii mari.

— Nu atât de grea pe cât ai bănui că este dacă e toată din piatră! Crezi că e goală pe dinăuntru?

— Asta ar putea fi o explicaţie, spuse Griffin.

— După spusele lui Monty, pe cea de-a doua latură a bazei scrie ceva despre „deschiderea portalului”. Poate că am putea îndepărta cumva baza pentru a ne uita înăuntru.

Un strănut reţinut care se auzi de pe hol îl făcu să se întoarcă.

— Baxter, strigă el.

Majordomul apăru în cadrul uşii, scoţându-şi grăbit batista din buzunarul de la piept.

— Cu ce vă pot fi de folos, Excelenţă?

— Ei bine, în primul rând, spuse Griffin, dacă eşti atât de interesat de antichităţi, ai putea intra să stai cu noi, în loc să pândeşti de pe hol.

— Ar fi ceva foarte necuviincios. Totuşi, omul avu bunul-simţ să pară întristat, în timp ce intra în încăpere. Printre dinţi, murmură: Nu pândeam. Ştergeam câinele de porţelan din nişa de pe hol.

— Bine, chiar am nevoie de ajutorul tău, spuse Griffin, convins că ştersul prafului era sub demnitatea glacială a majordomului său. „Păcat că nu e sub demnitatea lui şi să tragă cu urechea”. Mai exact, am nevoie de mănuşile tale.

Baxter avea întotdeauna o pereche impecabilă de mănuşi albe. Ridică întrebător din sprâncene, dar şi le scoase fără comentarii şi i le întinse lui Griffin.

— Ce ai de gând să faci cu ele? întrebă Emmaline.

— Vreau să văd dacă pot deschide statuia, răspunse el. Mănuşile mă vor ajuta să o ţin mai bine.

„Şi mă vor proteja de un mesaj nedorit”. Dacă ar fi crezut că statuia avea să-i dea vreun răspuns, ar fi riscat, dar tot ce făcuse în trecut fusese să îi transmită ghicitori alegorice. Atâta vreme cât nu o atingea direct, se putea ţine departe de vreun alt mesaj obscur.

— Excelentă idee, milord, spuse Baxter, nescăpând şansa de a-l linguşi după ce fusese prins spionând. Lucrul acela, spuse el cu buza arcuită de dezgust, are mii de ani

vechime. Cine ştie ce fel de mizerii străvechi se vor fi infiltrat în crăpăturile ei.

— Suntem pe cale să aflăm. Griffin îşi trecu arătătorul înmănuşat în jurul bazei, căutând un spaţiu între granit şi bazalt. Nu era niciun semn. Cu siguranţă, orice fel de clei s-ar fi dizolvat până acum. Cele două materiale ar fi trebuit lipite printr-un procedeu mecanic.

— Poate că e ca un borcan cu murături, sugeră ea. Cu filet care se înfiletează pe dinăuntru.

Un borcan de murături care a fost închis vreme de câteva mii de ani.

Griffin strecură statuia sub braţ şi o sprijini de corp, încercând să clintească baza. După un efort de câteva minute, aceasta se mişcă uşor. El puse jos şi trase adânc aer în piept.

— Dacă aş putea face o sugestie, milord, spuse Baxter, doar pentru că lumea civilizată a decis că şuruburile se desfac înspre stânga nu înseamnă că alte popoare nu ar putea avea idei diferite, oricât de bizare.

— Măi să fie, ai dreptate. Atunci s-ar putea să o fi strâns, de fapt. Poftim. Griffin îi dădu statuia majordomului. Ţine-o bine şi voi încerca să răsucesc în partea cealaltă.

De data asta, pe lângă vagul freamăt ameninţător, Griffin auzi cum se freacă piatra pe piatră şi cum se clintesc filetele străvechi.

— O, funcţionează. Emmaline ţopăia ca un mânz priponit cu o sfoară scurtă. Crezi că este ceva înăuntru?

— Nişte bijuterii antice n-ar strica, spuse Griffin. Un colier de aur ascuns înăuntru ar explica motivul pentru care a încercat cineva să fure statuia. Aurul străvechi este chiar mai costisitor decât minereul proaspăt extras. Îi aruncă o privire pătrunzătoare, îmi închipui că ar ajunge cu vârf şi îndesat pentru a plăti recuperarea doctorului Farnsworth în Alpi.

Ochii ei scânteiară de speranţă.

Desigur, dacă statuia era plină cu aur, nu ar mai avea nevoie de el. Griffin nu era sigur ce să-şi dorească când

simţi că baza cedează cu totul. Când o desprinse de statuie, ultimul lucru la care se aştepta fu…

— Nisip?

Interiorul statuii era plin aproape până sus cu o materie nisipie, brună-roşcată.

Baxter întinse mâna şi luă câteva fire din substanţă între degetul mare şi arătător.

— Cred că nu, spuse el, uitând în entuziasmul său să folosească o formulă impersonală când vorbea despre sine. Are textura unei materii de un fel sau altul, nu prea fin măcinate.

Emmaline îşi lăsă umerii în jos.

— Vrei să spui că această statuie nu este nimic altceva decât un recipient vechi de bucătărie?

— Nu neapărat, spuse Baxter. Orice ar fi această substanţă, putem presupune că avea o semnificaţie specială. Forma statuii este prea elaborată şi prea nepotrivită pentru a se depozita vreun aliment obişnuit în ea.

— Poate că este vreo otravă puternică, spuse Griffin, amintindu-şi aspectele sinistre ale mesajelor anterioare. Cobra din prima viziune şi zeul morţii de pe câmpul de grâne din a doua asta sugerau.

Baxter ridică din sprâncene.

— Nepotul meu studiază proprietăţile chimice ale substanţelor naturale la universitate. Este acasă, în Londra, pe timpul verii. Dacă aş putea îndrăzni să sugerez, mi-aţi putea permite să îi duc o mostră din material. Tânărul Tim ar putea să ne spună ce fel de nisip este acesta şi de ce este atât de important pentru a fi păstrat în acest mod.

— Nu este statuia mea, deci nu pot să iau eu decizia, spuse Griffin, privind spre Emma, care se prăbuşise pe fotoliu, complet dezamăgită. Ce spui, domnişoară Farnsworth?

Ea reuşi să schiţeze o încuviinţare din cap.

— Tata ar vrea să ştie.

— Prea bine, îi spuse Griffin lui Baxter. Ocupă-te, dar

spune-i nepotului tău să fie atent. Voi avea grijă să fie recompensat pentru timpul şi efortul său, desigur. Totodată, trebuie să insist să păstreze secretul.

— Toţi cei din familia Baxter sunt persoane discrete. Sunt sigur că nepotul vă va fi recunoscător pentru încrederea acordată, milord. Baxter se înclină şi se retrase pentru a aduce un borcan din bucătărie, în care să pună mostra.

— Îmi pare rău, îi spuse Griffin lui Emmaline. Părea atât de posomorâtă, încât îi venea să se ducă la ea şi să o aline, dar rămăsese nemişcat, cu statuia şi cu baza acesteia în mână, până când se întoarse majordomul şi luă o parte din conţinut. Mi-aş fi dorit să fi fost ceva de valoare în ea.

— Nu ar fi trebuit să mă aştept la altceva, spuse ea, cu capul în mâini. După uneltirile mele şi ale lui Monty, nu ar fi dreptate în lume dacă ar fi dat norocul peste noi.

Carapacea pe care şi-o construise Griffin în jurul inimii începu să crape. Dăduse şi el peste un noroc neaşteptat – femeia pe care o putea iubi.

Dar, spre deosebire de ea, el nu-şi făcuse niciodată vreo iluzie cu privire la felul în care se înclina balanţa sorţii. Nu exista dreptate pe lume. Nu existase niciodată.

Atâta timp cât trebuia să se ţină departe de Emmaline pentru a nu risca să primească un mesaj care să îi arate că urma să o piardă, nu avea să existe dreptate.

Capitolul 27

Călătoria la Devonwood Park fu una rapidă. Majoritatea nobililor, care locuiau o parte din an la Londra şi restul pe moşiile de la ţară, aveau parte de drumuri lungi cu trăsura, de o săptămână sau mai bine, pentru a ajunge la îndepărtatele lor locuri de baştină străvechi. Griffin era norocos că străbunii săi găsiseră de cuviinţă să ceară pământ în apropierea traseului şerpuitor al Tamisei, după ce traversaseră canalul cu restul cetei lui William Cuceritorul. Desigur, apa sălcie şi murdară se limpezi când

bacul grupului ajunse la Shiring-on-the-Green. Micul cătun adormit nu era departe de gura largă a râului şi de tumultuoasa Mare a Nordului. De la Shiring până la Devonwood Park nu era decât un drum destul de plăcut cu trăsura. Cât de plăcut, depindea de cât tare stricaseră ploile drumurile.

Din fericire, furtuna care asaltase oraşul ocolise zona rurală. Griffin se sprijinea de pernele comode, de-abia observând peisajul cu dealuri unduitoare sau mireasma parfumată a livezilor de meri.

O evitase pe Emmaline ori de câte ori putuse din după-amiaza în care pângăriseră biroul din bibliotecă printr-o împreunare ce stârnise o fierbinţeală mai aprigă decât un foc în toiul iernii. Nu pentru că nu o dorea. Dimpotrivă.

Alesese înadins să călătorească în trăsură cu Louisa, prietena ei, Lady Cressida, care fusese convinsă să vină devreme la petrecerea de la ţară, împreună cu familia, şi cu dr. Farnsworth. Mama lui călătorea cu Theodore şi cu Emma în echipajul din urma lor, laolaltă cu Kingsley.

Prietenul lui Griffin spusese că voia să vină devreme şi să îşi încerce mâna la pescuitul de păstrăv, în lacul scânteietor din partea nordică a conacului. Northrop avea să li se alăture dimineaţa, rămânând cu ei timp de câteva zile, înainte ca restul oaspeţilor să sosească pentru petrecerea de două săptămâni care urma. Griffin era deja sătul de tot.

Închise ochii.

În spatele pleoapelor nu o vedea decât pe Emmaline. Se forţă să deschidă ochii din nou. Oricât de mult tânjea să fie cu Emma, nu voia să fie obligat să-şi vadă fratele făcându-i curte. O parte din el îşi dorea să o vadă despărţindu-se de Ted, dar înţelegea de ce ea nu o făcea. Nu îi dăduse nicio alternativă şi nu se putea convinge să o facă.

„Laşule, îşi spuse el. Însă, oricât de mare era vina pe care o simţea, nu reuşea să-l clintească. Îşi amintea de disperarea neputincioasă care urmase viziunii ce îl

avertizase de moartea tatălui său. Nu putea risca să se ataşeze de ea pentru ca, în cele din urmă, într-un moment de neatenţie, să atingă o ceaşcă de ceai din care băuse sau un petic de dantelă care îi acoperea sânii, ajungând să îi *vadă* moartea cu ochii.

Şi nu avea să poată face absolut nimic în privinţa aceasta.

Era mai bine să nu-i pese. Să nu iubească o femeie ca un bărbat normal. Întotdeauna crezuse că în cele din urmă avea să se căsătorească urmărind scopul clar de a aduce copii pe lume, dar acum îşi dădea seama că întemeierea unei familii aducea totodată cu sine potenţiale pierderi. Ted avea să fie moştenitorul lui.

Chicotitul lui Lady Cressida îi întrerupse gândurile întunecate, îşi desprinse privirea de la peisajul în mişcare şi privi spre sora sa şi spre prietena acesteia. Izbucniră amândouă în hohote de râs, trezindu-l pe dr. Farnsworth care moţăia, cum li se întâmplă bătrânilor. Bărbatul se trezi suflând anevoios şi bolborosind. Griffin se uită urât la ele pentru că îl treziseră.

— Ţi-am spus, nu a auzit nimic, zise Louisa. Am putea pune la cale detronarea reginei, iar contele de Devonwood nu ne-ar auzi când este astfel. Fratele meu părăseşte frecvent lumea obişnuită, retrăgându-se în tărâmurile fantastice din propria minte.

Se încruntă şi mai tare spre ea. Comentariul ei era mult prea obraznic. Viziunile îl trimiteau, era adevărat, în lumi ştiute doar de el.

— Dacă într-adevăr complotaţi împotriva suveranei noastre, voi opri trăsura acum şi vă voi lăsa să mergeţi pe jos restul drumului.

Louisa clătină din evantai înspre el.

— Bestie!

— Patriot, o corectă el.

— Dacă trebuie să ştii, spuse Louisa suspinând, încercăm să ne hotărâm dacă să strângem lumea să ne

jucăm de-a sardinele[1] sau să lăsăm oamenii să se instaleze la Devonwood Park după ce sosim.

— Nu mă îndoiesc că mama noastră, contesa, a planificat deja toate distracţiile organizate pe care vi le puteţi dori, spuse Griffin.

— Dar dacă noi vrem distracţii dezorganizate? întrebă Lady Cressida, fluturând din gene într-o succesiune alarmantă.

Încerca să flirteze cu el?

Griffin îşi făcu o notiţă mentală să se retragă în cazul în care hotărau într-adevăr să joace asemenea joc. Nu rareori se întâmplase ca diverşi lorzi să se trezească legaţi pe viaţă de câte o domnişoară pusă pe măritat cu care avuseseră proasta idee de a se ascunde într-o debara.

Trăsura se hurducă peste un pod de piatră, intrând în curtea unui castel străvechi.

— În vremurile medievale, acesta ar fi fost un pod rabatabil, spuse Griffin.

— În vremurile mai puţin civilizate, vrei să spui, comentă Louisa.

— Sau mai luminate, contracară Griffin. Înţeleg că femeile erau privite pe atunci drept bunuri personale şi tratate în mod corespunzător de către bărbaţii care le erau rude, fără ca măcar să li se ceară permisiunea.

Sora lui scoase limba ei mică şi ascuţită spre el când trăsura se opri. Griffin ajută doamnele să coboare, apoi făcu acelaşi lucru şi cu dr. Farnsworth. Pielea bătrânului era galbenă ca şofranul, dar tuşea mai puţin pe măsură ce se îndepărtau de aerul încărcat din Londra.

Trăsura lui Emmaline se opri în spatele lor, iar Theodore o ajută să coboare. Griffin observă că mama sa părea să se mişte cu greutate după ce Kingsley o ajută să

1[1] Joc ce poate fi considerat opusul lui „De-a v-aţi ascunselea ; un jucător se ascunde şi ceilalţi trebuie să se despartă şi să-l caute; persoana care-l găseşte i se alătură celui care s-a ascuns şi tot aşa (astfel că ajung să astea înghesuiţi undeva precum sardinele), până la ultimul jucător (n.red.)

coboare. Întotdeauna se gândise că mama lui energică urma să rămână mereu tânără. Acum i se amintea că avea peste cincizeci de ani.

— Bun venit pe moşia strămoşească, Emmaline, spuse Theodore expansiv, desfăcându-şi larg braţele şi întorcându-se încet în cerc. Locul e un talmeş-balmeş. Fiecare conte de Devonwood a simţit nevoia să construiască şi să-şi lase propria amprentă asupra lui. Fundaţii normande, glorietă medievală şi turn din vremea Tudorilor. Îşi acoperi gura cu mâna conspirativ şi continuă în şoaptă: Legendele familiei spun că a adăpostit cândva o ceată întreagă de călugăriţe şi se zice că erau mai mult decât ospitaliere cu războinicii atunci când trecea oastea regelui pe aici. Şi, desigur, mai este conacul din secolul trecut, care arată ca o monstruozitate gigantică.

— Cred că e fermecător, cu toată această dezordine, spuse Emma. Îşi aruncă privirea spre turnurile şi turnuleţele variate, spre gargui şi arcade, iar apoi îi întâlni ochii lui Griffin. Ce ai adăugat la reşedinţa familiei, milord?

El nu avusese bani pentru proiecte grandioase, dar reuşise să aducă o îmbunătăţire practică.

— Am poruncit să se construiască sera de portocali.

— Ah! Versiunea mai amplă a celei din oraş, spuse ea, aruncându-i un zâmbet secret.

Îşi amintea de seara în care aproape că o forţase să îl însoţească în turul serei aflate în casa de la oraş? Şi ei i se accelerase pulsul amintindu-şi? Îl făcea să fie slab; era ca o boală care îi pătrunsese în sânge. Dacă ar fi fost după el, ar fi posedat-o pe gresia rece, chiar în seara aceea.

— Fratele meu este tare chibzuit, spuse Theodore. A reuşit să folosească acelaşi plan, schimbând el însuşi doar scala.

— Poate că e chibzuit, dar e şi generos, spuse Lady Devonwood. Mulţumesc că găzduieşti această petrecere, dragule.

Când Louisa aduse în discuţie jocul de-a sardinele, contesa refuză să iniţieze jocuri de societate atât de

devreme pe cât doreau fiica sa şi prietena acesteia.

— Prostii, fetelor, spuse ea. Am mult prea multe de făcut. Trebuie să distribui locurile la masă, să repartizez camerele oaspeţilor, iar apoi va trebui să stau de vorbă cu bucătăreasa pentru a cerceta cămara, să comand meniurile pentru aceste două săptămâni şi să pregătesc listele de cumpărături. Mi se învârte capul numai gândindu-mă!

— Cred că toate astea pot aştepta până ce te vei odihni după călătorie, *maman,* spuse Griffin. Am trimis vorbă că venim. Sunt sigur că slujitorii fac ce e de făcut pentru moment.

— Puţină odihnă ar fi nemaipomenită, recunoscu ea. Presupun că nu mi-ar prinde rău să mă întind puţin. Ce-ar fi să ne relaxăm cu toţii în după-amiaza asta, iar apoi vom face câteva jocuri după cină? Clopoţelul va anunţa pregătirea pentru cină la şapte. Cina este la opt.

Louisa şi Lady Cressida fură de acord cu propunerea fără a se osteni prea mult să-şi arate recunoştinţa.

Servitorii se aşezară în şir în curtea principală, pentru a saluta întoarcerea familiei, înclinându-se şi făcând reverenţe pe rând. Baxter stătea în capul şirului. Griffin îl trimisese cu câteva zile înainte pentru a prelua conducerea servitorilor de la ţară, lăsând casa de la oraş sub îngrijirea atentă a lui Atkins, tânărul ajutor al majordomului.

Griffin salută slujitorii, oprindu-se să îi întrebe de familiile lor şi spunându-i fiecăruia pe nume. Mulţi dintre ei îl cunoşteau de când era copil şi câteva capete erau mai cărunte decât îşi amintea de cu o vară în urmă. Îşi făcu o notiţă mentală pentru a-şi aminti că trebuia să facă ceva pentru a le asigura în scurt timp pensii.

O nouă povară financiară cu care moşia sa neproductivă va trebui să se descurce. Se rugă din nou în tăcere ca vasul *Rebecca Goodspeed* să se întoarcă cu bine în Londra, înainte de finalul sezonului. Dacă investiţia aceea riscantă reuşea, avea să o scoată în cele din urmă la capăt.

Lady Devonwood le conduse pe doamne în partea cea mai nouă a conacului, care nu avea decât vreo şaptezeci şi

cinci de ani, permiţându-le o baie şi o gustare rece în cameră. Lacheii descărcară trăsurile şi cărară cuierele şi pachetele doamnelor.

— Ai grijă cu aia, Bascombe, îi spuse Theodore celui care ducea lădiţa în care se afla statuia lui Tetisheri. Haide, doctore Farnsworth. Îl cuprinse pe bătrân cu braţul pe după umeri. Te conduc în bibliotecă. Devon nu are prea multe despre Egipt, dar a strâns o colecţie greacă şi romană decentă.

Cei doi o apucară spre porţiunea în stil Tudor a castelului, care adăpostea cărţile şi hărţile.

Griffin jurase în sinea lui că, dacă situaţia lui financiară ajungea în punctul în care trebuia să înceapă să vândă lucruri personale pentru a face faţă, urma să se despartă mai întâi de argintărie, lăsând biblioteca la final.

Kingsley păşea alături de el.

— Este încă impresionant, trecând peste amestecul arhitectural, Devon. De fiecare dată când îl văd, acest loc mă cucereşte. Priveşte la turnul de acolo. Pun pariu că a văzut cetele vikingilor urcând dealul.

— Dacă este aşa, privea de sus înspre strămoşii mei, spuse Griffin râzând. Ştii că familia mea a venit odată cu invadatorii normanzi. Dacă turnul era aici pe atunci, şi pun prinsoare că era, au găsit o cale de a-l lua cu asalt şi de a-l cuceri.

— Esenţa nobilimii. *Orbis non suficit.* „Lumea nu e îndeajuns”, spuse Kingsley sec. Titlul său de baron era vechi şi venerat, dar conacul, mult mai mic, era o construcţie destul de recentă, care data doar din timpul domniei lui George al IV-lea. Dar trebuie să te coste o avere să întreţii o asemenea casă.

— Nu vrei să ştii nici măcar jumătate din cât mă costă.

Prin reşedinţa familiei Devonwood vâjâia curentul, iar acoperişul avea crăpături, ceea ce o făcea să fie mai curând o piatră de moară în jurul gâtului său decât un motiv de mândrie. Interiorul nu mai fusese renovat de

dinainte ca tatăl lui să deţină titlul de conte şi era fără îndoială niţel sărăcăcios. Din fericire, îl instruise pe Baxter să se ocupe de principalele încăperi publice şi să le cureţe bine. Conacul nu avusese niciodată gaz. Pâlpâitul slab al lumânărilor şi al lămpilor cu ulei de balenă masca o mulţime de păcate.

— Ei bine, atunci. Kingsley îşi frecă mâinile. Ne încercăm norocul la lac?

— Poate mâine, spuse Devon. Mergi dacă vrei şi ia-l pe unul dintre băieţii de la grajd cu tine ca să aibă grijă de unelte. Cred că mă duc să văd cum s-a comportat sera peste iarnă.

— Vin cu tine. Kingsley i se alătură pe aleea de pietriş care ducea spre partea mai nouă a conacului. Theodore spunea ceva despre o încercare de a fura statuia doctorului Farnsworth în oraş. Ai un loc sigur aici în care să o ţii?

— A, dar, între noi fie vorba, nu cred că este necesar. S-ar putea ca statuia să fie un fals.

Kingsley se încruntă.

— Nu aşa se vorbeşte la White.

— Şi oare au avut vreodată dreptate cei care pierd vremea pe acolo? Deschise uşa anexei în stil clasic şi inspiră adânc. Câţiva portocali rodiseră deja. În aerul umed din spaţiul încălzit artificial se simţea izul pătrunzător de citrice. Sunt surprins că ai timp să asculţi asemenea prostii, Kingsley. Nu fac la clubul acela decât să bea, să bârfească şi să joace jocuri de noroc.

— Cât despre asta, lumea face prinsoare împotriva logodnei lui Teddy. Mă gândeam că ar trebui să ştii.

— Şi au spus palavragiii de la White de ce?

Kingsley ridică din umeri.

— Cei care pariază împotriva legăturii spun că faptul că doamna nu şi-a dat încă acordul înseamnă că a pus ochii pe altcineva.

— Ridicol, pufni Griffin. Nu există un bărbat mai bun decât Ted.

— Şi totuşi, doamna ezită, spuse Kingsley cu viclenie.

Te face să te gândeşti că s-ar putea să aibă dreptate. Însă este o fiinţă încântătoare. E de înţeles de ce i-a luat minţile lui Ted.

Griffin scoase un „aş” neconvingător.

Kingsley îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Îţi place şi ţie de ea, nu-i aşa?

Griffin se uită încruntat la prietenul său.

— Nu uita, te cunosc, Devon. Eşti tu impenetrabil, dar ţi se citeşte pe faţă. Kingsley îşi înclină capul, studiindu-l. Povestea asta a depăşit cumva etapa în care priveşti, dar nu atingi? Ai împărţit aşternutul cu doamna deja?

Griffin îl apucă de revere şi îl izbi de zidul de piatră, ţinându-l în aşa fel încât abia atingea duşumeaua netedă cu vârfurile pantofilor.

— Să nu mai vorbeşti vreodată astfel despre ea, altfel prietenia noastră s-a încheiat.

— Bine, bine. A fost nechibzuit din partea mea să pomenesc despre asta, dar te-am avertizat. Văd limpede că îţi pasă de domnişoara Farnsworth, chiar dacă încerci să nu o arăţi. Fără îndoială vor vedea şi alţii, dacă nu cumva au văzut deja. Nu ţi-aş fi prieten dacă nu ţi-aş atrage atenţia.

Când Griffin îi dădu drumul, Kingsley îndepărtă praful imaginar de pe revere, fără a-l privi în ochi.

— Sincer să fiu, nu pot pricepe cum de te descurci atât de bine la mesele de joc cu chipul acesta atât de uşor de citit.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în privinţa asta.

— Sigur. Atunci, să revenim la statuie, spuse Kingsley. Ce te face să crezi că nu este autentică?

Griffin nu intenţiona să spună nimănui, dar Kingsley era cel mai vechi prieten al său, în afară de Northrop. Nu ar fi trebuit să îşi piardă cumpătul. Poate că Kingsley fusese vulgar, dar nu încerca decât să ajute. Aşa că se trezi explicându-i cum el, Emmaline şi Baxter descoperiseră că baza statuii putea fi scoasă şi că era plină cu o substanţă misterioasă.

— Baxter a dus tot ce era înăuntru la nepotul său?

Vocea lui Kingsley părea uşor încordată, ca şi când l-ar fi prins răceala. Câteva zile la ţară vor drege neîndoielnic lucrurile.

— Nu, doar o mică mostră.

— Pot să văd restul?

Griffin observă că pumnii lui Kingsley se încleştaseră atât de tare, încât i se albiseră încheieturile. Probabil era furios din pricina felului în care îl tratase şi încerca să o ascundă. Pe chipul lui Griffin se întinsese un zâmbet subtil. Nu era singurul care avea manierisme grăitoare.

— Ted nu vrea ca nimeni să vadă statuia până la „dezvăluire", când el şi doctorul Farnsworth îşi vor prezenta lucrarea în faţa tuturor, spuse Griffin. Un sfat prietenesc. Nu investi într-o expediţie, indiferent de ceea ce ai putea auzi.

— Nu m-am gândit la aşa ceva. Kingsley îşi descleştă pumnii şi se îndreptă spre colţul în care smochinul căţărător se întindea peste fereastra în stil veneţian. Însă mă gândeam să îi fac o ofertă doctorului Farnsworth pentru statuie. Pare a fi o noutate cel puţin curioasă.

— Doar dacă îţi plac doamnele goale pe dinăuntru, care înainte aveau barbă, spuse Griffin. Serios, prietene, încerc să te cruţ.

— Nu am fost niciodată vreun om prudent, spuse Kingsley. Ştii asta. E mai bine să încerci şi să dai greş decât să nu încerci niciodată să obţii ceva ce îţi doreşti.

Griffin cerceta gresia de sub picioare, dar ridică privirea auzindu-l. O dorea pe Emmaline, dar nu voia să rişte durerea de a o pierde. Simţi un nod în piept.

Urma oare să se dizolve ghemul apăsător din locul în care avea inima? Se obişnuise într-atât de mult să lase viaţa să îl ducă încotro voia, de frică să nu ajute soarta în mod neintenţionat dacă acţiona, încât era aproape gata să o lase pe femeia pe care o iubea să plece. Doar pentru că se temea.

„Toate cuplurile de pe pământ ştiu că va veni un moment în care unul din ei va trebui să stea la mormântul celuilalt, dacă nu cumva printr-o minune se duc împreună.

„Dar nu ştiu când”.

Acesta era iadul lui. Se temea că avea să vadă ce urma să se întâmple. Se temea de durerea pierderii inevitabile.

— Auzi, ce este planta aceasta verde care se caţără peste tot?

Kingsley arată spre iedera rebelă.

— Este un smochin căţărător.

— Nu văd niciun fruct în el. L-aş smulge chiar eu cu totul. Adică, e o risipă, nu-i aşa? Dacă portocalii rodesc, el de ce nu o face?

Gura lui Griffin se arcui, schiţând un zâmbet. El şi Emmaline avuseseră o conversaţie aproape identică. Îi explicase că era nevoie de o specie anume de viespe pentru a poleniza smochinii din seră. Nu o adusese, dat fiind că nimeni nu voia o insectă înţepătoare în umbrarul parfumat.

Viaţa lui era exact precum planta căţărătoare, plină de meandre şi cam fără rost. Fără riscul durerii, nu putea cunoaşte nicio bucurie, nu putea creşte deloc. Să iubeşti înseamnă să rişti pierderea absolută. Nu aveai cum să o eviţi.

Dar bucuria de acum avea să răscumpere durerea de mai târziu. În piept îi înmuguri o nouă hotărâre.

Griffin se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Unde mergi, Devon?

— Mă duc să îmi asum riscul de-a mă alege cu o înţepătură.

Capitolul 28

Emmaline deschise obloanele noului ei dormitor pentru a lăsa lumina după-amiezii să pătrundă înăuntru. Ea şi Monty erau cazaţi în părţi diferite ale conacului, nu într-un apartament cu camere alăturate, cum fuseseră în oraş.

Nu se simţea în largul ei atât de departe de el.

Dacă se trezea cumva peste noapte şi avea o criză de tuse? Lady Devonwood promisese să desemneze un valet care să doarmă în anticamera de lângă dormitorul tatălui ei, astfel că nu trebuia să-şi facă griji în această privinţă. Însă nu asta era principala cauză a nefericirii ei.

Pe tot drumul spre Devonwood Park, îl surprinsese pe Teddy privind-o contemplativ, când credea că nu îl vedea, ca şi când ar fi încercat să-i întrezărească sufletul. Nu-i păsa dacă îşi dădea seama că ea şi Monty încercau să îl păcălească. Ceea ce o îngrijora cu adevărat era posibilitatea ca Theodore să ştie că se îndrăgostise iremediabil de fratele lui.

Se aplecă pe pervaz. Dormitorul ei era la o înălţime destul de mare pentru a avea o privelişte frumoasă spre dealul care se ridica deasupra zidului de protecţie. Iarba primăvăratică îl acoperea ca un şal catifelat. În aerul de la ţară se simţeau mirosul plantelor care creşteau şi izul focurilor aprinse în căsuţele celor care lucrau pământul în arendă, presărate pe moşie în toate direcţiile. Pământul din jurul clădirilor întinse se desfăta cu promisiunea verii calde ce avea să urmeze.

În inima ei, era februarie, lună rece şi aspră. Îl iubea pe Griffin, dar era o dragoste îngrozitoare. O dragoste egoistă. O dragoste dureroasă. Dacă Theodore urma să afle vreodată, avea să se cutremure de durerea pe care i-ar putea-o pricinui.

Monty îi arătase cândva o hartă veche într-una dintre cărţile rare din librăria lui. Marginile continentelor erau distorsionate rău în unele locuri, neclare în altele. O inscripţie obscură de lângă zonele îndoielnice avertiza: „Aici se află monştri. Ea era ceea ce îl aştepta pe Theodore dincolo de marginea cărţii. Merita mai mult.

Emmaline înghiţi cu greu. Avea să-i spună în seara aceea. După cină, urma să găsească o scuză pentru a sta de vorbă cu el între patru ochi şi să îi spună adevărul. Nu trebuia să ştie că îl iubea pe fratele lui. Nu găsea puterea

să-i spună nici măcar lui Griffin, ţinând cont că o evitase cu grijă zile întregi. Durerea acelui abandon era o rană proaspătă care refuza să se vindece, dar nu conta. Dragostea aceea îngrozitoare pentru el continua să crească în ea, umplând-o cu totul.

Teddy trebuia să ştie că nu putea simţi niciodată emoţia aceea teribilă şi minunată pentru el.

Nu se întoarse când auzi sunetul clanţei în spatele ei. Probabil era servitoarea care o ajutase să despacheteze. O fi uitat ceva.

— Nu mai am nevoie de ajutor, spuse Emma.

— Atunci poate mă poţi ajuta tu pe mine. Se răsuci auzind vocea lui Griffin, iar rana dureroasă începu să zvâcnească din nou. Vezi tu, spuse el punând o mână pe unul dintre stâlpii patului şi sprijinindu-se de el, am descoperit ceva remarcabil şi nu ştiu cum să îţi spun.

În ochii lui scânteia un gând indescifrabil, ceva interzis şi teribil. Decise să ridice o barieră formală între ei pentru a se împiedica să se arunce înspre el.

— Un pair al regatului este nesigur? Mi-e greu să cred asta, milord.

El traversă încăperea şi se aşeză în faţa ei.

— Am pierdut ceva şi sper să mă ajuţi să-l găsesc.

Ceva în interiorul ei se ofili. Nu voia decât să îi găsească în lucru pierdut. Nu avea servitori? Se scutură în sinea ei cu seriozitate şi îi răspunse cu un ton uimitor de plat:

— Desigur. Ce lipseşte?

— Cred că ştii, dat fiind că e la tine.

Aerul i se scurse din plămâni dintr-odată şi trebui să îşi amintească să respire. Chiar dacă era o escroacă desăvârşită, nu era hoaţă. Se îndreptă.

— Dat fiind că habar nu am despre ce vorbeşti, ce te face să crezi că ştiu unde este?

— Pentru că ai ispitit-o, ai ademenit-o sau ai păcălit-o să mă părăsească, cumva. Vezi tu, e vorba despre inima mea, Emma.

Inspiră cu greu şi îşi duse mâna la piept fără să vrea, pentru a o împiedica să sară de acolo.

El îi întinse mâna, iar ea duse spre el un braţ tremurător. Griffin o trase aproape. Îi luă bărbia în palma şi îi cuprinse buzele într-un sărut tandru, întrebător.

— Te iubesc, îi şopti el lângă tâmplă. Inima mea e la tine. Acum trebuie să ştiu dacă intenţionezi să o păstrezi sau dacă o vei arunca.

Ea se retrase pentru a-l putea privi.

— O voi păstra.

Avea să fie iubita lui, amanta lui… orice voia să fie. Urma să îl accepte în orice fel îl putea avea şi să-şi facă mai târziu griji cu privire la consecinţe. Îl prinse de revere, se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută cu disperarea născută din speranţă plină de frustrare. Gura lui se lipi de a ei, şi îi simţi perii din barba crescută peste zi zgâriindu-i bărbia. Pielea i se înfioră de plăcere.

Limbile lor se jucau de-a v-aţi ascunselea. Gemu în gura ei. Fiorii coborâră mai jos, întărindu-i sfârcurile şi făcând-o să-i simtă şi în locul deja umed dintre picioare.

Toate obstacolele din calea împreunării lor îi fugiră din minte. Să i se ofere acestui bărbat era cel mai simplu lucru din lume. Voia să îl sărute zile întregi, să se cufunde în el ca un căutător de perle care iese la suprafaţă să tragă aer în piept doar atunci când nu mai poate. Să îl atingă, să se joace, să-i scoată haina şi să îi desfacă nasturii cămăşii cu degete înnebunite. Tânjea să-l vadă în toată splendoarea.

Probabil că şi el dorea acelaşi lucru, căci îi desfăcea deja ultimul nasture care începea la gât şi se termina la talie. Apoi se desprinse de ea şi o ţinu la distanţă de un braţ. După expresia chinuită de pe chipul lui, împreunarea lor nu avea să fie atât de simplă, se părea.

— Ce este? întrebă ea.

— Ultimul nasture, spuse el răguşit, a început să îmi transmită o viziune. Îşi trecu mâna prin păr. Pe toţi dracii, nu vreau ca darul meu infernal să se interpună între noi.

— Atunci când mă atingi pe *mine* ai viziuni? întrebă

ea, temându-se de răspunsul lui.

— Nu. Mesajele nu vin decât de la lucruri, nu de la oameni. Ochii se întunecară când o privi. Când te ating, mă simt… minunat, normal, ca şi când nu aş fi fost niciodată blestemat în felul ăsta.

— Ei bine, atunci, spuse ea scoţându-şi pantofii şi bluza, dând la iveală corsetul şi cămăşuţa. Se pare că va trebui să mă dezbrac singură.

„Femeia înger”. Griffin nu avea încredere în propria lui voce pentru a vorbi. Când scoteau hainele unei doamne, bărbaţii aveau parte de o mulţime de plăceri şi se simţea frustrat că el era privat de ele. Dar, când îşi desfăcu rochia din talie şi se aplecă pentru a-şi trage pliurile voluminoase peste cap, partea de sus a cămăşuţei se lăsă şi îi întrezări spaţiul delicios dintre sânii. Decise că se putea bucura privind-o în timp ce se dezbrăca aproape la fel de mult ca şi când ar fi făcut-o el.

Crinolina arăta ciudat. Dar braţele ei zvelte erau graţioase, pielea netedă şi suplă, în timp ce desfăcea copcile, ieşind din drăcia aceea. Îşi plecă privirea când îşi desfăcu corsetul şi îl scoase. Pe sub pânza subţire a cămăşuţei i se văzură sfârcurile întunecate şi tari.

— Ştii, ai putea să te dezbraci şi tu, spuse ea.

Griffin stabili un record de viteză pentru un gentilom care îşi scotea veşmintele fără ajutorul unui valet. Tocmai trăgea de ultimul ciorap când chicotul ei îl făcu să ridice privirea, în timp ce îşi luase ochii de la ea, îşi scosese pantalonaşii, ciorapii şi cămăşuţa. Venus despicând valurile nu o întrecea cu nimic pe Emma a lui, goală ca în ziua în care se născuse. Surprinzător, nu schiţă niciun gest de a se feri de privirea lui, neascunzându-şi nici sânii, nici triunghiul ispititor de cârlionţi arămii de deasupra sexului, dar îşi acoperi gura cu mâna.

— Ce e atât de amuzant?

Se ridică, iar mădularul îl urmă. Înainte de experienţele sale cu Emmaline, trecuse ceva vreme de când avusese o femeie, dar cele cu care fusese îl

asiguraseră toate că era remarcabil de bine dotat, în mod sigur niciuna nu răsese vreodată de el.

— Doar că te-ai dezbrăcat atât de repede, spuse ea cu şiretenie. Sper că nu intenţionezi să te grăbeşti şi în alte privinţe.

— Nu-ţi face griji. Se îndreptă spre ea, şi trupurile goale şi înfierbântate li se atinseseră. Clopoţelul care anunţa pregătirile pentru cină nu va suna decât peste vreo două ore. Intenţionez să nu mă grăbesc.

O ridică şi o duse spre patul care aştepta. Ea îi cuprinse umerii cu braţele şi îl sărută pe gât cu buze umede. Când trecură pe lângă o oglindă lungă, Griffin se desfătă întrezărindu-i despicătura roz, fundul în formă de inimă şi genunchii ridicaţi sus peste antebraţul lui. Când ajunseră la patul cu baldachin, se aplecă, dădu cuvertura deoparte şi îl lăsă să o aşeze pe aşternuturile răcoroase.

Se trânti şi el după ea şi, deşi promisese că avea să o ia încet, nu îşi putu stăpâni ploaia de sărutări cu care o acoperi. Gura îi ajunse în adâncitura ademenitoare a gâtului. Îi frământă sânii, sugându-i până când ea gemu. Îşi trecu limba peste coastele ei. Îşi îngropă faţa între picioarele ei, frecându-şi obrajii şi bărbia de cârlionţii umezi, înainte de a o mângâia dezlănţuit cu limba. Se pierdu în văile ei catifelate şi umede şi în adâncurile întunecate. Se ridică deasupra şi o acoperi, desfătându-se cu alunecarea pielii lui deasupra pielii ei, cu parfumul îmbătător al dorinţei, cu respiraţia ei întretăiată.

— De ce te-ai oprit? scânci ea.

O sărută ca să-şi simtă propriul gust pe limba lui, îmbibat de mosc şi de sare. Era absolut delicioasă.

Apoi se rostogoli, trăgând-o cu el, astfel încât ajunse deasupra lui.

— Nu mă opresc. Facem doar cu rândul.

Stătea deasupra şoldurilor lui cuprinzându-i mădularul şi făcându-l să strângă din dinţi pentru a se împiedica să nu termine înainte de a începe cu adevărat.

— Aşadar, ar trebui să-ţi fac ce mi-ai făcut tu mie?

Sânii îi tresăltau la fiecare răsuflare, iar soarele după-amiezii târzii îi aducea un nimb arămiu în părul care îi cădea pe umeri.

El întinse mâna şi strânse un sfârc. Ea respiră întretăiat.

— Ar trebui să faci ce îţi place. Îşi împreună degetele după cap, lăsându-se cu totul în mâinile ei. Şi nimic din ce nu doreşti.

— Nu voi şti ce îmi place până nu voi încerca, nu-i aşa? spuse ea, ridicând dintr-o sprânceană spre el. Bănuiesc că va trebui să încerc totul.

Capitolul 29

Nu aveai cum să dai greş când atingeai un bărbat gol, descoperi Emmaline. Uşor ca o boare sau ferm, cu palma deschisă sau cu unghiile, Griffin părea să se dea în vânt după tot ce făcea ea. Nu existau limite, niciun loc din trupul lui care să primească bucuros atingerea degetelor sau a gurii ei. Era ca şi când nimeni nu ar mai fi făcut sex până atunci. Emma inventa totul, urcând şi coborând de-a lungul trupului său, descoperind că se gâdila când ajungea la cea de-a treia coastă din dreapta, că sfârcurile lui cafenii *se* întăreau când le lingea şi că, dacă îşi clătina sânii pe deasupra gurii lui, îl scotea din minţi.

Împreunarea lor anterioară nu o pregătise pentru minunea *cunoaşterii* celuilalt. Se aştepta să se simtă stânjenită că era goală cu el în lumina stinsă a după-amiezii, dar nu avea nici urmă de ruşine. Îi plăcea să îi simtă pielea lipită de a ei. Îi plăcea să îşi întindă picioarele deasupra trupului lui şi să se frece de el. Îi plăcea cum mirosea, a bergamotă, a santal şi a bărbat.

Era energie pură, dorinţă pură, curiozitate pură. Se lăsă în jos să-i cerceteze bărbăţia.

— Ce contrast, murmură ea, mângâindu-i mădularul şi

jucându-se cu scrotul lui. Cea mai tare parte din tine e lângă cea mai moale.

— Nu sunt mereu moi, spuse el. Ca şi când ar fi vrut să-i dovedească spusele, testiculele i se ridicară, întărindu-se.

— Magic, spuse ea. Eu nu am niciun loc care să se schimbe aşa. Sau care să crească în felul acesta.

Se aplecă, sărutându-l timidă pe pielea netedă şi fierbinte a penisului. Pe cap se formă o mică perlă de umezeală.

— Ba da, spuse el, strecurându-şi mâna între picioarele ei şi mângâind-o. Îşi mişcă buza de jos pentru a se împiedica să nu ţipe de plăcere desăvârşită. Acolo. Pune mâna să simţi umflătura. E o schimbare mai mică decât la mine, îţi garantez, dar îmi place la nebunie. Îmi place că te schimbi acolo pentru mine.

Simţi că se contractă pe dinăuntru, că pântecul i se umple de spirale complicate, care ar putea rivaliza cu nodul gordian. Locul acela, locul acela binecuvântat în care înceta să mai existe în trupul ei, nemaifiind altceva decât lumină, căldură şi membre pulsatile, năvălea spre ea din nou.

Oare puteau să ajungă acolo în acelaşi timp? Cu greu, se îndepărtă de degetele lui iscusite. Apoi se aplecă pentru a se freca de el, iar mădularul lui tare i se strecură între sâni.

Se arcui şi strânse aşternutul în pumni.

„Aşadar, imperturbabilul conte poate fi surprins. Acum să vedem dacă îl pot răvăşi cu totul”.

Se aplecă şi îl luă în gură.

El îngheţă.

Îşi plimbă limba în jurul capului şi îl auzi gemând.

— Încerci să mă ucizi, femeie? spuse el printre dinţii încleştaţi.

Ea se ridică.

— Nu îţi place?

— S-ar putea să nu te mai las să te opreşti vreodată. Se ridică şi îi cuprinse obrajii. Îi tresălta pieptul.

Autocontrolul meu atârnă de un fir de păr. Nu vreau să te sperii.

— În mod normal... eu... admir... autocontrolul, spuse ea, sărutându-l după fiecare cuvânt, pentru a le sublinia, dar aş considera că îmi faci un favor dacă te-ai descotorosi de el chiar acum.

— Cum spui.

Spre surprinderea ei, o rostogoli pe burtă, îi ridică fundul şi o pătrunse dintr-o singură mişcare.

Emma rămase cu gura căscată, ca un peşte pe malul râului.

Obrajii îi apăsau aşternuturile. Griffin rămase nemişcat şi simţi viaţa pulsând în mădularul lui.

Era diferit să îl aibă în ea din unghiul acesta.

Mai adânc. Mai invaziv.

Asta era.

Fusese invadată. Cucerită. Învinsă.

Se retrase şi o pătrunse din nou. Simţi că se contractă, iar plăcerea intensă ca o lamă o făcu să se înfigă în el.

— Dacă te doare, spune-mi. Mă voi opri dacă îmi ceri, zise el, cu voce răguşită de dorinţă. Dar pentru nimic altceva.

Emma era năucă. O lacrimă i se scurse din ochi, dar nu o rănea. Era de bucurie. Avea să-i încredinţeze acestui bărbat trupul, viaţa ei. Îl iubea. Avea să fie una cu el; lăsând lumea să dispară. Nu putea face nimic altceva.

— Nu te opri.

„Frecarea e un drog”, decise ea câteva momente mai târziu. „Un drog intens, umed şi ilicit”.

Ea şi Griffin se izbeau unul de celălalt cu o forţă teribilă. Se apropie de locul acela special din nou. Peste alte câteva momente, trupul ei avea să palpite frenetic. Mintea avea să-i alunece într-o stare în care urma a se pierde cu totul, ceea ce va însemna că fusese găsită.

Era gata să ajungă acolo. Aproape ajunsese. Încă puţin şi... Griffin se retrase subit din ea.

Scoase un mic sunet de dezamăgire şi se rostogoliră, amestecându-şi haotic braţele şi picioarele. Ajunse deasupra ei într-o clipă, dar mişcându-se încet de data aceasta.

— Nu până nu spun eu, Emma, şopti el. Şi vom ajunge împreună.

— Oh, da. Îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui şi se strădui din răsputeri să nu ajungă în locul acela fără el. Fiecare penetrare prelungită o făcea să se apropie de culme. Să se abţină era o sarcină imposibilă. Griffin… eu… nu mai pot…

— Acum, iubito.

Atinseră climaxul împreună, într-un ritm alternant, ea contractându-se în jurul lui, el pulsând în interiorul ei, rămânând nemişcat, împingând cât de departe putea.

Când terminară, se relaxă deasupra ei, atent să nu o strivească sub greutatea lui, sprijinindu-se în antebraţe. O sărută tandru, apoi îşi aşeză capul alături de al ei pe aceeaşi pernă. Când Emma îşi aminti să respire din nou şi pieptul începu să i se mişte regulat, îşi dădu seama că ceea ce primise era nici mai mult, nici mai puţin decât o binecuvântare.

Merita pedeapsa cu închisoarea pentru fărdelegile ei. Merita să fie respinsă de societate pentru felul în care îl dusese de nas pe Theodore. În schimb, găsise dragostea.

Întoarse capul şi îl sărută.

— Griffin Nash, şopti ea, te voi iubi până mor.

— Ai grijă. Va dura mult, spuse el zâmbind alene.

Îi mângâie părul.

— Ştii asta sigur? Ai avut o viziune?

— Nu, doar sper. Sunt anumite lucruri pe care nu vrea să le ştie nimeni despre viitor, spuse el, ridicându-se şi cercetându-i chipul, în orice caz, viziunile mele se îndeplinesc într-un timp limitat. Douăsprezece ore cel mult.

Ştia că nu îi plăcea partea aceea din el, dar îl iubea cu totul. Era hotărâtă să iubească şi asta.

— Ai început să ai o viziune şi mai devreme, când mi-

ai atins nasturele. Vrei să-mi spui despre ce era?

— I-am dat drumul blestemăţiei în clipa în care a început să-mi transmită mesajul. Ieşi din ea şi se rostogoli într-o parte, cuprinzându-i posesiv pântecul cu mâna. Am văzut o frântură, nimic altceva.

Ce Dumnezeu putea să-i spună un nasture?

— Ce ai văzut?

— Dacă trebuie să ştii, m-am văzut pe mine cu Theodore. Eram într-o poieniţă înconjurată de copaci. Ceaţa dimineţii plutea în vălătuci la înălţimea genunchilor noştri.

— Ce crezi că înseamnă?

— Nu ştiu. Încercam să te dezbrac în acelaşi timp şi nu voiam să mă gândesc la fratele meu, cu atât mai puţin să am o viziune despre el. Se întoarse pe spate şi privi spre tavan. Dar trebuie să ne gândim la el acum.

— Înainte să vii la mine în seara asta, m-am decis deja să îi spun lui Theodore că îi refuz cererea, zise ea suspinând. Îşi dorea să fi putut savura dulceaţa pasiunii lor un pic mai mult, înainte ca realitatea să năvălească iar asupra lor. Voi fi cât de blândă pot. Am început prin a fi prieteni. Voi încerca să mă asigur că încheiem la fel. Şi, desigur, nu îi voi spune despre noi.

— Va trebui să afle, mai devreme sau mai târziu. O trase lângă el şi îi ridică bărbia, astfel încât să îl privească. Nu intenţionez să te pierd acum. Inima ei se încălzi auzindu-l. Va trebui să fim discreţi o vreme, pentru a-i lăsa timp lui Theodore să se vindece.

— Eu şi Monty nu avem prea mulţi bani. Poate – ezită să îl roage, dar nu avea de ales – ai putea să ne instalezi într-o căsuţă liniştită din apropiere.

— Ca să îţi pot face curte cum trebuie, fără a-l leza pe Theodore. Încuviinţă din cap. Da, e bine aşa.

— Mă vei curta?

Colţul gurii lui se arcui într-un zâmbet.

— Te iubesc, Emma. Ce credeai că se va întâmpla?

— Nu credeai că sunt o partidă potrivită pentru Teddy. Îţi aminteşti? Cred că vorbele tale exacte au fost „Fratele

unui conte şi fiica unui cărturar sunt nepotriviţi prin definiţie”.

— Dumnezeule, uneori pot fi un ticălos pompos.

— Da, poţi, dar te iubesc oricum, spuse ea, jucându-se cu părul negru care i se cârlionţa în jurul sfârcului cafeniu. Mai ales că, în acest caz, ai probabil dreptate. Aristocraţia nu va accepta o căsătorie care acoperă o prăpastie atât de mare. Dată fiind diferenţa de clasă dintre noi, am presupus că voi deveni amanta ta.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Ai presupus greşit. Intenţionez să te fac contesa mea, şi nu dau doi bani pe ceea ce crede aristocraţia.

Cuvintele lui o lăsară fără suflare. Să fie a lui în faţa lumii. Bineînţeles, aveau să apară nesfârşite clevetiri, dar în cele din urmă aveau să fie acceptaţi. Monty îi spusese cândva că lorzilor li se trecea cu vederea orice, mai puţin crimele multiple. Gândul de-a se căsători cu Griffin o făcu să se simtă oarecum precum Cenuşăreasa.

Şi sigur un conte îşi putea permite să-şi trimită socrul la un sanatoriu, fie că era în Alpi, în Anzi sau în Timbuktu!

— S-ar putea să regreţi asta, spuse ea.

— O femeie înţeleaptă mi-a spus cândva că regretul e o pierdere de timp. O rostogoli şi o acoperi, iar mădularul lui tare i se lipi de pântec din nou. Mai ales când sunt moduri mult mai bune de a-l irosi.

*

Kingsley rătăcea prin labirintul aripii în stil Tudor, căutând nenorocita de bibliotecă. Mai fusese de multe ori până atunci la Devonwood Park, dar secţiunea aceea îl năucea mereu. Felul în care camerele dădeau una într-alta fără a fi despărţite de coridoare, cum se cădea, nu avea nicio logică în mintea lui. Al naibii să fie dacă nu ar fi abandonat căutarea, retrăgându-se în camera lui până când suna clopoţelul, dar ardea de nerăbdare să o vadă, în sfârşit, pe Tetisheri cu ochii lui.

Dacă Theodore şi profesorul acela erau în bibliotecă, fără îndoială că statuia nu era departe.

Îşi strânse pumnii frustrat. Cum de descoperise Devon secretul statuii? Persoana de contact a lui Kingsley din Egipt îl asigurase că era atât iscusit alcătuită, încât nimeni în afară de iniţiaţi nu avea să ghicească faptul că ascundea un spaţiu vid secret, care conţinea boabele mistice. Însă acum, nepotul acela al lui Baxter, care era student la universitate, putea să descopere adevărata natură a substanţei.

Atunci şansele lui de a o sustrage de la Devon aveau să fie mult mai mici. Cine nu ar profita de avantajele pe care le ofereau boabele străvechi?

Nu, îşi spuse Kingsley, încercând să-şi controleze respiraţia exasperată şi să-şi facă inima să nu-i mai bubuie în urechi. Un savant miop oarecare nu avea să descopere niciodată combinaţia potrivită de ingrediente necesare pentru a produce poţiunea dătătoare de puteri. Statuia şi conţinutul acesteia îi erau menite lui, şi intenţiona ca lucrurile să rămână astfel.

Dar, cu cât subtiliza statuia mai repede de la Devonwood Park, cu atât mai bine.

Când se apropie de un colţ rotunjit pe lângă care era sigur că mai trecuse înainte, auzi şoapte în încăperea alăturată. Se opri şi se aplecă, pentru a auzi mai bine şuşotelile.

— Contele? Nu, nu cred aşa ceva. E un gentilom pe cinste, se auzi o şoaptă furioasă. Să nu mai spui vreodată că a făcut aşa ceva, Marta.

Kingsley îşi ţinu răsuflarea. Bârfele servitorilor erau cele mai suculente din câte puteai auzi şi erau comunicate aproape instantaneu.

— Dumnezeu mi-e martor, Harriet, l-am văzut strecurându-se în dormitorul doamnei cu ochii mei, la niciun sfert de ceas după ce au sosit toate feţele alese în după-amiaza asta, spuse o altă femeie, probabil Marta. Ba, mai mult, încă nu a ieşit.

Cea care o asculta scoase o fluierătură scăzută.

— Să fiu a naibii! Şi mai e şi în amiaza mare.

— Exact aşa m-am gândit şi eu. Nu-i rău destul că doamna e menită pentru conaşul Theodore, spuse Marta. Dar să dea înainte aşa, la lumina zilei, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor… mai mare ruşinea, zău aşa.

— Domnişoara Farnsworth asta trebe să fie o stricată de-alea, dacă mă întrebi pe mine. Să-l ispitească pe Excelenţa Sa, până nu mai poate omul îndura, cum ar veni. Nu crezi că aşa au mers lucrurile?

— Ba da, chiar aşa, zise Marta. Ascultă-mă pe mine, ne aşteaptă două săptămâni de distracţie, asta-i clar. Dar bagă de seamă: dacă domnul Baxter ne prinde pe vreuna ducând vorba despre familie în afara casei, ne dă pe uşă afară cât ai zice peşte.

— Ştiu. Ştiu. Nu ţi-am spus întruna că bârfele nu aduc nimic bun? Rugăciuni la diavol, aşa zicea mama, săraca. Şopotelile se întorc şi te muşcă de cur, spuse Harriet cu hotărâre. Dar totuşi… în amiaza mare, şi tot nu-s gata. Oliver al meu poate sufla în lumânare, sare în pat, mă împunge o dată şi sforăie înainte să se ducă lumina. Vocile servitoarelor se îndepărtară odată cu paşii lor apăsaţi. Ce crezi că fac de ţine-atâta?

— Poate că o fac ca iepurii.

Cele două izbucniră în râs. Kingsley auzi o uşă închizându-se în depărtare, iar sunetul dispăru complet. Avea nevoie de o diversiune pentru a atrage atenţia tuturor, în timp ce el dispărea cu statuia. Un mic scandal domestic era exact ce trebuia. Putea să îi spună lui Theodore că una din servitoare – Marta, credea el – îl căuta să îi spună că domnişoara Farnsworth dorea să îl vadă imediat în dormitorul ei. Asta ar trebui să pună paie pe foc îndeajuns de elegant.

Kingsley se întoarse şi o apucă înapoi prin camerele labirintice, pe acelaşi drum pe care venise.

Numai de-ar putea găsi nenorocita de bibliotecă.

Capitolul 30

Theodore dădu fuga pe scări, urcând câte două deodată. Emmaline dorea să îl vadă şi nu avea de gând să o facă să aştepte.

O neglijase destul de rău în ultima vreme, căci petrecea foarte mult timp cu dr. Farnsworth, traducând hieroglifele de pe statuie. Aproape că terminaseră a treia latură a bazei statuii. Dacă munceau din greu, ar fi trebuit să ajungă la un consens cu privire la ce rămăsese înainte de sosirea oaspeţilor la Devonwood Park.

Descifrarea liniilor şerpuite şi a formelor de animale stilizate şi redarea lor într-un text coerent era o treabă fascinantă, artă şi ştiinţă laolaltă. Îl făcuseră să piardă şirul celorlalte aspecte ale vieţii lui pentru o vreme. Sigur Emmaline putea înţelege asta.

Păruse destul de distantă în drum spre Devonwood Park, dar, după ce aveau să petreacă puţin timp împreună, ar trebui să fie totul bine. Iar acum, că îl chemase în cameră, poate că invitaţia necuviincioasă semnala că era gata să acorde un răspuns pozitiv cererii lui.

Dacă aşa stăteau lucrurile, era sigur că nu erau primul cuplu care „anticipa” puţintel noaptea nunţii. „Nu o voi mai neglija, se gândi el vinovat.

În timp ce mergea alert pe coridorul de la catul al treilea din aripa mai nouă, recunoscu că trebuia să se simtă vinovat şi pentru alte lucruri.

De pildă, cum ar fi să se trezească înghesuit într-o debara cu Lady Cressida, în timpul ce s-ar juca de-a sardinele. Alungă nedemnul gând. Era neloial, nu doar faţă de Emmaline, ci şi faţă de tatăl ei. Dr. Farnsworth îi deschisese ochii spre o nouă sferă intelectuală, pe care nu

se aşteptase niciodată să o înţeleagă, cu atât mai puţin în care să exceleze. Faptul că înţelegea din ce în ce mai rapid hieroglifele era dovada abilităţilor mentorului său. Profesorul merita mai mult din partea cuiva care spera să îi fie ginere.

Poate că avea a se preface că îl durea capul când avea să audă iar de jocul de-a sardinele, pentru a evita posibilitatea unei necuviinţe. Totuşi, gândul de a se înghesui cu Cressie într-un spaţiu strâmt îl cam ademenea. Oricare ar fi fost parfumul pe care îl folosea ea, nu părea să-şi poată scoate din minte mirosul acela dulce de violete.

Şi o parte din el nu era sigură că voia.

Se mustră usturător în timp ce străbătu întregul coridor până la uşa Emmei, în care bătu.

Auzi patul scârţâind şi apoi foşnet de aşternuturi. Probabil se întinsese.

— Auzi, Emmaline, eşti bolnavă?

— Theodore? Părea surprinsă. Nu, sunt bine. Ce vrei?

Se auziră alte foşnete de partea cealaltă a uşii. Ted decise că cea mai bună cale de a alunga gândurile la Cressida, într-un dulap de pânzeturi, era să arunce o privire la Emmaline *en dishabille.*

— Te vreau pe tine, prostuţo, spuse el râzând. Ar trebui să ştii asta deja.

Nemaiaşteptând ca ea să deschidă uşa, învârti mânerul şi intră. Făcu ochii mari la priveliştea care îl întâmpină.

Emmaline îngheţase lângă patul răvăşit. Nu purta doar un neglijeu. Era goală. O, înhăţase un cearşaf cu care se învelise, dar era neîndoielnic goală pe sub el.

Iar patul ei nu era gol. Fratele lui se afla în el. Neobosindu-se să-şi ascundă goliciunea, Lord Devonwood îşi dădu picioarele lungi peste marginea patului şi se ridică.

— Theodore, te rog. Nu am vrut să… începu ea, dar tăcu când îi văzu privirea.

O furie rece năvăli asupra lui. Voia să urle, să strige, să bată pe cineva, de preferat pe Devon, să îl bată măr, dar

parcă era ţintuit locului.

— Ei bine, frate, nu ai nimic de spus?

— Nimic din ce aş spune nu va schimba ce s-a întâmplat, răspunse Devon, pe un ton calm şi egal, ca şi când nu ar fi fost prins cu iubita fratelui lui. Nu este vina lui Emmaline.

„Pe dracu’, nu e. Prea bine. Dacă aşa vrei”.

— Atunci trebuie să fie a ta, spuse Ted, printre dinţii încleştaţi. Se îndreptă. Vreau să primesc satisfacţie.

— Nu vrei să faci asta, Ted, răspunse Devon pe un ton scăzut.

— Ba da, pe Dumnezeu. Mâine în zori. În poiana de la nordul morii. Adu pistoalele lui tata.

Acum înţelegea de ce în prima crimă din lume de care se pomenea erau implicaţi fraţi. Spre deosebire de Cain, el se abţinu să cedeze imboldului de a-l lovi pe Devon în cap cu cel mai apropiat obiect dur, forţându-se să se mulţumească cu singura opţiune rezervată gentilomilor.

— Nu gândeşti limpede, spuse fratele său cu calmul acela înnebunitor al său. Imaginează-ţi ce le-ar face asta mamei şi Louisei.

— Evident, nici tu nu te-ai gândit prea mult în această după-amiază. Putea conta pe Devon să-i spună ce să facă. Era întotdeauna stăpânul conacului. Iar acum se aştepta să reinstituie *droit du seigneur,* practica prin care gentilomul care deţinea titlul deflora mireasa vasalului său, fără ca supusul său loial să se plângă. Ted se săturase să fie loial. Încerci să te ascunzi după mama şi sora noastră, nu? Ticălos nenorocit! Se întoarse pe călcâie şi aruncă ultimele cuvinte peste umăr. Dacă vrei să îţi schimbi testamentul în vreun fel, îţi sugerez să o faci astăzi.

După ce uşa se trânti cu putere, Griffin se aşeză din nou pe marginea patului cuprinzându-şi capul în mâini.

— O, Dumnezeule, nu ar fi trebuit să mă opresc. Ar fi trebuit să continui.

Emmaline habar n-avea ce voia să spună. Ocoli patul şi se aşeză lângă el, aproape, dar fără a-l atinge. Se abţinu

să-l cuprindă în braţe, în încercarea de a-l consola. Nu era sigură că nu avea să o îndepărteze şi nu putea suporta asta.

— Îmi pare atât de rău, Griffin. Nu am visat vreodată că vom fi găsiţi astfel.

— Nu este vina ta. E a mea, spuse el istovit. Ar fi trebuit să ştiu. Am anticipat asta, dar am ignorat avertismentul, la naiba. Ar fi trebuit să continui pentru a vedea cum se termina.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre viziunea aceea pe care am evitat-o cu atâta grijă când nasturele tău a început să mi-o transmită. Preţ de o clipită, m-am văzut pe mine şi pe Ted în poieniţă. M-am gândit că poate am ieşit devreme să vânăm gâşte sălbatice, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva mai mult.

— Toată treaba aceasta cu pistoale şi celelalte… Cu siguranţă Teddy nu a vorbit serios legat de duel.

— Sunt sigur că da. Griffin îşi întări cuvintele cu o scurtă încuviinţare din cap. Odată ce îi intră ceva în cap, nu îl mai poţi întoarce din drum.

— Dar tu nu îi vei da curs, nu? întrebă ea speriată.

— Pe naiba nu. Se ridică şi îi aduse halatul de pe scaunul pe care-l lăsase. Clipi de câteva ori, apoi se scutură uşor şi i-l înmână grăbit. Începu să se îmbrace repede fără a mai privi spre ea. În afară de faptul că un gentilom nu poate refuza o provocare în mod onorabil, acest duel a fost fixat din momentul în care noi doi am ajuns în aşternuturi. Poate chiar înainte de asta.

Ea păşi după el.

— Nu, refuz să cred. Ai de ales. Nu trebuie să faci asta.

— Nu vreau să o fac, crede-mă, spuse Griffin, vârându-şi cămaşa în pantaloni. Dar toate experienţele mele îmi spun că, orice aş face, nu o să pot evita.

Emma îl cuprinse în braţe şi-l strânse, asumându-şi riscul de a fi respinsă.

— Nu te poţi lupta cu Ted din cauza mea în felul acesta. Nu admit aşa ceva.

În mod surprinzător, abdomenul lui tresări, căci râse mohorât şi îi strecură un deget sub bărbie pentru a-i ridica faţa spre a lui.

— Draga mea, nu ne luptăm din pricina ta. Deşi cred că urăşte gândul că te-a pierdut, nu acesta este motivul pentru care m-a provocat. Ceea ce am făcut astăzi a jignit onoarea fratelui meu. Are tot dreptul de a şi-o revendica.

Se aplecă şi îi acoperi gura cu al lui, dar sărutul semăna prea tare cu un rămas-bun pentru a-i face cea mai mică plăcere.

— Te rog nu face asta, îl imploră ea.

— Suntem cine suntem, Emma. Sunt un om care are obligaţii, şi întotdeauna mi le îndeplinesc. Ai putea la fel de bine să îmi ceri să nu mai respir.

Ea se desprinse din braţele ei şi făcu un pas înapoi. Frica ameninţa să o sufoce, dar reuşi să şoptească:

— Rămâi cu mine, Griffin.

El zâmbi trist.

— Nu pot. Ted mi-a dat un sfat bun. Trebuie să trimit după avocat. Vreau să introduc nişte clauze pentru tine şi tatăl tău. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Apoi trebuie să curăţ o pereche de pistoale.

Emmaline îşi petrecu următoarea jumătate de oră foindu-se în pat, revoltându-se în tăcere împotriva devotamentului lui Griffin faţă de onoare şi de soartă şi îmbibând pernele de lacrimi. Când sună clopoţelul, anunţând că cina avea să fie servită într-o oră, se ridică, decise că se dispreţuieşte pentru că plânsese atâta şi se hotărî în schimb să acţioneze.

Dar nu sună după o slujnică să o ajute să se îmbrace pentru cină. În niciun caz nu putea să se alăture celorlalţi la masa de seară.

I se întorcea stomacul când se gândea la mâncare. Nu credea că avea să-i mai fie foame vreodată. În schimb, îşi puse cămaşa de noapte şi un şal. Se aşeza la scrinul în stil

Ludovic al XIV-lea din colţ şi luă o peniţă şi o foaie crem de hârtie. Probabil că Theodore nu ar asculta-o dacă ar încerca să îl convingă în persoană, dar poate că avea să citească totuşi o scrisoare.

Să dea explicaţii cu privire la necuviinţa pe care o făcuse, cu speranţa de a-i înmuia inima lui Teddy, era mai dificil decât să aşteptase. Foile de hârtie boţite umpleau podeaua din jurul ei. Ajunsese la cea de-a şasea ciornă când cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse ea, sprijinindu-şi obrazul în palmă.

Monty dădu năvală în încăpere, cu energia incandescentă a unei furtuni de vară.

— Emma, draga mea, n-o să ghiceşti niciodată… Ce e, ce e asta? Se opri brusc. Nu te-ai îmbrăcat pentru cină.

Trebuia să îi spună în cele din urmă, dar părea a se simţi mult mai bine decât în ultima vreme, şi Emma ura să facă ceva care să-i strice dispoziţia.

— Nu mă simt prea bine ca să mănânc.

Cel puţin era adevărat.

— Te vei simţi mai bine după ce îmi vei auzi vestea, garantez.

Îşi mângâie mustaţa ca un motan care se linge pe bot după ce a dat iama în smântână. Părea atât de încântat de sine, încât ea nu putu să nu se întrebe ce veşti avea.

Monty trase un scaun lângă al ei şi se plesni cu mâna peste coapsă.

— Avem un nou investitor pentru expediţie, draga mea.

— Poftim? Căutarea mormântului lui Tetisheri fusese întotdeauna un demers fictiv, dar licărul din privirea lui Monty îi spunea că el credea măcar pe jumătate că era real. Nu va fi nicio expediţie, şi o ştii.

— Ştiu, ştiu. Uneori, e uşor să te laşi prins de propria poveste, nu-i aşa? Hieroglifele sunt atât de fascinante. Vreau să spun, imaginează-ţi dacă ar fi adevărat…

— Monty, doar ştii.

— Ei bine, da. Dar nu e o veste nemaipomenită, draga

mea? Te-ai frământat că va trebui să îi ducem de nas pe membrii familiei lui Ted, dar încerc să-ţi spun că nu mai trebuie să o facem. Lord Kingsley tocmai mi-a oferit o sumă regească pentru statuie. Monty râse. De parcă m-aş despărţi de ea pentru o singură plată!

— Ce ai făcut atunci?

— Bineînţeles, am spus c-o fi şi-o păţi, dar i-am dat de înţeles că o poate avea după ce vom localiza restul comorii funerare a lui Tetisheri. După ce creşte suma pe care e dispus să o pună jos, nu trebuie decât să ne facă un credit irevocabil la care să avem acces. Este o solicitare rezonabilă de la cineva care se aşteaptă să aibă un profit mult mai mare. După ce încheiem afacerea, vom avea un venit asigurat ani de zile!

Monty turui entuziasmat despre progresele pe care trebuia să le născocească, desigur. Era posibil să fie nevoit să se întoarcă în Egipt, pentru a da impresia că epistolele veneau din locul potrivit, dar nu aveau de ce să rămână acolo.

— Pot încropi vreo douăsprezece rapoarte pe care să le las la un om de litere din Cairo, care le va trimite la anumite intervale. Apoi ne putem plimba oriunde în lume dorim!

— Sună prea bine ca să fie adevărat, spuse Emmaline cu o grimasă de scepticism. Lord Kingsley părea a fi un om chibzuit, dar anii petrecuţi cu Monty dovediseră că nu aveai cum să îţi dai seama cine putea fi în secret îndeajuns de lacom pentru a deveni ţinta perfectă. Chiar a fost de acord cu acest plan?

— Nu în atâtea cuvinte, nu, spuse Monty. Dar nada a fost aruncată, adânc şi sigur. Acum nu trebuie decât să îl ademenesc. Nu mai fi atât de mohorâtă, copilă. O privi cu ochi mijiţi. Ce s-a întâmplat? întrebă el. O, ştiu. Te gândeşti că, dacă vom călători tot timpul, nu poţi accepta propunerea lui Teddy. Înţeleg asta. Este un tânăr cumsecade, şi probabil te-ai săturat să umbli de colo-colo fără a avea nimic în afară de compania unui bătrân.

— Nu, nu e asta…

— Ştiu că nu crezi că e posibil, Emma, dar îmi amintesc cum e să fii tânăr. Mustaţa i se întinse pe faţa ofilită, sub zâmbetul larg. Nu te mai frământă atâta. După ce te vei căsători cu Teddy, îl vom lua cu noi. Emmaline deschise gura o dată sau de două ori, dar era incapabilă să scoată vreun sunet. Bineînţeles, va trebui să îi ascundem adevărul o vreme, dar va prinde gustul după un timp. Mai ales după ce veţi începe să aşteptaţi copii şi va avea mai multe de pierdut. Ted este un băiat surprinzător de iute de minte. Probabil va înţelege repede cum stă treaba cu jocurile de încredere. Privirea lui Monty deveni ciudat de melancolică. Sper să trăiesc îndeajuns pentru a-ţi vedea copiii, Emma.

O singură lacrimă îi tremură pe pleoape, apoi îi alunecă pe obraz.

— Monty, mă îndoiesc foarte tare că se va întâmpla aşa şi trebuie să-ţi spun de ce, acum.

Nu pentru că se temea că boala lui avea să i-l ia prea curând, ci pentru că a doua zi pe vremea aceea, singurul bărbat ai cărui copii dorea să-i poarte ar putea fi mort.

Din pricina lui Theodore. Iar dacă Griffin supravieţuia şi Ted era doborât, ştia că avea să fie împovărat de o vinovăţie atât de mare, încât nu urma să mai rămână loc în inima lui pentru nimic altceva. S-ar putea să o nege, dar nu ar ierta-o niciodată.

Ea nu s-ar ierta niciodată.

Capitolul 31

Calul lui Theodore înainta pe pământul cu denivelări, la primele ore al dimineţii. Dat fiind că bidiviul părea să ştie ce avea de făcut în timp ce înaintau prin pădure, Teddy era liber să îşi lase gândurile întunecate să rătăcească. În spatele lui, pe un cal foarte blând, dr. Farnsworth se ţinea

de oblâncul şeii, scoţând mici mormăituri dezaprobatoare de fiecare dată când animalul o lua la trap pentru scurt timp, pentru a ţine pasul cu al lui Ted. Chiar dacă era un călăreţ nepriceput, profesorul acceptase să fie secundul lui Theodore. Dat fiind că ar fi durat prea mult să trimită după unul dintre prietenii săi la Londra, Ted nu îşi putea permite să strâmbe din nas.

La urma urmelor, nu profesorul era cel care îl trădase. Ci Emmaline. Şi fratele său.

Prima izbucnire de mânie se consumase, arzând acum măruntaiele la foc mic, dar gândul că fusese tras pe sfoară continua să îi ardă măruntaiele. „Teddy cel naiv, atât de uşor de prostit”.

Cum trebuie să mai fi râs Devon şi Emmaline sub aşternuturi.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Nu îi prinsese singuri în grădină încă din prima zi? Ca un ogar în călduri, fratele său îi dăduse târcoale logodnicei sale încă de la început.

Fierea îi urcă în gât, dar o înghiţi. Cel puţin Emma nu spusese niciodată că îl iubea. Poate că nu intenţionase nicicând să îl ducă de nas. Poate că ezitarea ei de a-i accepta cererea în căsătorie chiar şi după ce sosiseră în Anglia nu era din pricină că nu era sigură de sentimentele ei pentru el. Poate că era din cauză că se îndrăgostise de fratele lui încă din prima dimineaţă petrecută la reşedinţa Devonwood.

Scrisoarea pe care i-o strecurase pe sub uşă cu o seară în urmă fusese atât de tulburătoare, atât de disperată, încât nu putea să nu fie măcar puţin mişcat de nefericirea ei. Lângă semnătură se afla o pată care ar fi putut fi pricinuită de o lacrimă. Faptul că plânsese pentru durerea lui îl făcu să fie oarecum dispus să îi ierte slăbiciunea. Deşi nu ar fi crezut că Emmaline a lui cea fermă avea să cedeze, era în natura femeii să se lase cucerită cu uşurinţă.

Însă Devon nu avea nicio scuză.

Fratele său cu voinţă de fier îl trădase cu bună ştiinţă.

Emma cerea iertare pentru Devon, nu pentru ea, dar Ted nu era într-o dispoziţie iertătoare.

— Ştii, băiete, nu cunosc toate nuanţele duelurilor, spuse bătrânul în urma lui, dar bănuiesc că mai este timp să renunţi.

— Nu fără a fi acuzat de laşitate.

— Dar dacă fratele tău îşi cere iertare?

— Nu o va face.

Devon nu îşi cerea iertare niciodată pentru nimic. Făcea tot ce-i trecea prin cap, iar restul lumii putea să se ducă naibii.

— Am auzit că trage al naibii de bine, mormăi profesorul.

— Ai prefera să fii secundul *lui?* spuse Ted cu încăpăţânare, iar bătrânul negă cu un mormăit.

Pe lângă furia mocnită al lui Theodore, prindea viaţă şi un tăciune de teamă. Devon nu dădea greş cu nicio armă de foc. Fratele său vâna arareori, deoarece susţinea că nu îi făcea plăcere. Pistoalele de duel erau făcute în aşa fel încât să împiedice acurateţea celui care trăgea, lăsând astfel loc voinţei divine pentru a stabili rezultatul într-o întrecere de onoare. Chiar şi aşa, cu câţiva ani în urmă, Ted îl văzuse pe Devon doborând o veveriţă la capătul îndepărtat al poienii, cu un singur glonţ. Dacă fratele său voia să îl ucidă în dimineaţa aceea frumoasă, avea să fie mort înainte de micul dejun.

*

— Înveseleşte-te, Devon.

Cu o seară în urmă, Northrop sosise la timp pentru cină. După ce nu găsise la masă pe nimeni în afară de Lady Devonwood, Louisa şi prietena ei, Lady Cressida, se desfătase nestânjenit cu compania feminină aflată la îndemână, apoi plecase să îl caute pe Griffin. Împărţiră câteva sticle de vin de Porto mai mult decât acceptabile, iar

Griffin îi spusese întreaga poveste scandaloasă. Până după miezul nopţii, cercetaseră toate posibilele scenarii pentru dezastrul iminent, dar în cele din urmă deciseseră că nu se putea face nimic, în afară de a lăsa lucrurile să se desfăşoare de la sine.

— S-ar putea ca Theodore să nu vină.

— Ba da, va veni, spuse Devon sigur pe el. Începea să se gândească din nou la sine doar prin prisma titlului. Timpul în care fusese pur şi simplu Griffin se dusese.

— De unde poţi şti?

— Pentru că, dacă aş fi în locul lui, nimic nu m-ar opri, răspunse Devon.

— Trebuie să ştie că tragi mai bine decât el.

— Uneori nu contează.

Devon îşi dori să mai fi ţinut în mână nasturele lui Emmaline încă puţin, astfel încât viziunea să fie dusă până la capăt. Poate că atunci ar fi ştiut dacă ceea ce intenţiona să facă era ceea ce trebuia. În ultima vreme făcuse atât de puţin din ce trebuia, încât era greu să fie sigur.

Dar mai întrerupsese încă o viziune după aceea, care continua să îl bântuie, deşi nu înţelegea de ce. Când îi dăduse halatul Emmei, o văzuse în contururile intense ale unei viziuni, aşezată la o masă, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai ornamentată. Nu era o viziune zguduitoare, dar imaginea nu-i dădea pace.

— Unde naiba e Kingsley? întrebă Northrop.

Prietenul lor ştia de duel. Toţi bărbaţii de la Devonwood Park ştiau, chiar şi servitorii. Printr-o înţelegere tacită, nimeni nu le spusese femeilor prezente în casă, iar Emmaline rămăsese în camera ei, ca să nu o supere pe Lady Devonwood cu această poveste.

Devon se gândise să îl roage pe Kingsley să îi fie secund, dar, după spusele lui Baxter, nu apăruse la cină cu o seară în urmă. Înainte de sosirea lui Northrop, Devon se resemnase să recurgă la majordomul său pentru poziţia de secund. Acum, loialul servitor slujea drept arbitru imparţial, încărcând cu mare grijă pistoalele, astfel încât ambele să

fie absolut identice. Baxter aranjase totodată ca dr. Walsh, medicul din Shiring-on-the-Green, să fie prezent în caz că duelul se solda cu vreo rană care să necesite îngrijire.

Faptul că dr. Walsh era totodată cioclul cătunului nu îi scăpă lui Devon.

— Probabil că Kingsley e încă în pat, spuse Northrop. E tot mai ciudat zilele astea.

— Mai ciudat decât cineva care e pe cale să se dueleze cu fratele său?

Northrop ridică din umeri.

— Nu am întrebat aseară pentru că erai prea supărat, dar cum naiba ai lăsat să se întâmple aşa ceva?

— E foarte simplu. M-am îndrăgostit de acea lady. M-a orbit. Devon îşi scoase haina şi i-o dădu lui Northrop. Niciodată nu mai îngăduise ca inima să îi conducă mintea în felul acesta. Nu voi mai permite să se întâmple aşa ceva.

— Ar trebui, spuse Northrop. Chiar cred că aşa trebuie să fie dragostea.

— Nu, nu e aşa. Dragostea nu trebuia să dezbine o familie şi să distrugă vieţi. Nu ar fi trebuit să…

— Nu spui tu mereu că viitorul e prestabilit? Dacă e aşa, nu e loc de „nu ar fi trebuit să”.

Devon încuviinţă din cap morocănos, aprobând logica prietenului său, dar ceva din el continua să strige că ar trebui să poată schimba ce avea să urmeze. Toate experienţele lui susţineau soarta predeterminată. Instinctul îi spunea că liberul-arbitru ar trebui să aibă sorţi de izbândă.

— Faptele sunt fapte, spuse Northrop. Nu te mai gândi.

Ted şi dr. Farnsworth se iviră din pădure şi pătrunseră în poiană. Northrop îl bătu pe Devon pe umăr.

— În plus, ai destule lucruri pentru care să îţi faci griji *acum,* fără a-ţi mai bate capul cu trecutul. Prietenul său scutură din cap înspre călăreţii care se apropiau. Şi poate că e un moment bun pentru a găsi un motiv să te frământi cu privire la viitor.

Devon ridică întrebător din sprâncene.

— Aş vrea permisiunea ta pentru a-i face curte surorii tale.

— Louisei?

— Nu mai ai vreo altă soră ascunsă în pod, nu-i aşa? întrebă Northrop agale. Bineînţeles că Louisei.

— Îmi ceri permisiunea? Devon îşi miji ochii spre prietenul său. E o rugăminte straniu de onorabilă, venind de la tine.

— Da, nu-i aşa? De obicei, aş seduce-o şi cu asta, basta. Mărturisesc că sunt şi eu surprins de intenţiile mele neobişnuit de onorabile, spuse Northrop cu un zâmbet fermecător, în timp ce Theodore şi secundul său descălecară şi se îndreptară spre ei. Desigur, dat fiind că aceasta este o ciudăţenie pentru caracterul şi comportamentul meu, trebuie să sperăm că tendinţele onorabile vor continua, dar nu o pot garanta.

— Dacă faci ceva să-i pătezi reputaţia surorii mele…

— Nu promit nimic. Te sfătuiesc doar să te asiguri că vei fi aici pentru a mă ţine în ceata îngerilor. Zâmbetul lui Northrop pieri. Du ziua la bun sfârşit, Devon. Fă ce ai de făcut, dar să te văd viu la finalul zilei.

*

Emmaline stătea la fereastra înaltă din camera ei şi privea în direcţia morii. Cerul jos se lumina cu greu, căci soarele încerca fără succes să pătrundă printre norii groşi. Erau nişte zori lipsiţi de soare.

„Cam e timpul”.

Nu dormise. Se trezise vorbind cu Dumnezeu mai toată noaptea, cerând zeităţii pe care o ignorase în cea mai mare parte a vieţii cel mai mare favor pe care şi-l putea imagina – ca amândoi fraţii să fie cruţaţi după această nebunie.

Plânse. Se rugă. Acum era epuizată şi sufocată de aşteptarea pustiitoare.

Nu mişca nimeni la catul al treilea. Nici măcar slujnicele nu veniseră să aprindă focul încă, dar Emmaline se îmbrăcase cu veşminte potrivite pentru călătorie fără ajutor.

Dacă străbătea cineva dealul cu veşti despre duel, intenţiona să dea fuga la poarta castelului pentru a-i ieşi în întâmpinare.

Deşi poate că singurul lucru mai rău decât să nu ştie ar fi... să ştie. Când uşa se deschise în urma ei, nici nu se întoarse, gândindu-se că era servitoarea. Apoi îşi dădu seama că ar fi fost ciudat să nu bată la uşă. Privi peste umăr, nedorind să plece de la fereastră pentru moment.

— Lord Kingsley, ce faci aici?

— Nu este în seif. Nu este în camera tatălui tău. Avea faţa încordată de frustrare. Unde este?

— Ce? Nu ar trebui să fii aici. Insist să pleci imediat.

Îşi scoase mâna din buzunar, şi Emma se trezi că se holbează la ţeava scurtă a unui pistol.

— Nu am timp de jocuri, fetiţo. Unde este statuia?

Mai scăpase cu bine din confruntări cu victime furioase, însă niciuna dintre acestea nu îndreptase o armă încărcată înspre ea.

— Cred că tatăl meu ţi-a explicat că nu o vinde până nu o va folosi să descopere mormântul lui Tetisheri şi să recupereze restul comorii funerare.

— Îţi arăt eu funeralii dacă mai spui vreo vorbă. De parcă m-aş lăsa convins de cei de teapa tatălui tău. Acum adu-mi statuia aia, şi repede, spuse el, îndreptând pistolul spre pântecul ei. Mi s-a spus că un glonţ în măruntaie aduce o moarte al naibii de neplăcută.

Capitolul 32

Devon se îndreptă spre mijlocul poienii cu sentimentul bizar că mai trăise momentul acela.

Ceaţa joasă li se învârtejea la înălţimea genunchilor, şi nu mai vedea bine cu coada ochiului. Se întâlni cu fratele său în mijlocul perdelei de ceaţă, împreună cu secunzii lor, Farnsworth şi Northrop, aflaţi la un pas în urmă. Baxter stătea între ei, iar sudoarea îi picura de pe tâmplă spre obraz, în ciuda aerului răcoros al dimineţii, în timp ce ţinea deschisă cutia în care se aflau pistoalele tatălui lor.

Theodore era palid, pământiu ca un vampir, dar cu maxilarul strâns hotărât.

— Milorzi, spuse Baxter, a cărui expresie posomorâtă îl făcea să semene cu un ogar spăşit care murdărise covorul, există vreo speranţă ca această chestiune să fie rezolvată fără a se recurge la arme?

— Nu, răspunse Theodore înainte ca Devon să apuce să vorbească.

Devon îi îngădui fratelui său să-şi aleagă primul arma. Apoi Devon ridică arma cu mâner perlat care rămăsese şi se întoarse cu spatele spre Ted.

În timp ce Baxter intona regulile confruntării, Devon îşi aminti de momentul când Teddy căzuse din stejarul cel mare din capătul îndepărtat al aceleiaşi poieni, rupându-şi mâna. Devon ar fi trebuit să aibă grijă de fratele său mai mic în ziua aceea. Fusese atât de nefericit din pricina accidentului, că tatăl lor nici măcar nu-l pedepsise.

— Unu. Vocea lui Baxter se auzea cu ecou din pădure, ca şi când ar fi avut o dublură care se ascundea acolo, imitându-l.

Devon făcu mecanic un pas înainte. Parfumul de caprifoi îi ajunse la nări, umplându-i-le cu atâta dulceaţă, că simţi o durere în fundul gâtului.

— Doi.

Încă un pas. Se stârni o briză, ridicându-i perii de pe antebraţ. Iarba udă de rouă i se încurca sub tălpi, iar pământul rodnic se lăsa strivit sub ele.

Mai făcu un pas, apoi încă unul, desfătându-se cu felul în care muşchii, oasele şi nervii se mişcau în tandem, făcându-l să înainteze prin poiană. Era ciudat să se

gândească acum că trupul *acesta, atât de plin* de viaţă, putea fi redus la un morman rece de carne în câteva momente.

Deodată se bucură că nu văzuse întregul duel în viziune, până la urmă. Era o uşurare să nu fie împovărat de viitor. Se putea agăţa timp de câteva clipe în plus de speranţa că lucrurile ar putea ieşi bine.

„Slavă cerului, se gândi el, „că nu străluceşte soarele”.

O zi cenuşie şi mohorâtă în Anglia era îndeajuns de glorioasă pentru oricine. Nu ar fi putut îndura gândul că urma să o părăsească dacă ar fi fost o dimineaţă luminoasă.

*

Teodore mărşăluia cu paşi hotărâţi, decis să ducă la capăt ce îşi propusese.

„Naiba să-l ia pe Devon că am ajuns aici”. Îşi înăbuşi teama pâlpâitoare. Nu îi folosea, şi avea nevoie de o mână sigură. Probabil că Devon trăgea mai bine ca el, dar, la naiba, adevărul era că dreptatea era de partea lui, nu-i aşa?

— Douăzeci! În vocea lui Baxter se simţea o undă de isterie.

Ted se întoarse şi îngheţă. Ştia că fratele său era al dracului de iute cu armele de foc, dar era nepregătit pentru cât de rapid părea să fi fost. Braţul lui Devon era deja întins, cu ţeava pistolului îndreptată spre pieptul lui Ted.

Nici măcar nu avusese timp să ridice arma.

— Nu te mişca, spuse Devon. Şi nu voi trage.

Lui Ted îi ardea faţa. Chiar şi acum, fratele său îl făcuse de ruşine cerându-i să rămână nemişcat, neputincios.

— În faţa acestor martori, recunosc că i-am făcut fratelui meu Theodore un mare rău, spuse Devon cu o voce fermă şi clară. Nu regret că o iubesc pe Emmaline

Farnsworth. Dragostea e şi aşa destul de rară, încât, atunci când vine, nu ar trebui să o îndepărtăm pentru că nu ni se oferă cuviincios, convenţional sau convenabil, dar, iubind-o pe Emma, am rănit pe cineva a cărui viaţă şi fericire îmi sunt dragi. Pe fratele meu, Theodore. Pentru această ofensă, îi cer umil iertare.

Theodore îşi înghiţi surpriza produsă de faptul că Devon se umilise cerându-i iertare în public pentru răul personal pe care îl făcuse, dar nu era gata să-l ierte.

— Îmi ceri iertare în timp ce îndrepţi pistolul spre mine?

— Ai dreptate, spuse Devon. Un penitent nu ar trebui să ceară. Griffin îşi îndreptă pistolul spre cer şi apăsă pe trăgaci. Împuşcătura risipi liniştea dimineţii, reverberând peste dealurile îndepărtate. Apoi îşi desfăcu braţele, dezgolindu-şi pieptul în faţa lui Ted, lăsându-se cu totul în mâinile lui. Sunt la mila fratelui meu.

— Bravo, frumoasă purtare, murmurară bărbaţii care asistau la duel de pe margine.

Chiar dacă era limpede că Devon greşise, găsise o cale de a ieşi învingător. Din nou.

Era dezgustător de incorect. Întreaga sa viaţă, Ted simţise împunsătura faptului că era moştenitorul lipsit de importanţă, cel care ocupa locul al doilea. Când îi ceruse mâna Emmei, simţise că ieşise primul măcar în cursa spre altar, deşi Devon spusese mereu clar că nu era interesat de acest concurs. „Dar a fost îndeajuns de interesat să se strecoare în patul Emmei”.

— Te voi ierta, Dev, spuse Theodore rece, dacă supravieţuieşti împuşcăturii.

La urma urmei, acesta era scopul duelului, nu-i aşa? Să stai în faţa altui bărbat fără să te clinteşti. Îi era dator fratelui său să nu îi răpească momentul de bravură. Ridică braţul şi apăsă pe trăgaci, neobosindu-se să ţintească. „Dacă Dumnezeu vrea să îl omoare pe fratele meu, să o facă”. Pistolul lăsă în urmă un nor înecăcios de fum. Când se risipi, fratele lui stătea în continuare în picioare. Dar o

pată roşie hidoasă înflorea şi se întindea pe albul cămăşii lui.

*

— Ai statuia, spuse Emmaline în timp ce ea şi Lord Kingsley aşteptau sosirea feribotului de Londra la cheiul din Shiring-on-the-Green. Nu înţeleg de ce ai nevoie de mine.

După ce scosese statuia din sertarul unde era ascunsă printre lenjeria ei intimă, Kingsley îi poruncise să o pună într-o cutie de pălării. Apoi o obligase să îl însoţească până în grajd, să urce într-o cabrioletă şi să ia frâiele. Se opriseră la hanul din sat pentru a-l lua pe mătăhălosul O'Malley. Masivul irlandez îi condusese restul drumului până în portul de pe Tamisa, în timp ce Kingsley ţinuse tot timpul îndreptat pistolul din buzunar spre ea.

— Am ales să te iau cu mine pentru că eşti singura care ştie că am statuia şi, sincer, nu vreau să se amestece nimeni pentru moment, spuse Kingsley, cu voce răguşită ca un şarpe care se strecoară printre frunzele moarte. Desigur, mai târziu nu va conta atât de mult, dar nu trebuie să îţi faci griji în această privinţă.

Suna ameninţător.

— Mi se va simţi lipsa.

— Nu ne-a văzut nimeni plecând de la grajduri. Bărbaţii sunt ocupaţi cu duelul lor prostesc şi, după ce doamnele vor catadicsi să se trezească, vor aştepta cu nerăbdare sosirea celorlalţi oaspeţi în această dimineaţă. Îşi miji ochii înspre amonte, unde feribotul tocmai se zărea pe după un cot al râului. Nimănui nu i se va părea ciudat că ai rămas în camera ta şi astăzi. Mai ales după ce se va auzi de scandal – şi, crede-mă, aşa se va întâmpla. Kingsley se întoarse spre O'Malley. Du cabrioleta înapoi la Devonwood Park şi încearcă să o strecori lângă celelalte echipaje care vor sosi astăzi, astfel încât să nu fie remarcată.

— Aşa voi face, stăpâne.

— Să supraveghezi conacul până diseară ca să te

asiguri că nu suntem urmăriţi.

— Şi dacă sunteţi?

Kingsley îi aruncă o privire glacială.

— O, o, înţeleg, spuse irlandezul. Să mă asigur că nu vor ajunge departe, nu-i aşa?

Se îndepărtă de ei, fluierând o melodie irlandeză.

— Domnului O'Malley îi place cam prea mult meseria lui, spuse Emma sec.

— Într-adevăr. Păcat că are un cap atât de sec, răspunse Kingsley, dar nu e complet nefolositor.

— Lord Devonwood va veni după mine şi nu îl va lăsa pe domnul O'Malley să îl împiedice, spuse ea mai convinsă decât era, căci irlandezul era un monstru imens.

— Dacă e încă în viaţă. Iar dacă este, mă îndoiesc că îţi va mulţumi că l-ai făcut să îşi împuşte fratele.

Auziră cele două împuşcături când apucară pe drumul lăturalnic de ţară, spre cătun. Groaza înfiorătoare de-a nu şti reveni în pieptul Emmei.

— Dacă Devon nu iese învingător, continuă Kingsley, mă îndoiesc că nefericitul Ted va fi dornic să te vadă, într-un fel sau altul.

— Tata…

— Tatăl tău este un şarlatan de mâna întâi, şi o ştim amândoi. Kingsley privi pe deasupra nasului său mare spre ea. Când stătea nemişcat, faţa lui aristocratică putea părea serioasă şi cumva prezentabilă, dar acum semăna cu o nevăstuică cu chipul îngust.

— După ce îşi va da seama că a pierdut statuia, Farnsworth o va tuli, căutând o nouă vacă de muls, fără să-i pese câtuşi de puţin.

— Dacă eşti atât de convins că eu şi tata suntem şarlatani, de ce nu mă laşi să merg la el? Nu îţi vom face necazuri. Un ticălos nu se poate plânge autorităţilor de un alt ticălos.

— Eşti fată isteaţă, dar nu cred. Mai am nevoie de tine.

Feribotul se apropie de chei. Se dădură deoparte

pentru a lăsa pasagerii să debarce. Kingsley îşi trase pălăria pe ochi pentru a a-şi ascunde faţa, vădit preocupat să nu fie văzut de vreun cunoscut.

Emma cercetă pasagerii, sperând că ar putea recunoaşte pe cineva pe care să-l fi întâlnit la balul lui Lord Whitmore. Lady Bentley înainta pe pasarelă, înconjurată de un grup de prieteni. O privise direct pe Emma la un moment dat prin mulţime, dar nu părea să-i fi recunoscut, nici pe ea, nici pe lord Kingsley.

— De ce ai nevoie de mine? întrebă ea.

— Aş putea să-ţi spun. Kingsley îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet de fiară. Vezi tu, substanţa aceea pe care tu şi Devon aţi descoperit-o în statuie are... proprietăţi unice când este băută ca un fel de ceai. Dar, dat fiind că nu ştiu cum funcţionează treaba, aş prefera să nu o încerc eu primul. Îţi voi explica beneficiile după ce stabilesc dacă poţiunea se ridică sau nu la înălţimea aşteptărilor mele. Sau, mai curând, dacă supravieţuieşti după ce o vei bea, draga mea.

Emma se cutremură pe dinăuntru. Intenţiona să o folosească pentru a face experimente pe ea, ca la o vivisecţie nemiloasă.

Începu să se îndepărteze de el prin mulţime, dar lordul întinse o mână şi o trase înapoi.

— Dă-mi drumul, spuse ea.

— Nu face o scenă, şopti el printre dinţi, de-abia mişcându-şi buzele. Ai uitat că am un pistol îndreptat spre tine?

— Nu are prea mare importanţă dacă mă împuşti acum sau mă foloseşti ca şoarece de laborator mai târziu.

— Vorbeşte încet. O trase aproape şi îi şopti la ureche: Vezi mama aceea cu căruciorul, care urcă acum pe feribot?

Privirea ei se îndreptă spre o tânără mamă cu copilul său, însoţită de o femeie mai în vârstă, care trebuia să fie bunica pruncului.

— Dacă nu asculţi, o să trag un glonţ în ea. Înţelegi?

Emma trase cu greu aer în piept, apoi încuviinţă din

cap.

— Bun.

Îi întinse braţul, poruncindu-i din priviri să i-l ia.

Emma ar fi atins mai curând o broască râioasă, dar lordul părea atât de primejdios şi de neclintit, încât consideră că era mai bine să nu i se opună. Îşi strecură mâna pe sub braţul lui.

— Nu uita cutia de pălării, draga mea, spuse el suficient de tare pentru a fi auzit de un pasager. Nu am vrea să-ţi rătăceşti comorile.

*

Glonţul de plumb care intră în carnea lui Devon îi pricinui o durere surprinzător de mică. La început. Apoi arsura începu în bicepsul stâng, pe care pata roşie şi lipicioasă se întindea. Sângele îi curgea pe braţ spre vârfurile degetelor în picături mari, care cădeau pe iarba verde.

— Devon, Dev, strigă Teddy şi traversă în goană poiana, spre el. Nu am vrut. Sincer, nu am vrut. Nici măcar nu am ţintit. Cât de rău e?

Dr. Walsh şi ceilalţi dădură fuga spre el, dar părea că alergau ca prin budincă, înaintând ciudat de încet. Soarele se ivi în spatele lui Devon, şi fiecare fir de iarbă părea să aibă propria umbră.

Doctorul îi sfâşie cămaşa, scoţând rana la iveală. Toată lumea vorbea deodată, trăgând de el, întrebându-l dacă era bine.

— Nu, nu sunt bine, spuse el apăsat. Tocmai m-a împuşcat frăţiorul meu.

— M-ai provocat, contracară Ted. Nu e grav, aşa-i, doctore?

— Orice plumb care pătrunde în carne e grav, spuse dr. Walsh, împungându-şi obrazul cu limba. Dar se pare că glonţul a ieşit. Trebuie să oprim sângerarea.

Devon înclină capul şi privi spre braţ. Părea că

aparţine altcuiva, îşi strânse şi flexă degetele. Le putea controla, dar simţea o amorţeală, în afară de flacăra care îl ardea pe unde trecuse glonţul.

— Îmi pare rău, Devon, îl auzi pe Teddy spunând, iar cuvintele lui străbătură liniştea şi bubuiră în inima lui.

— Şi mie. Data viitoare, să ţinteşti. Voi fi mai în siguranţă. Îl pocni pe fratele său mai mic cu braţul sănătos, în timp ce doctorul i-l lega pe celălalt. Ted îi răspunse la fel, şi râseră amândoi, de parcă ar fi fost mult mai tineri, iar totul nu fusese decât o încăierare în curtea şcolii. Apoi râsul lui Devon se stinse. Nu voi renunţa la ea, să ştii.

— Te-aş crede nebun dacă ai face-o, să ştii, spuse Ted.

Ceva se sparse deasupra lui Devon în valuri scânteietoare, o emoţie pe care o simţea atât de rar, că de-abia o recunoştea. Trase aer în piept. Pace.

Doctorul termină de legat bandajul.

— Gata. Cam asta e tot ce pot face pe teren. Aş vrea să văd braţul acela legat o săptămână sau două. Se aplecă să ia cămaşa însângerată a lui Devon. Nu mai e de folos. Petele o vor îngrozi pe Lady Devonwood dacă vă va vedea purtând-o.

— Iar oaspeţii care vor sosi îmbrăcaţi cuviincios vor fi scandalizaţi de Devon care va apărea fără cămaşă, spuse Northrop râzând. O grămadă de vin de Porto, un duel în zori şi un conte surprins într-o ipostază indecentă. Ştiam că merită să particip la petrecerea aceasta.

— Nu vă faceţi griji, milord. Baxter dădu fuga la calul pe care venise şi căută prin coburi. Scoase o cămaşă uşor boţită, dar altfel curată. Am adus câte un schimb de haine pentru amândoi.

— Bine gândit, Baxter, spuse Teddy.

— La fel cum e şi faptul că doctorul Walsh se ocupă totodată şi de îmbălsămare şi s-ar fi ocupat cu aceeaşi eficienţă şi dacă ai fi dar colţul, spuse Northrop. Ai un majordom foarte competent, Devon.

Baxter se uită la Northrop strângând din buze.

— Încercăm să anticipăm toate posibilităţile.

Îl ajută pe Devon să îmbrace cămaşa curată, având grijă cu braţul bandajat, după care încălecară şi porniră înapoi spre castel.

Ted călări alături de Devon în cea mai mare parte a drumului. Dr. Farnsworth şi Northrop dezbătură întruna meritele adevăratului whisky scoţian în comparaţie cu alcoolul distilat cu acelaşi nume, din statul Kentucky, pomenit de yankeu. Fraţii nu vorbiră. Nu era nevoie. Devon simţea legătura dintre ei vindecându-se cu fiecare pas. Era nevoie de timp pentru asta, dar el şi Theodore aveau să iasă întregi din această încercare.

La fel şi el, şi Emmaline.

„Trebuie să fie terminată de îngrijorare”.

Îşi îndemnă calul să o ia la trap. Când dr. Walsh se plânse că avea să i se deschidă rana din nou, o luă la galop. Nevoia de a o vedea pe Emma era mai tăioasă decât cea mai ascuţită lamă. Dacă avea să sângereze, asta era. Când trecu pe sub poartă şi ajunse în curte, le găsi pe Lady Bentley şi un grup de matroane coborând dintr-o trăsură închiriată.

— O, Lord Devonwood, văd că ai încercat să-i opreşti. Fără succes, după câte înţeleg, spuse ea grăbită. Nu e nicio ruşine pentru tine sau fratele tău, desigur. V-o luaseră cu mult înainte, să ştii.

— Scuzele mele, Lady Bentley, spuse Devon, oprindu-şi calul lângă ea. Nu pricep.

— I-am văzut la Shiring-on-the-Green. *El* încerca să-şi ascundă chipul cu jobenul acela al lui, înţelegi, dar *ea* stătea acolo pe debarcader fără ruşine. M-a privit în ochi fără să clipească, obraznica. Au tulit-o spre Gretna Green amândoi, nu m-ar mira, spuse ea ţâţâind. Nu ar trebui să fii surprins, Theodore, dragule. Şi-a dat arama pe faţă, să ştii.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Ted încă pe cal.

Lady Bentley făcu ochii mari.

— O! O, deci nu ştiţi. Dumnezeule! Cum să vă spun? Este atât de şocant să vezi o tânără şi un nobil eligibil

neînsoţiţi cum se cuvine. Pur şi simplu nu se *face.* Cu toate astea, am presupus că a profitat de şansa de a obţine un titlu. O, Theodore, îmi cer scuze, nu am vrut să sugerez…

— Vorbeşti despre domnişoara Farnsworth? o întrerupse Teddy.

— Desigur, despre cine crezi? Sincer, foarte urât din partea ei, după felul în care ţi-a dat târcoale, dar presupun că s-a gândit că Lord Kingsley ţine frâiele moşiei sale şi îi poate pune la dispoziţie mai mulţi bani.

— Kingsley! exclamă dr. Farnsworth. Mă întreb… Domnule Baxter, vrei să te duci, te rog, în camera lui Emmaline să vezi dacă lipseşte statuia lui Tetisheri. Se aplecă în şa spre majordom şi şopti: Ar trebui să fie în sertarul cu lucruri intime.

Lady Bentley chicoti şocată de încântare auzind acest detaliu suculent. Pomenirea lucrurilor intime o făcu să-şi scoată evantaiul, pe care începu să îl fluture.

— Crezi că Emmaline ar fi luat-o? întrebă Devon.

— Nu, dar s-ar putea să o fi făcut Lord Kingsley. Aseară aproape că am căzut de acord ca eu să i-o vând, dar cred că nu i-au plăcut condiţiile. În timp ce Baxter dădu fuga în aripa mai nouă a monstruosului edificiu, dr. Farnsworth explică interesul lui Kingsley faţă de statuie. Prin urmare, cred că s-ar putea să fi plecat cu ea, iar, dacă aşa stau lucrurile, nu cred că Emma a mers cu el de bunăvoie.

— De acord, spuse Devon şi începu să îşi întoarcă bidiviul, astfel încât să o poată apuca pe aleea lungă, dar Theodore întinse mâna şi îi apucă frâiele.

— Stai o clipă, încă nu ştim dacă lipseşte statuia.

— Nu mă interesează statuia deloc, spuse fratele său, trăgând frâiele înapoi. Nu îmi pasă decât de Emma.

— Îmi cer iertare, Excelenţă – Baxter se întoarse în fugă –, dar s-ar putea ca statuia să fie cheia întregii probleme. *Lipseşte,* şi, mai mult, a sosit o scrisoare de la nepotul meu în această dimineaţă. Se pare că a avut timp să analizeze mostra de substanţă pe care i-am trimis-o.

Îi înmânã scrisoarea lui Devon, care o deschise numaidecât şi îşi aruncã privirea peste scrisul mãrunt şi precis.

— Ce substanţã? Despre ce e vorba? întrebã Theodore.

— Statuia este goalã pe dinãuntru, spuse Baxter. Excelenţa Sa şi domnişoara Farnsworth au descoperit cã era plinã cu un fel de boabe strãvechi. Am putea specula cã şi Lord Kingsley bãnuia acest lucru, acesta fiind motivul acţiunilor sale.

— Lucrurile se leagã. A fost al dracului de ciudat în ultima vreme, spuse Northrop. O luase razna cu ocultismul. A încercat sã mã facã sã vin la câteva şedinţe cu el. După ce am fost o datã, nu am mai pus piciorul acolo.

— De ce? întrebã Teddy, în timp ce Devon continua sã citeascã scrisoarea de la nepotul lui Baxter.

— Mã aşteptam la o nouã încarnare a Clubului Flãcãrilor Infernului, spuse Northrop.

Devon asculta doar pe jumãtate. „Puteai conta pe Lionel sã fie intrigat de o societate dedicatã dezmãţului dezlãnţuit”.

— Am avut parte de o grãmadã de lucruri infernale, continuã Northrop, dar de absolut nicio flacãrã, dacã ştiţi ce vreau sã spun.

Lady Bentley scoase un mic ţipãt în care se amestecau groaza şi încântarea.

— Nu mi-ai spus niciodatã cã Kingsley ar fi implicat în asemenea lucruri, spuse Devon.

Northrop ridicã din umeri.

— Şi tu eşti prietenul lui. M-am gândit cã ştii. În plus, nu îmi place sã bârfesc… Apoi se aplecã spre Lady Bentley, care le sorbea fiecare cuvinţel. Cred cã Lord Devonwood are peniţã şi cernealã în birou, dacã doriţi sã luaţi notiţe pentru viitor, milady.

Ea pufãi ca o gâscã grasã într-o zi caldã de toamnã.

— Eu, aşa ceva, niciodatã!

— Nu mã îndoiesc, doamnã, spuse el rânjind

ştrengăreşte. Dar poate faptul că duceţi lipsă explică interesul pe care îl aveţi faţă de treburile altora.

Ea făcu ochii mari şi se bâlbâi în căutarea unei replici, dar nu găsi niciuna. În schimb, o luă din loc, trecând prin uşile deschise de la intrare, strigând-o pe Lady Devonwood din toţi bojocii.

— Până aici ne-a fost, spuse Teddy. Acum *maman* va afla totul.

— Nu totul, spuse Northrop. Nu am pomenit că Kingsley este înnebunit după poţiuni şi elixire şi mereu vorbeşte despre cum să „infuzeze una" sau „să distileze alta", cât mai bine.

Această informaţie i-ar fi oferit lui Lady Bentley material pentru cel puţin încă o oră.

Un muşchi tresări pe obrazul lui Devon. Viziunea în care Emma sorbea ceva dintr-o ceaşcă de ceai îi apăru în minte.

— Nepotul lui Baxter spune că a dat boabele uneia dintre rozătoarele sale din laborator. A început să se agite, apoi a devenit agresiv şi după aceea…

— După aceea ce? întrebară Teddy şi dr. Farnsworth deodată.

— A înnebunit.

Capitolul 33

Sfoara îi tăia încheieturile şi gleznele dacă se zbătea. Emmaline încearcă să se relaxeze, dar scaunul cu speteaza dreaptă nu era făcut pentru confort, chiar dacă nu fusese legată de el. Era ţinută într-o pivniţă umedă, în subsolul casei din Londra a lui Lord Kingsley. În vremuri mai bune, adăpostise probabil butoaie de bere şi roţi de caşcaval şi poate că de căpriorii negri şi grei de pe tavan atârnaseră funii de ceapă şi usturoi. Urmele mirosurilor pătrunzătoare pluteau încă în aer. Acum zidurile erau acoperite cu semne

şi simboluri din vreo douăsprezece sisteme mitologice diferite – cruci egiptene şi pentagrame, yin şi yang, stele şi pumnale, şi fiare cu multe tentacule. Kingsley sărise prin numeroase sisteme de credinţe, alegând cele mai fantastice elemente şi sintetizându-le în ceva care nu-i aparţinea pe deplin.

Lord Kingsley fierbea apă pentru un ibric de „bătrânul lipicios”, numele popular al combinaţiei de ceai Earl Grey şi bergamotă. Apoi se agită cu ingredientele, punând un vas de piatră peste un mic aprinzător cu kerosen, care ar fi fost potrivit mai curând într-un laborator decât în bârlogul unui ocultist. Din când în când consulta un manual mucegăit.

— Îmi cer scuze că te fac să aştepţi, draga mea, spuse el, ca şi când i-ar fi pregătit o ceaşcă de ceai. Aceste lucruri sunt delicate şi nu pot fi grăbite.

— Nu mă grăbesc deloc.

El râse.

— Nu, îmi imaginez că nu. Chiar nu pot garanta eficacitatea acestei poţiuni, dat fiind că o prepar prima dată. Dar, dacă efectul este cel la care sper, te vei bucura de nişte beneficii care îţi vor depăşi chiar şi cele mai nebuneşti visuri. Îşi înclină capul şi o cântări cu sprâncenele oarecum ridicate. Nu are rost să duci o viaţă neobişnuit de lungă dacă nu ai cu cine să o împărţi. Dacă te joci frumos, poate că îmi voi împărţi cantitatea limitată de boabe cu tine.

— Nu am nicio intenţie să mă joc cu tine, frumos sau altfel.

Îşi mişcă degetele, pentru a evita ca acestea să-i amorţească.

El îşi miji ochii.

— Prea bine atunci. Poţi fi degustătoarea mea şi nimic altceva. Voi găsi o consoartă mai demnă, neîndoielnic, după ce voi strânge averea şi puterea pe care le promite porţiunea. Poate că îmi voi lua două, căci diversitatea va fi sarea şi piperul vieţii mele îndelungate. Ştii, te saturi de aceeaşi femeie după o vreme. În orice caz, intenţionez să

mă distrez niţel cu tine după micul nostru experiment. Nu îl putem lăsa pe Devon să se distreze doar el, nu-i aşa?

Emmaline îşi întoarse privirea de la el, dezgustată. Îi căzură ochii pe statuia care stătea într-o rână lângă ceainicele înalte, cu baza scoasă. Lord Kingsley transferase conţinutul într-un set „mai solid” de borcane de Mason, pe care le sigilase bine. Dacă ar fi gândit limpede, şi-ar fi dat seama că felul în care era concepută baza, cu filetul care se închidea ermetic, dovedea dincolo de orice îndoială că statuia era un fals modern. Zâmbetul enigmatic de pe chipul lui Tetisheri i se părea ironic. Kingsley nu ar crede nimic din ce ar spune ea. Era o escroacă, bună cunoscătoare a jocurilor bazate pe încredere, iar el o ştia. De ce ar crede-o, când avea dovada chiar în faţa ochilor? Lordul turnă ceaiul aburind într-una din ceştile de porţelan pe care le aşezase pe masă, apoi puse o cantitate egală de lichid dintr-un vas de piatră. Aşeză ceaiul pe masă înaintea lui şi cealaltă poţiune în faţa ei.

— Nu am vrut să bei singură, draga mea. Dar va trebui să începi tu.

Îi ridică ceaşca la gură, dar ea se feri. O prinse de cap strângând-o şi o întoarse iar spre ceaşcă.

— Nu am de gând să beau dacă mă forţezi.

— O vei face când te voi ţine de nas şi va trebui să deschizi gura pentru a bea, o asigură el, clătinând ceaşca sub gura ei.

— Voi scuipa imediat, şi astfel îţi vei irosi o parte dintre preţioasele boabe. După ce se vor termina, nu vei mai avea altele, aşa ai spus. Când în ochii lui apoşi licări crima, îşi ridică bărbia şi adoptă un ton mai conciliant: Totuşi, dacă îmi dezlegi mâinile, ca să mă descurc singură, voi bea.

Se încruntă spre ea, gândindu-se.

— Prea bine. Este o atitudine civilizată. Să nu se spună vreodată că suntem mai puţin civilizaţi decât un yankeu.

Kingsley aşeză ceaşca pe masă şi îi desfăcu nodurile

de la încheieturi. Emma îşi frecă urmele lăsate şi îşi îndoi degetele.

— Ai mâinile libere, bea.

Emma ridică ceaşca la gură şi mirosi.

— Pare amar. Nu beau niciodată ceai fără o bucată sau două de zahăr. Ar fi păcat dacă nu aş reuşi să îl înghit din pricina gustului. Ai putea să-mi dai nişte zahăr, pentru a-l face mai gustos?

— O rugăminte rezonabilă. Şi eu pun un cub de zahăr în ceai, spuse el, şi se întoarse să caute în dulap bolul cu zahăr.

Emma se aplecă peste masă şi se întinse după ceaşca de ceai pentru a o înlocui cu a ei, dar era cam prea departe de ea. Nu reuşi decât să întoarcă ceaşca în farfurioară, astfel că mânerul era orientat în direcţia cealaltă. Clinchetul porţelanului o făcu să îşi retragă mâna, răsucindu-şi şi propria ceaşcă. El se întoarse brusc auzind sunetul slab.

— Ai schimbat ceştile, o acuză el.

Emma adoptă cea mai senină expresie de şarlatan şi îi zâmbi. Era momentul să execute cea mai bună strategie de „ademenire şi înlocuire” din viaţa ei.

— Poate că da. Era important să nu mintă direct. Chiar şi cei mai buni mincinoşi se puteau trăda prin mici semne. Vrei să servim ceaiul împreună pentru a afla?

*

Griffin stătea la prora vasului, aplecându-se în direcţia vântului, ca şi când ar fi putut face mica ambarcaţiune să meargă mai repede prin simpla putere a voinţei. După acel scurt moment însorit care urmase duelului, norii înghiţiseră cerul, şi acum ameninţa să plouă. Echipajul de doi oameni al vasului cu zbaturi cu era înghesuit în compartimentul care adăpostea roata, în spatele vasului. Theodore şi Northrop coborâseră cu restul pasagerilor în salonul de dedesubt pentru a parcurge scurta călătorie oarecum confortabil.

Pentru Griffin nu putea exista confort. Nu atâta timp cât Emma era în pericol.

Se auzi semnalul unui vas la tribord, şi se întoarse pentru a privi la traficul de pe râul lat. O navă comercială îşi croia drum în amonte pe Tamisa, cu toate pânzele sus, ajungând în dreptul feribotului şi depăşindu-l cu ajutorul valurilor favorabile şi al brizei hotărâte.

— Să fiu al naibii, mormăi el. *Rebecca Goodspeed.*

În cele din urmă, vasul în care îşi pusese atâtea speranţe se întorsese. Era cufundat bine în apă, având cala plină vârf cu mărfuri care urmau să îi garanteze solvabilitatea moşiei timp de câţiva ani. Îl putea lăsa pe Ted să se apuce de ce voia, îi putea oferi Louisei sezonul pe care îl merita, ţinându-i pe mama lui şi pe slujitori săi în confort.

Şi, mai important, se putea căsători cu Emmaline, trimiţându-l pe tatăl acesteia la sanatoriu pentru a se însănătoşi. Şi pentru a-l ţine departe de necazuri.

Dar mai întâi trebuia să o găsească.

Se întoarse auzind sunet de paşi, gândindu-se că Ted sau Northrop veniseră să i se alăture, dar descoperi un individ monstruos care se îndrepta spre el.

— Nu ar fi trebuit să îl urmăriţi pe Excelenţa Sa, spuse omul.

Îl apucă pe Griffin de guler, încercând să îl arunce peste bord, în apele murdare şi învolburate ale Tamisei. Era dificil să se apere cu braţul legat, aşa că îşi scoase pânza şi o legă în jurul gâtului matahalei. Faţa rumenă a acestuia se învineţi alarmant, dar trase de material, reuşind să şi-l desprindă din jurul gâtului.

Se despărţiră, dându-şi târcoale pentru a obţine o poziţie mai bună. Griffin se trezi din nou cu spatele la bord. Bărbatul îl atacă. De data asta Griffin se aplecă şi se folosi de avântul atacatorului său pentru a-l ridica în ultimul moment. Îl azvârli pe spate, peste bord, direct în apă. Omul ieşi bolborosind la suprafaţă, apoi dispăru sub carena navei.

— Devon! Theodore veni alergând spre el, cu

Northrop pe urmele lui. Am auzit zgomote de încăierare. Eşti bine?

— La dracu', spuse Northrop. Sângerezi iarăşi.

— Putea fi mai rău. Aş fi putut înota, spuse el privind în apele tulburi. Trebuie să fi fost omul pe care l-a prins Baxter încercând să ne spargă casa cu ceva vreme în urmă. Un individ masiv. Sper că nu se va izbi de roata cu zbaturi.

— Eşti milostiv, spuse Northrop.

— Nu, sunt practic, răspunse Griffin posomorât. Un individ atât de mare ar putea strica vasul, lăsându-ne să plutim în derivă pe apă. Şi, dat fiind că atacul lui dovedeşte că suntem pe calea cea bună, nu avem niciun moment de pierdut.

*

Zâmbetul lui Kingsley i se întinse neplăcut pe faţă.

— Chiar dacă eşti din popor, eşti totodată neobişnuit de distractivă, domnişoară Farnsworth. Prea bine. Puse două cuburi de zahăr brun în fiecare ceaşcă şi amestecă. Pentru ce să bem? În sănătatea noastră, poate?

— Sună bine pentru mine. Se forţă să schiţeze un zâmbet şi ridică ceaşca pentru a ciocni cu el. Apoi o duse la gură fără ezitare şi o înclină astfel încât lichidul să îi atingă buzele.

— Nu, aşteaptă! spuse el şi puse ceaşca jos.

Ea privi pe deasupra ceştii spre el, străduindu-se să nu facă acelaşi lucru. Nu trebuia să creadă că era câtuşi de puţin neliniştită cu privire la conţinutul ceştii sau că se grăbea să o îndepărteze de la buze.

— Schimbăm ceştile, spuse el.

— Eşti sigur? întrebă ea, încruntându-se uşor, cu o expresie, spera ea, convingătoare, însă discretă, care îi dovedea îngrijorarea.

El îi luă ceaşca şi i-o dădu pe-a lui. Ea privi ţintă la ceaiul inofensiv aflat dinaintea ei şi îşi muşcă buza de jos.

— Nu o vrei pe aceasta, nu-i aşa? Da, sunt sigur,

spuse el râzând. Ridică iute ceaşca şi o goli dintr-o înghiţitură. Acum este rândul tău.

Ea întinse mâna ezitând.

— Nu fi timidă. Bea tot.

Emma îşi lasă mâna să-i tremure niţel când duse ceaşca la buze.

— Ai grijă. Nu vrem să irosim nicio picătură. Bea. Bea. Ce mai aştepţi? Vorbea mai repede, iar vocea îi urcase cu cel puţin o jumătate de octavă. Pupilele i se dilataseră în jurul irisurilor. Haide, eu am băut, nu-i aşa?

Începu să umble de colo-colo, frângându-şi mâinile. Orice ar fi fost în ceaşca din care băuse, acţiona cu o rapiditate uluitoare, deşi el părea să nu-şi dea seama de faptul că avea un comportament aproape frenetic.

Emma hotărî că nu era bine să îi acorde timp pentru a observa. Luă o mică sorbitură din ceai şi înghiţi hotărâtă.

— Încă o dată. Încă o dată. Încă o dată. Ochii îi fugeau prin cameră, ca şi când nu ar fi putut să se concentreze asupra ei.

Emma termină conţinutul şi puse ceaşca jos. El se prăbuşi pe scaunul din faţa ei, apoi se ridică imediat din nou.

— Cum te simţi?

Ea strânse din buze un moment.

— Nu-mi mai este sete.

El dădu cu pumnul în masă.

— Nu!

Emma tresări văzându-i violenţa subită. Capul lui zvâcni de câteva ori ca şi când şi-ar fi muşcat limba şi o mână invizibilă îi controla mişcările. Trase adânc aer în piept şi se aşeză din nou pe scaun. Bătu darabana cu degetele în masă.

— Cum te simţi? repetă el. Ai palpi… palpitaţii? Respiri g-greu?

— Mă simt… bine, spuse ea, dându-şi voie să îşi relaxeze umerii. Mai puternică. Ca şi când aş putea zbura.

— Bun. Bun. O, da. Aşa trebuie să fie. Da, într-adevăr,

aşa cum va fi întotdeauna. O l-lume nesfârşită. Amin şi d-ducă-se dracului totul. Râse isteric, apoi se aplecă în faţă pentru a-i cerceta chipul.

Ea se forţă să îi întâlnească privirea.

— Ochii tăi sunt mai strălucitori. Pe cinstea mea, eşti absolut radioasă. Ai o lumină în spatele ochilor care este *absolutiv, negreşitor* eterică. Se apleacă şi îşi sprijini coatele pe masă, cuprinzându-şi faţa în palme. Mă întreb cum se vede din partea cealaltă. Scoateţi un ochi, de ce nu o faci, şi aruncă-mi o privire.

Emma rămase cu gura căscată.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa. Chicotea ca o fetiţă de doisprezece ani. Nu contează. Cred că e timpul, da, e timpul, am spus că este, nu-i aşa, ca să vin şi eu alături de tine.

Se întoarse la ceainicul de piatră şi mai turnă o ceaşcă din porţiunea întunecată. Blestemă când mâna îi tremură convulsiv şi vărsă din lichid pe raftul dulapului.

Dacă o doză din substanţa aceea îl dezorientase atât de mult, Emmaline nu voia să fie prezentă după ce avea să consume a doua porţie. Se aplecă şi îşi desfăcu nodurile din jurul gleznelor, în timp ce Lord Kingsley mai goli o ceaşcă din poţiunea lui Tetisheri.

Îşi desfăcu funia din jurul gleznei şi se ridică exact în clipa în care el se întoarse.

— O, ai scăpat de frânghie, spuse el cu un rânjet idiot pe faţă. Nu contează. Ar fi trebuit să te dezleg oricum.

— Bineînţeles că da, spuse ea, încercând să păstreze un ton rezonabil. Cu puţin noroc, porţiunea îl făcuse să devină labil. Dat fiind că mă vei lăsa să plec acum.

El scoase un sunet neplăcut, bâlbâindu-se.

— Nicio şansă, drăguţă. Decât dacă vrei să ieşi prin tavan.

— Ce?

— Ai spus că simţi că poţi zbura, zise el. Şi eu. Haide să urcăm pe pervaz şi să testăm, vrei? Îşi smuci capul într-o parte şi păru să continue conversaţia cu cineva pe care ea

nu-l putea vedea. Da, aşa vom face. Pentru că zic eu, de-aia! Îşi întoarse din nou privirea spre ea, ţintuind-o: Şi, dat fiind că întotdeauna sunt un gentilom, când va veni momentul să sărim de pe acoperiş... Făcu o scurtă plecăciune. Doamnele vor avea întâietate.

*

De ce Dumnezeu se lupta cu el? Se chinuia atât de tare să urce scările, că în cele din urmă el se văzu nevoit să o pocnească şi să o arunce pe umăr ca pe un sac de grâu.

„Sau de secară egipteană”, se gândi el rânjind. Asta trebuiau să fie boabele acelea, la urma urmelor. Ingredientul splendid, glorios şi secret, care îl făcea puternic precum un taur. Acum, că se gândea, probabil ar fi putut târî un taur pe scara şerpuitoare, prin pod şi prin canalul care împărţea acoperişul de deasupra casei sale cu patru caturi. Desigur, la cum ţipa domnişoara Farnsworth, izbindu-l în spate fără oprire, un taur i-ar fi dat mai puţine bătăi de cap.

Majordomul său, Farley, apăruse pentru a investiga scandalul pe care îl făcea femeia, dar când Kingsley îl repezise – cu ferocitate –, acesta coborâse scările, cu ochii cât cepele.

— Da, atât erau de mari, îi spuse el drăcuşorului stacojiu care sălta pe urmele domnişoarei Farnsworth. Nu exagerez deloc.

— Lord Kingsley, nu eşti bine, spuse femeia exasperantă, de parcă ar fi vorbit cu ea. Lasă-mă jos şi vom...

O coborî de pe umăr şi o lăsă să cadă lângă parapetul din faţă. Ea aterizâ pe spate, icnind. Fustele i se ridicară, dezvelindu-i picioarele până la genunchi. Avea glezne frumos conturate şi gambe atractive. I se umflă mădularul văzându-le şi, pentru un moment, uită de ce venise pe acoperiş. Cele trei coşuri de pe casa alăturată se aplecară şi scoaseră zgomote dezaprobatoare, care semănau

remarcabil cu sunetele scoase de bătrâna lui doică severă. Le aruncă o privire încruntată, şi se îndreptară, prefăcându-se că nu îl pândiseră ca nişte cloşti bătrâne care stau cu ochii pe debutantele de la bal. Drăcuşorului roşu ce venise călare pe gleznele Emmei i se alăturară încă trei mici gargui, care alunecară peste acoperişuri, sărind pe deasupra balustradei care mărginea parapetul. Îi plăcea de ei şi nu-i păsa dacă îl spionau, atâta timp cât nu comentau.

— Lord Kingsley, spuse Emma, aşezându-şi fusta. Ar trebui să chemăm un medic pentru tine.

— Nu am nevoie de doctor, spuse el în timp ce focul începu să i se strecoare prin vene. Îşi frecă antebraţele, încercând să stingă arsura mocnită. Acum îşi aminti se de ce se aflau pe acoperiş. Trebuie să văd dacă poţi zbura.

— Nu! strigă ea când o ridică în picioare şi începu să o împingă spre balustradă.

— Emma! se auzi o voce din strada de dedesubt.

Kingsley se aplecă peste fierul forjat şi privi în jos. La naiba. Era Devon. Cobora dintr-o birjă cu fratele său Theodore, urmaţi de risipitorul acela de Northrop. Contele veni în fugă spre uşa din faţă a lui Kingsley şi începu să bată în ea de parcă ar fi vrut să o scoată din balamale.

— Câtă agitaţie pentru nimic, spuse Kingsley. Zboară jos şi spune-i să înceteze, aşa, ca o fată cuminte.

O ridică peste balustradă şi îi dădu drumul.

Capitolul 34

Emma se răsuci şi se apucă de fierul forjat în timp ce plutea prin aer. Reuşise să se prindă cu degetele de la o mână de o bară. Metalul neted îi alunecă în palmă, până când se opri brusc, lovindu-se de faţada de cărămidă a casei lui Kingsley. Simţi cum i se tasează încheietura şi i se face rău, iar umărul i se răsuci dureros, dar se prinse cu toată puterea, refuzând să-şi dea drumul.

— Rezistă, Emma, strigă Griffin de dedesubt. Sunetul vocii lui îi dădu puterea de a-şi ridica şi celălalt braţ, prinzându-se de un stâlp mai gros, la capătul căruia se afla un ornament sub formă de lance. Atârna suspendată deasupra străzii, frecându-şi obrazul de cărămizile aspre, cu fustele umflate de vânt.

— O, domnişoară Farnsworth, sunt atât de dezamăgit, spuse Kingsley de deasupra ei. Şi tu care credeai că poţi zbura. Ştii ce dovedeşte asta, nu-i aşa?

Emma nu îndrăznea să ridice privirea. De-abia îndrăzni să respire, de teamă să nu îşi piardă puterea, dar îl auzi pe Kingsley mişcându-se deasupra ei, ca şi când s-ar fi încăierat cu cineva. Nu putea fi Griffin. Îl auzea bătând încă la uşa de jos.

— Nu mă grăbi, îi voi spune. Am zis că o voi face, nu-i aşa? Pleacă, diavole ce eşti! Vocea lui Kingsley căpătase o intensitate isterică, apoi trecu la un calm înnebunitor, când se lăsă în genunchi, uitându-se printre barele balustradei înspre ea. Pur şi simplu nu meriţi, draga mea.

Sunetul de lemn făcut arşice îi ajunse la urechi. Griffin spărsese uşa. Speranţa năvăli în ea, dându-i puteri, dar avea palmele lipicioase. Începuseră să îi alunece.

— Nu! Nu ei, strigă Kingsley şi sări deodată în picioare. Sunt sute. Mii. Ies în valuri din catedrala St. Paul şi se îndreaptă spre noi. Trebuie să zbori, Emmaline. Vor ajunge la tine într-un moment.

Îngenunche din nou şi încercă să îi desfacă degetele din jurul stâlpului, îndoindu-i unghiile şi zgâriindu-i pielea. Emma îl imploră să înceteze, dar nu îşi dădu drumul nici măcar când el o lovi cu picioarele peste degete.

— Trebuie să pleci… Nu îi pot opri… Nu se poate altfel… Au ajuns! ţipă şi sări pe deasupra balustradei de fier, suspendat între pământ şi cer. Salvează-te!

Apoi, cu un urlet sălbatic, plonjă, bătând în cădere aerul cu braţele. Ţipătul fu întrerupt abrupt de un bufnet sec. Emma făcu greşeala de a privi în jos şi văzu trupul lui Kingsley întins obscen pe caldarâmul de dedesubt.

I se strânse pântecul la gândul morţii iminente. Dacă strânsoarea avea să-i cedeze, urma să-i calce pe urme. Strânse pleoapele şi se concentră să îşi adune toate puterile în degete.

Cineva îşi strecura mâna printre barele de fier prinzând-o de antebraţe şi încercând să-i desfacă degetele. Simţi gheara panicii în pântec. Cel sau cea care îl alungase pe Kingsley de pe acoperiş încerca să o trimită şi pe ea la moarte.

— Nu, opreşte-te, imploră ea.

— Emma, iubito, dă-ţi drumul. Te ţin.

Ridică privirea spre chipul arătos al lui Griffin, încordat de grijă şi de hotărâre. O ţinea bine de antebraţe, aşa că se forţă să dea drumul fierului şi se prinse de încheieturile puternice ale lui Griffin. Caută cărămida cu picioarele, încercând să-l ajute să o ridice, dar nu era nevoie. O ridicase deja, trecând-o peste balustrada de fier, până să urce Theodore şi Northrop, care apărură în spatele lui pe acoperiş. Emma i se prăbuşi în braţe, îngropându-şi faţa la pieptul lui. O, mirosul lui, cald, masculin şi sigur. Întotdeauna sigur.

— Te ţin, repetă el, ca şi când nu-i venea să creadă nici lui. Şi nu-ţi mai dau drumul niciodată.

— Ar trebui să mă alungi.

Emma îl strânse tare. Nu va dori niciodată nimic altceva, atâta timp cât va putea fi lângă acest bărbat, ascultându-i inima incredibilă bătându-i sub ureche.

*

— Griffin, ce faci aici? Emmaline se frecă la ochi pentru a se asigura că nu visa. Chipul lui zâmbitor nu se clinti. Zorii se strecurau prin fereastra cenuşie din spatele lui, încadrându-i trupul gol într-un nimb de lumină şi făcându-l frumos ca un înger. Doar că zâmbetul lui ştrengăresc nu era deloc angelic. Ştii că aduce ghinion să vezi mireasa înainte de ceremonie?

— Nu mai puteam să aştept. Dădu aşternuturile deoparte şi se strecură lângă ea. În câteva ore vom fi căsătoriţi, dar, după ce se va trezi toată casă, te vor asalta femeile şi nu se vor mai opri din cotcodăcit.

— Vor cotcodăci doar pentru a se asigura că sunt înveşmântată şi împodobită ca o mireasă demnă de tine.

— Atâta agitaţie pentru nimic.

Îi acoperi gura cu un sărut posesiv. Ea îşi strecură braţele între ei şi îl împunse în piept.

— Haide, fata vrea să îşi impresioneze mirele.

— Vrei să mă impresionezi? Atunci scoate-ţi cămaşa de noapte.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet de felină. Mai dura puţin până când servitoarea avea să vină în dormitorul ei pentru a începe să îi pregătească toaleta de nuntă, apoi, după ceremonia de la capela din Devonwood Park, urmau să fie înconjuraţi de familie şi de invitaţi până după miezul nopţii. Nu avea să mai rămână singură cu el ore în şir. Se strecură de sub el şi îşi scoase cămaşa de noapte.

— Am fost otrăvitor de convenţionali în ultimele două săptămâni, spuse ea între sărutări fierbinţi. Eşti sigur că vrei să ne încălcăm comportamentul neobişnuit de cuviincios din perioada aceasta?

— Absolut.

Moartea lui Lord Kingsley fusese urmată de o scurtă investigaţie a poliţiei. După ce Emmaline le arătase substanţa brun-roşcată ascunsă în statuia lui Tetisheri, şi Griffin scosese la iveală scrisoarea nepotului lui Baxter, care descria efectele adverse ale ingerării acesteia, autorităţile fuseseră dispuse să le accepte relatarea şi conchiseseră că decesul lordului nu fusese decât un accident nefericit.

— Focul lui St. Anthony, hmm? spusese sergentul. Am mai auzit de aşa ceva. Şi e provocat de secară contaminată, ziceţi. Îţi vine să stai departe de pâine, zău aşa.

Povestea fusese reluată când se întoarseră la

Devonwood Park. Oaspeţii care veniseră la petrecerea de la ţară erau fascinaţi şi îngroziţi ascultându-i pe Theodore şi pe Northrop relatând detaliile. Duelul care avusese loc în zorii zilei nu fusese pomenit deloc, dat fiind că toată lumea presupunea că Griffin se rănise la braţ în timp ce o salvase pe Emmaline.

Şi, desigur, veselul grup de oaspeţi înţelesese pe deplin când aceasta îşi transferase afecţiunea dinspre Theodore spre Lord Devonwood. La urma urmelor, el fusese cel care ajunsese primul pe acoperiş, salvând-o de la căderea fatală.

— Ieri am auzit-o pe Lady Bentley pălăvrăgind despre faptul că s-ar putea să mai fie încă o nuntă în familie în curând, spuse Emma, în timp ce Griffin o săruta pe gât.

Buzele lui îi făceau pielea să se înfioare de plăcere. Abdomenul lui plat tresăltă de râs.

— S-ar putea să i se pună pistolul la ceafă lui Teddy dacă e prins din nou cu Lady Cressida la un nou joc de de-a sardinele.

— Nu, nu despre… Emma rămase fără suflu când el îi cuprinse un sfârc între buze, sugându-l neîncetat. Se referea la Louisa şi Lord Northrop.

— Louisa îl zăpăceşte pe craiul de Northrop, dar s-ar putea ca el să mai aibă de furcă până să ajungă unde vrea. Capul lui brunet dispăru sub aşternuturi şi găsi un loc în care să se odihnească între sânii ei. Din fericire, va fi problema lui Teddy într-o săptămână. Theodore se oferise să preia chestiunile legate de moşie, în timp ce Griffin şi Emma plecau în luna de miere. Mai întâi, aveau să-l însoţească pe tatăl ei la sanatoriu şi, cât acesta rămânea acolo pentru a se vindeca, fericitul cuplu urma să facă turul oraşelor din Europa – având grijă să le evite pe cele în care încă era valabil un mandat de arestare pe numele miresei, desigur. Aceasta însemna că Ted avea să se ocupe de distribuirea finanţelor de care se bucura moşia odată cu întoarcerea navei lor comerciale. Totodată însemna că urma să preia rolul lui Griffin în ceea ce o privea pe sora lor.

— Teddy va fi foarte ocupat, spuse Emma cu răsuflarea întretăiată. Felul în care Griffin se juca cu sânii ei, în vreme ce respiraţia lui plutea pe deasupra lor, o înnebunea. Atunci, poate că Lady Cressida este în siguranţă pentru o vreme.

— Da, dar tu nu eşti.

Se ridică şi îi atinsese lanţul subţire de la gât. Încercui medalionul cu poza mamei ei, pe care Monty i-l dăduse ca dar de nuntă, şi deodată ochii îi deveniră strălucitori. O venă i se umflă pe frunte. Emma îi cuprinse obrajii.

— Griffin. Hai înapoi!

El îşi desprinse degetele de pe medalion şi se rostogoli pe spate.

— Ai avut o viziune, ghici ea.

El încuviinţă din cap.

— O, Griffin, îmi pare rău. Ştiu că urăşti când te asaltează viitorul. Nu ar fi trebuit să port medalionul în pat şi…

— Nu, e în regulă, spuse el minunându-se. Ţi-am spus că te-am văzut bând din ceaiul lui Kingsley?

— Am dus ceaşca la buze, dar nu am băut. Viziunea ta a fost eronată.

— Nu, era incompletă, spuse el. Ai avut de ales cu privire la ce urma să faci şi ţi-ai exercitat voinţa, lucru pe care eu nu l-am putut vedea, oricât de clară părea viziunea. Viitorul nu este fix. Avem de ales. În trecut, problema survenea întotdeauna când încercam să aleg pentru altcineva.

Emma îşi trecu mâna peste pieptul lui, desfătându-se cu firele de păr întunecate şi aspre care i se cârlionţau în jurul sfârcurilor.

— Vrei să îmi spui despre această nouă viziune?

Un colţ al gurii lui se arcui într-un zâmbet.

— Vom avea un copil într-un an.

Emmaline se ridică în capul oaselor. Un soţ, o casă, un copil pe care să îl iubească. Inima ameninţa să îi iasă din piept.

— Va fi băiat sau fată?

El se sprijini în cot şi îşi puse mâna protector pe pântecul ei.

— Cred că te voi lăsa să ai o surpriză.

— O, tu! Se rostogoli deasupra lui, ţintuindu-i trupul lung sub ea. Vei regreta asta.

El o cuprinse de şolduri şi se strecură în ea.

— Regretul, spuse el cu un zâmbet ştrengăresc este o pierdere de timp.

Sfârşit